

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ КРЪВТА НА АМБЪР

Част 7 от „Хрониките на Амбър“

Превод от английски: Ивелин Иванов, 1995

chitanka.info

Невероятните приключения на Мерлин продължават. Заобиколен повече от врагове, отколкото от доброжелатели, той се отправя към Владението на Четирите Свята, за да разбули загадъчните тайни, скрити зад непристъпните му стени и да свали маската на неговия господар.

ГЛАВА 1

Захвърлих ръкохватката на меча, след като острието му се счупи. Стоманата беше безсилна срещу синьото море на стената, а аз бях търсил умишлено най-тънката ѝ част. Само няколко малки парченца от камъка лежаха в краката ми. Взех две от тях и ги разтърках между пръстите си. Така нямаше да успея да се измъкна. Изглежда единственият изход беше през мястото, откъдето бях влязъл, но сега то беше също тъй непристъпно.

Върнах се обратно в покоите си, т.е. в оная ниша, където бе импровизираното ми легло. Седнах върху плътния кафяв чувал, издърпах корковата тапа на една бутилка с вино и отпих от нея. Доста се бях поизпотил, докато налагах стената.

Фракир се раздвижи на китката ми, разви се наполовина и се плъзна към дланта ми, за да се увие там около двете парченца от синия камък, които все още държах. Примката ѝ се затегна, тя увисна заедно с тях и се залюля като махало на часовник. Оставих бутилката и се загледах. Фракир описваше дъга, успоредна на тунела, който водеше насам. Тя продължи да се люлее така може би около минута, след това се издигна отново нагоре, спря, когато достигна дланта ми, остави парченцата в основата на средния ми пръст и отново зае невидимата си позиция около китката ми.

Вперих поглед в камъчетата. Вдигнах трепкащата газена лампа и ги разгледах. Цветът им...

Да.

На фона на кожата ми, цветът им изглеждаше приблизително като този на камъка върху пръстена, който Люк бе оставил в „Ню Лайн Мотел“ преди известно време. Съвпадение? Или по-скоро нещата бяха свързани? Дали моята удушваческа корда не се опитваше да ми каже нещо? И къде още бях виждал такъв камък?

На ключодържателя на Люк. Точно така, той представляваше парче метал, в което бе инкрустиран кристал... Дали не бях виждал подобен кристал и на друго място?

Пещерата, в която бях затворен, успяваше някак да блокира Картите и силата на Логрус. Щом Люк носеше камъни като този, от който бяха стените тук, сигурно си имаше сериозна причина за това. Какви ли бяха другите качества на синия кристал?

Опитвах около час да разбера нещо за структурата му, но той успешно устояваше на силата на Логрус. Накрая се предадох, хапнах мрачно няколко залька хляб със сирене и отпих отново от виното.

След това се изправих и обиколих още веднъж мястото, като проверявах навсякъде капаните си. Бях затворен, както ми се струваше, от повече от месец. Бях обходил всички тунели, коридори и ниши в търсене на изход. Никъде не бях открил нещо, което да ми даде поне малка надежда. Понякога тичах като откачен из пещерата и разранявах кокалчетата на юмруците си до кръв в студените ѝ стени. Друг път пък се движех едва-едва и проверявах за пукнатини и дефекти в кристала. На няколко пъти безуспешно се бях опитвал да отместя камъка, който препречваше входа. Беше като закован за мястото си, а беше невъзможно да го повдигна. По всичко изглеждаше, че престоят ми тук ще е продължителен.

Моите капани...

Те бяха до един непокътнати, точно както ги бях оставил последния път — големи камъни, които природата небрежно бе поставила на високи и удобни за мен места, където беше достатъчно само някой да се препъне леко в добре прикритата опаковъчна тел, свалена от сандъците в склада, за да се прекатурят от ръба.

Някой?

Люк, разбира се. Кой друг? Нали точно той ме бе затворил тук. И ако се върнеш — не, когато се върнеш — моите тайни капани щяха да го чакат. Той беше въоръжен. Ако просто застанех под входа при неговото появяване, това щеше да му даде още едно предимство. Как ли пък не. Аз нямаше да съм там, а това щеше да го накара да влезе вътре. И тогава...

Леко разтревожен, аз се върнах в нишата със спалния чувал.

Там легнах, скръстих ръце зад главата си и се заех отново да обмисля плана си. Капаните можеха да убият Люк, а аз не го исках. Това нямаше нищо общо с чувствата ми към него, макар до съвсем скоро да го бях смятал за свой добър приятел. Всъщност до мига, в който узнах, че той е убил чичо ми Кейн и освен това възнамерява да

изтреби до крак останалата част от роднините ми в Амбър. Причината за това беше фактът, че моят чичо Кейн бе убил бащата на Люк — Бранд, нещо, което който и да е от останалите би направил с удоволствие. Да, Люк — или по-скоро Риналдо — беше мой братовчед и разполагаше със солиден повод, за да подхване поредната вътрешносемейна вендета. И все пак това, че бе решил да си отмъсти на всички до един, си беше доста пресилено от негова страна.

Но не приятелски чувства, нито пък роднинската привързаност ме накараха да обезвредя капаните си. Искях го жив, защото все още имаше твърде много неща, с които не бях наясно и които вероятно никога нямаше да ми се изяснят, ако той се споминеше просто така. Джасра... Козовете на Съдбата... начинът, по който ме бе проследил толкова лесно през Сенките... цялата история с връзката между Люк и окултиста Виктор Мелман... всичко, което можеше да знае за Джулия и нейната смърт...

И така, започнах отново от нулата и измислих план, който се базираше на нещо, за което — поне така се надявах — Люк нямаше никаква представа.

Преместих спалния чувал в един тунел на крачка от нишата, на чийто таван се намираше блокираният вход и пренесох там част от хранителните си запаси. Бях твърдо решен да прекарвам на това място възможно най-много време.

Новият капан беше с по-прост замисъл — директен и почти непредотвратим. Единственото нещо, което трябваше да направя, беше да седя там и да чакам. И да кроя планове. Трябваше да предупредя останалите. Трябваше да направя нещо с моя Дяволски Чекрък. Трябваше да разбере какво знае Мег Девлин. Трябваше да... направя още доста неща.

И аз зачаках. Мислех си за Бурите на Сенките, за сънищата си, за странната Дама от Езерото. Магията на бездействието успя не след дълго да пренасели ежедневието ми. Единствената ми грижа беше евентуалното разминаване на тукашния времеви поток с този на останалите места, които бяха от значение за мен в момента. Моят месец, прекаран тук, може би се равняваше на един ден в Амбър, а може би дори на по-малко. Ако успеех да се измъкна от това място сравнително бързо, следите, които ме интересуваха, вероятно щяха да се окажат все още свежи.

Светлината, която се процеждаше през кристалните стени на моя затвор, изчезваше и се появяваше отново и така различавах дните от нощите, като нагаждах по този ритъм своите всекидневни занимания.

През първите три дни на новото място прегледах отново претъпкания със заблуди и беден откъм ценна информация дневник на Мелман. Почти успях да се убедя, че неговият посетител, когото той наричаше „Прикрития“, е бил именно Люк. Но няколко уточнения относно неговата „мъжественост“ доста ме озадачиха. Бележките за жертвоприношението на Сина на Хаоса в края на дневника явно трябваше да отнеса до собствената си персона, тъй като вече бях наясно с провалилото се намерение на Мелман да ме подложи на заколение. Но ако неговият Учител наистина беше Люк, то тогава трябваше да сметна поведението му на хълмовете край Санта Фе за повече от странно. Онази вечер той отначало ме посъветва да унищожа Козовете на Съдбата, а след това реагира така, сякаш искаше да ме предпази от нещо. Освен това по-късно Люк си призна, че се е опитал да ме убие на няколко пъти, но отрече да има пръст в последните покушения над мен. Ако той стоеше зад всички опити, какъв тогава беше смисълът да се отрича само от някои от тях? Кой друг можеше да е замесен в играта и по какъв начин? Очевидно някои части от пъзела липсваха, при това точно онези последни късчета информация, които най-неочаквано щяха да накарат всичко да си отиде по местата, за да се разкрие пред мен пълната картина, която най-вероятно е била през цялото време пред очите ми.

Трябваше да се досетя, че ще ме посетят през нощта.

Трябваше, но аз не се досетих. Ако го бях сторил, щях да съобразя с това цикъла си на спане и щях да бъда буден и нащрек в нужния момент. Въпреки че бях повече от сигурен, че капанът ми ще задейства безотказно, понякога и най-малките подробности са особено важни при подобни съдбоносни ситуации.

Бях заспал дълбоко и затова отначало възприех триенето на камък в камък като нещо далечно. Размърдах се леко, тъй като шумът не затихна, след което ми бяха необходими още няколко секунди, за да протекат в мозъка ми нужните импулси и да разбере какво всъщност става. Седнах, все още доста отнесен, после се добрах пълзешком до една от страничните ниши и там се свих на кълбо до стената.

Разтърквах очите си и оправях косата си, търсейки по-кратък път към изгубената си бдителност сред оттеглящата се мъгла на съня.

Началното трополене, достигнало до мен, беше вероятно от изваждането на клиновете, за което явно бе необходимо камъкът да бъде разместен леко в различни посоки. Шумовете, които последваха, бяха глухи, едва доловими и някак далечни.

Огледах набързо съседното помещение, на чийто таван беше входът. Все още не се забелязваше цепнатина, през която да проблясват звездите върху нощното небе. Вибрациите над мен продължаваха. Вече нямаше трополене, а само непрекъснато леко стържене и хрущене. Върху прозрачния таван бе изгрял кръг от светлина с размазан ореол — вероятно фенер. Светеше, прекалено стабилно, за да е факел. Освен това в случая факелът щеше да е твърде неподходящ.

Накрая на тавана се появи късче нощно небе с формата на полумесец и две звезди в края на единия му рог. Отворът се разшири и аз чух тежкото дишане на — както ми се стори — двама души.

Потръпнах от превъзбудата и усетих как допълнителна доза адреналин задейства в тялото ми чудодейния си биологически механизъм. Не бях предполагал, че Люк ще доведе някого със себе си. В моя безотказен план очевидно зееше огромен пропуск, който ме правеше пълен глупак.

Камъкът бе поместен доста по-бързо и времето ми за неплодотворни изводи изтече мигновено. Сега мозъкът ми трябваше да се концентрира изцяло върху хода на събитията, дистанцирайки се от всичко останало.

Призовах образа на Логрус и той се материализира в съзнанието ми. Изправих се, опрял гръб върху стената, и започнах да движа ръцете си така, че да успея да уловя причудливите плетеници на две от призрачните му линии. В мига, в който успях да постигна нужното сливане, шумовете над главата ми замряха.

Входът бе освободен напълно. Миг по-късно фенерът бе повдигнат и поднесен към него.

Пристъпих в центъра на помещението точно когато в очертанятия на отвора се появиха двама смугли ниски мъже, всеки от които държеше в ръката си по един оголен кинжал. Нито един от тях не беше Люк. Пратих първоначалния си план по дяволите.

Протегнах към тях своите облечени в силата на Логрус ръце и ги стиснах за гърлата. Постепенно и двамата се отпуснаха в хватката ми. Стисках ги още няколко мига и после ги пуснах.

Мъжете се търкулнаха встрани, аз заопипвах ръба на входа с блестящите линии на силата и после се изтеглих с тях нагоре. Достигнах отвора и освободих Фракир от позицията ѝ по вътрешния му ръб. Това беше моят капан. На Люк, или на когото и да било, щеше да се наложи първо да мине през моята примка, за да влезе, а тази примка беше готова да се затегне мигновено при най-леко помръдване.

Но сега...

Вдясно от мен се бе проточила огнена дияра. Фенерът се бе разбил, а разлятата газ се бе превърнала в горящо поточе. От двете страни лежах мѐжете, които бях удушил. Камъкът, запречвал входа, сега беше зад мен и малко вляво. Останах известно време така — с рамене и глава, подадени над отвора и лакти, опрени върху ръба. Образът на Логрус все още танцуваше пред очите ми и аз продължавах да усещам топлата трѐпка, която предизвикваше допирът на неговата мощ до ръцете ми. Фракир се спусна от рамото към левия ми бицепс.

Май че се бях измѐкнал твърде лесно. Не можех да разбера защо Люк е решил да прати някакви свои слуги: за да ме разпитат, убият или отведат оттук. Тѐкмо затова не бързах да се показвам напълно, преди да съм успял да проуча околността, възползвайки се от относителната сигурност на своето укритие.

Реших този път да бъда благоразумен — за разнообразие. Защото някой споделяше с мен тази красива нощ. Беше толкова тъмно, че въпреки светлината на гаснещата огнена следа, беше невъзможно да използвам очите си, за да се ориентирам в обстановката. Но когато призова Логрус, той ми дава способността да долавям със съзнанието си други нематериални проявления.

Именно така успях да открия нещо подобно зад едно от дърветата вляво от мен, там, където мракът би ми попречил да видя спотаилия се човек. Установих, че структурата на това проявление странно напомня за магическите сили на Амбър. Заклинанието разгрѐщаше бавно снопове от жълта светлина, нашарени от изпаренията на нощта. Те се въртяха като карнавален фойерверк и пълзяха към мен през мрака. Гледах ги изумено, но с пълното съзнание какво трябва да направя, когато настѐпи подходящият момент.

Четири широки жълти ивици продължаваха да напредват. Щом достигнаха на няколко метра от мен, те спряха, станаха някак по-мътни и след това отново се спуснаха напред с бързината на атакуващи кобри. Ръцете ми бяха скръстени, а силовите линии на Логрус протегнати напред. Разделих ги с рязко, помитащо движение, като едновременно с това ги протегнах леко напред. Те срещнаха ивиците светлина и ги отблъснаха обратно към техния източник. При сблъсъка усетих странно изтръпване в долната част на ръцете си. Веднага след това замахнах с продължението на дясната си ръка и го стоварих като меч върху притихналата сега магическа сила. Чу се къс, остър писък и докато сиянието намаляваше, аз нанесох бързо още един удар, измъкнах се от дупката на пещерата и се спуснах надолу по склона, въпреки болката, която бе обхванала дясната ми ръка.

Сиянието на заклинанието, каквото и да представляваше то, потъмня и изчезна. Това ми позволи да видя ясно фигурата, облежната на дънера на дървото. Тя принадлежеше на жена, чийто черти не успях да различа, тъй като бе вдигнала на височината на очите си малък предмет, за който предположих, че е оръжие. Незабавно го пернах със силовите линии на Логрус, като се надявах, че тя ще го изпусне.

Миг след това се спънах, защото последва откат, който ме разтърси със сериозна сила. Явно Логрус бе срещнал магически предмет с мощ, която не биваше да бъде подценявана. За моя утеха дамата също се олюля. Тя нададе нов писък, но въпреки това не изпусна предмета.

Малко след това около нея се появи многоцветно сияние и аз разбрах какво беше нещото в ръката ѝ. Бях насочил силата на Логрус срещу една от Картите. Сега вече се налагаше да се добера до непознатата, дори само за да разбере коя е тя.

Спуснах се напред, но скоро осъзнах, че няма да успея да я достигна. Освен ако...

Смъкнах Фракир от рамото си и я пуснах напред по силовата линия на Логрус, насочих я в подходящата посока и изрекох нужната заповед, докато тя летеше стремително напред.

От новия си зрителен ъгъл, благодарение на бледия многоцветен ореол, успях най-после да видя лицето на жената. Беше Джасра, която за малко не ми бе видяла сметката в апартамента на Мелман. Само

след миг тя щеше да изчезне, а с нея и шансът ми да се сдобия с някои жизненоважни отговори.

— Джасра! — изкрещях, опитвайки се да наруша концентрацията ѝ.

Не успях да го сторя, но Фракир успя. Моята удушваческа корда проблесна със сребърно сияние, уви се около врата на Джасра и омота здраво свободния си край около един от близките клони.

Образът на Джасра бе започнал вече да избледнява, тъй като тя явно още не осъзнаваше, че от този миг нататък пренасянето чрез Картата щеше да ѝ коства главата.

И все пак бързо схвана как стоят нещата. Задави се и веднага отстъпи назад, след което ореолът изчезна, а образът ѝ доби предишната си реалност. Изпусна Картата си и вкопчи пръсти в кордата, увита около гърлото ѝ.

Незабавно се озовах до нея и докоснах Фракир, която освободи клона на дървото и се нави около китката ми.

— Добър вечер, Джасра — казах аз и дръпнах рязко главата ѝ назад. — Опитай пак да си покажеш зъбките и ще ти прекърша вратлето. Ясен ли съм?

Тя се опита да проговори, но не успя, затова само кимна.

— Ще отпусна леко кордата — продължих аз — за да можеш да отговориш на въпросите ми.

Разхлабих хватката на Фракир. Джасра се закашля и ме удостои с поглед, който спокойно би превърнал пясъка в стъкло. Магическото ѝ излъчване бе секнало окончателно, затова аз освободих линиите на Логрус.

— Какво искаш от мен? — попитах аз. — Кой съм аз според теб?

— Ходещ труп! — изсъска тя и се опита да ме заплую, но не успя — явно устата ѝ бе пресъхнала.

Подръпнах леко Фракир и Джасра отново се задави.

— Грешен отговор — казах. — Опитай пак.

Тя обаче се усмихна и погледна зад гърба ми. Обърнах се, без да изпускам Фракир. Въздухът зад мен бе започнал да вибрира. Очевидно някой се готвеше да се пренесе тук с помощта на Картите.

Нямах настроение за нови усложнения и затова измъкнах със свободната си ръка своята собствена колода. Картата на Флора беше най-отгоре. Добре. Насочих съзнанието си към нея през слабата

светлина, която се процеждаше отвъд лицето, нарисувано на Картата. Усетих как първоначалният унес на Флора се стопи под напора на концентрираното ѝ внимание.

— Да?

— Пренеси ме при себе си! Бързо! — казах аз.

— Толкова ли е спешно? — попита тя.

— И още как — отвърнах аз.

— Ами... добре. Ела.

Образът ѝ се появи пред мен. Флора лежеше на някакво легло. Чертите ѝ ставаха все по-реални. Тя протегна ръка.

Протегнах се и я хванах. Направих крачка напред, но в мига, в който зад мен прокънтя гласът на Люк:

— Стой!

Но аз продължих напред и повлякох Джасра след себе си. Тя опита да ме дръпне назад, но успя само да ме задържи да не падна, след като се препънах в крака на леглото. Тогава забелязах тъмнокосия, брадат мъж, който ме бе зяпнал с широко отворени очи.

— Кой... Какво... — започна той, след като възстанових равновесието си и му се усмихнах неприветливо.

Зад моята пленничка се появи мъглявият образ на Люк. Той се протегна и сграбчи рамото на Джасра, опитвайки се да я изтегли обратно. Тя отново се задави, тъй като Фракир се стегна още по-здраво около гърлото ѝ.

По дяволите! Ами сега?

Изведнъж Флора скочи от леглото, лицето, ѝ се изкриви, апетитната ѝ глазура мигом се стопи, а пръстите ѝ се свиха в юмрук, който политна напред с изненадваща скорост.

— Ах ти, кучко! — успя да изкрещи тя междуременно — Помниш ли ме?

Ударът се стовари върху челюстта на Джасра и аз едва сварих да освободя Фракир достатъчно бързо, за да не се озова заедно с нея в прегръдките на Люк.

Двамата изчезнаха и трептенията замряха. Тъмнокосият мъж скочи от леглото и започна да събира дрехите си. Когато и последната част от облеклото се озова в скута му, той заотстъпва бързо към вратата, без да опита дори да се наметне.

— Рон? Къде тръгна? — попита Флора.

— Някъде по-далеч оттук! — отговори той, отвори вратата и излезе.

— Хей! Почакай!

— Без мен! — долетя от съседната стая.

— По дяволите! — каза Флора и ме изгледа кръвнишки. — Ама и теб си те бива да се бъркаш в живота на другите. — После извика отново: — Рон! Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

— Имам час при психоаналитика си — чу се отново гласът му, последван от трясването на външната врата.

— Дано поне да се досещаш, че появата ти сложи край на една красива връзка — ми каза Флора.

Въздъгнах и попитах:

— Кога се запознахте?

Тя сбърчи чело.

— Ами, вчера... Добре де, не се смей. В тези неща времето не винаги играе решаващата роля. Убедена съм, че тази нощ щеше да сложи началото на нещо много специално. Дай им на невежи като теб и баща ти само да опошляват красивите...

— Съжалявам — казах аз. — Благодаря ти, че ме измъкна. Той ще се върне, повярвай ми. Просто мъничко го постреснахме. Би ли могъл някой да не се върне при теб, щом веднъж те е опознал?

Флора се усмихна.

— Да, ти си точно като Коруин — каза тя. — Невежа със заложби.

После отиде до гардероба, извади оттам роба с люляков цвят и я облече.

— И за какво беше цялата фиеста? — попита тя.

— Дълга история...

— Тогава ще е най-добре първо да хапнем. Гладен ли си?

Ухилих се.

— И аз така си помислих. Хайде.

Прекосихме дневната във френски провинциален стил, за да се озовем в голяма селска кухня, в която изобилстваха керамичните плочки и медните съдове. Предложих помощта си, но Флора просто ми посочи един стол. Докато се занимаваше с измъкването на цял куп вкуснотии от хладилника, аз подхванах първия си въпрос:

— Къде...

— Да?

— ... се намираме?

— В Сан Франциско — отговори ми Флора.

— И защо си се установила тук?

— След като приключих със задачата на Рандъм, реших да поостана. Градът отново ми се стори интересен.

Щракнах с пръсти. Бях забравил, че тя трябваше да разбере кой е собственик на склада, над който бе живял Виктор Мелман и където фирмата „Брутус Сторидж“ бе съхранявала амуниции, с които може да се стреля в Амбър.

— И кой се оказа собственикът на склада? — попитах аз.

— „Брутус Сторидж“. Мелман го е наел от тях.

— А кой е собственик на „Брутус Сторидж“?

— „Джей Би Ранд Инкорпорейтид“.

— Адрес?

— Имат офис в Саусалито, който е бил опразнен преди няколко месеца.

— А хората, които притежават помещението, не разполагаха ли с адреса на бившия си наемател?

— Имаха само номера на една пощенска кутия — също зарязана. Аз кимнах.

— Очаквах нещо подобно — казах. — Сега ми кажи за Джасра. Ти очевидно познаваш дамата.

— Дама ли? — намуси се Флора. — Когато я видях за последен път, беше просто една кралска курва.

— Къде беше това?

— В Кашфа.

— Какво е това място?

— Едно интересно малко кралство отвъд Златния кръг на Сенките, с които търгува Амбър. Мърляв варварски разкош и прочие. Място, през което културата е минала транзит.

— И какво в такъв случай си правила ти там?

Тя замълча за миг и продължи да бърка нещо в купата пред себе си.

— О, прекарвах част от времето си в компанията на един кашфански благородник, с когото се срещнахме един ден в гората. Той

беше на лов със соколи, а аз съвсем случайно си бях изкълчила глезена...

— Ъ-ъ — прекъснах я аз, за да ѝ попреча да се отплесне в подробностите, — а Джасра?

— Тя беше съпруга на стария крал Минилан и го въртеше на малкия си пръст.

— И какво имаш срещу нея?

— Тя ми отмъкна Джазрик, докато отсъствах от града.

— Джазрик?

— Моят благородник. Перът на Кронклеф.

— И как прие Негово Кралско Величество Минилан тези събития?

— Той така и не научи за тях. По това време беше вече на смъртния си одър. Малко след това се спомина. Моят благородник беше предводител на кралската гвардия, а неговият брат беше генерал в армията. Тя ги използва и двамата, за да се настани на трона на Минилан. Последното, което чух за нея, бе, че станала кралица на Кашфа и обезглавила Джазрик. Този глупак си го заслужаваше, мен ако питаш. Мислех си, че поне е хвърлил око на трона, но явно съм грешила. Тя езекутирала него и брат му, след като ги обвинила в държавна измяна или нещо подобно. Жалко, защото иначе си беше хубавец... макар и не особено интелигентен.

— А хората на Кашфа притежават ли... някакви необичайни способности? — попитах аз.

Флора се усмихна.

— Е, Джазрик доста си го биваше, но не бих определила способностите му чак като „необичайни“...

— Не, не — прекъснах я аз. — Интересува ме по-скоро друга част от тялото на тамошните жители — устата. Нямаха ли случайно някакви по-особени зъби или нещо подобно?

— Не — каза тя. Лицето ѝ бе поруменяло, което можеше да се дължи и на близостта на готварската печка. — Нищо подобно. Бяха си най-обикновени. Защо питаш?

— Когато ти разказах в Амбър за своите прежеждия, аз препуснах частта, в която Джасра ме ухапа така, че после едва успях да се пренеса чрез Картите, вероятно заради отровата, която е изтекла

от зъбите ѝ. Доста след това се чувствах изтръпнал, парализиран и много слаб.

Флора поклати глава.

— Хората от Кашфа не можеха да правят такива неща. Но Джасра не е родена в Кашфа. Поданиците ѝ говореха, че тя просто се появила един ден и Минилан тутакси ѝ хвърлил око. Носеха се слухове, че е магьосница. Не знам.

— А аз знам. Слуховете са били верни.

— Наистина ли? Може би точно така е успяла да оплете Джазрик.

Свих рамене.

— Откога датира вашата... вражда?

— Отпреди трийсет-четирийсет години, струва ми се.

— И тя все още е кралица на Кашфа?

— Не знам. От доста време не съм ходила натам.

— А какви са отношенията между Кашфа и Амбър?

Флора поклати глава.

— По-скоро никакви. Нали ти казах, че мястото е малко встрани от главните пътища. Дотам се стига сравнително трудно, пък и кралството не разполага с нещо кой знае колко ценно, с което да търгува.

— В такъв случай хората там нямат никакви особени причини да ни мразят?

— Не повече от всеки друг.

Кухнята се изпълни с божествени аромати, които долитаха откъм печката. Примъкнах се по-близо до епицентъра им и тъкмо се бях замислил за дългия, горещ душ, който щях да си взема след обяда, когато Флора каза нещо, което някак си знаех, че ще каже рано или късно.

— Мъжът, който изтегли Джасра обратно... Стори ми се познат. Кой е той?

— Говорих ти за него в Амбър — отвърнах ѝ аз. — Казва се Люк. Любопитно ми е дали ти напомня за някого.

— Така ми се струва — каза тя, — но не мога да си спомня за кого точно.

Тъй като беше обърната с гръб към мен, аз я предупредих:

— Ако държиш в ръцете си нещо, което може да разлееш или да изтървеш, по-добре го остави на печката.

Чух как някакъв съд изтрака на кухненския плот. После Флора се обърна към мен с учудено изражение и каза:

— Слушам те.

— Истинското му име е Риналдо. Той е син на Бранд. Бях негов пленник на една друга сянка повече от месец. Току-що успях да избягам.

— Боже мили — прошепна тя. — И какво иска той?

— Да си отмъсти — отговорих ѝ аз.

— На кого по-специално?

— На всички ни. Естествено Кейн е бил първи в списъка му.

— Разбирам.

— Моля те, внимавай да не загори нещо. От доста време си мечтая за хубаво хапване.

Тя кимна и се обърна към печката. После попита:

— Ти си бил толкова дълго с него, какъв ти се видя той?

— Винаги ми се е струвало, че е ужасно свястно момче. Ако е луд като баща си, значи е успявал добре да го прикрие.

Флора отвори бутилка вино, наля в две чаши и ги донесе на масата. След това започна да сервира обяда.

След няколко хапки вилницата ѝ застина във въздуха и тя се загледа в нищото.

— Кой би се досетил, че копеле като Бранд ще създаде поколение.

— Файона, предполагам — обадох се аз. — В нощта преди погребението на Кейн тя ме попита дали нямам снимка на Люк. Сигурен бях, че нещо я разтревожи щом видя снимката, но тя не пожела да ми каже какво.

— А на следващия ден двамата с Блийс бяха изчезнали — отбеляза Флора. — Да. Сега като си помисля, той наистина прилича малко на Бранд от времето, когато беше много млад. Толкова отдавна беше. Люк ми се стори по-едър и по-здрав, но прилика определено има.

Тя се зае отново с обяда си.

— Между другото, това тук се е получило страхотно — казах аз, сочейки към чинията си.

— О, благодаря ти! — Флора въздъхна. — Това означава, че ще трябва да изчакам първо да довършиш обяда си, преди да чуя цялата история.

Кимнах, защото устата ми беше пълна. Вселенските дела можеха да почакат. Сега умирах от глад.

ГЛАВА 2

Изкъпах се, погрижих се за ноктите си и се издокарах за пореден път със свити от Сенките дрехи. После се обадох на „Справки“ и оттам получих телефонния номер на Мег Девлин. Вероятно ставаше въпрос точно за моята Мег, защото адресът беше някъде в околността на къщата на Бил. Гласът на жената, която вдигна слушалката, беше с леко променен тембър, но все пак успях да я позная.

— Мег? Мег Девлин? — казах аз.

— Да — отвърна ми тя. — Кой се обажда?

— Мърл Кори.

— Кой?

— Мърл Кори. Прекарахме заедно една интересна вечер преди известно време...

— Съжалявам. Мисля, че сте сбъркали номера.

— Ако не можеш да говориш спокойно в момента, бих могъл да ти се обадя, когато пожелаеш. Може и ти да ми се обадиш.

— Та аз не ви познавам! — каза тя и тресна слушалката.

Вперих поглед в телефона. Ако съпругът си беше у дома, в държанието ѝ не би имало нищо странно, но дори тогава тя би се опитала да ми покаже по някакъв начин, че се сеща кой съм и дори да ми намекне да ѝ се обадя по-късно. Не бях се свързал досега с Рандъм, защото бях почти сигурен, че той ще ме извика веднага в Амбър, а аз исках първо да поговоря с Мег. Но определено не разполагах с време, за да отида и да я видя. Не можех да си обясня реакцията ѝ, но тъй като нямаше какво да направя, реших просто да приема, че съм ударил на камък. Затова направих единственото друго нещо, което ми се въртеше из главата. Набрах отново „Услуги“ и попитах за телефона на съседите на Бил — семейство Хансен.

След третото извънпяване от другата страна на линията прозвуча женски глас, който принадлежеше на мисис Хансен. С нея се бяхме запознали при едно от предишните ми гостувания при Бил, макар последния път да не бяхме успели да се видим.

— Мисис Хансен — подхванах аз. — Обажда се Мърл Кори.

— О, Мърл... Разбрах, че сте идвали наскоро.

— Да, но не успях да остана за по-дълго. И все пак най-после успях да се запозная с Джордж. Поприказвахме си с него надълго, и широко. Всъщност сега също бих искал да поговоря с него, стига, разбира се, да си е вкъщи.

Последва необичайно дълга пауза, преди тя да ми отговори:

— Джордж... Ами, Джордж в момента е в болницата, Мърл. Мога ли да му предам нещо?

— О, не е чак толкова спешно — казах аз. — Какво му се е случило?

— Нищо... сериозно. Той просто е под лекарски надзор и отиде днес, за да го прегледат и да си вземе лекарствата. Той... има нещо като амнезия. Губят му се няколко дни от предишния месец, а докторите така и не могат да разберат каква е причината.

— Неприятна история.

— Ами на рентгеновите снимки не се виждали никакви увреждания — от удар или нещо такова. Освен това сега се чувства добре. Казват, че най-вероятно щял съвсем да се оправи. Просто искаха да го наглеждат от време на време. — После сякаш изведнъж ѝ хрумна да ме попита: — Той как изглеждаше, когато говорихте с него?

Въпросът не успя да ме свари неподготвен и аз отговорих без колебание:

— Съвсем нормално си изглеждаше. Разбира се, аз не бях го срещал преди и дори да се е държал по-различно, нямаше как да го забележа.

— Разбирам какво имаш предвид — каза мисис Хансен. — Да му предам ли да ти се обади, щом се прибере?

— Не. Смятам да изляза след малко — казах аз, — и не съм сигурен кога точно ще се върна. Освен това не беше чак толкова важно. Ще му се обадя през някой от следващите дни.

— Добре тогава. Ще му предам, че си го търсил.

— Благодаря. Доскоро.

Бях очаквал нещо подобно след разговора с Мег. Джордж се бе държал ужасно странно, особено накрая. Но това, което истински ме притесняваше, беше фактът, че той, изглежда, знаеше кой съм аз, знаеше и за Амбър и дори бе пожелал да се пренесе там чрез Картите

заедно с мен и Бил. Вероятно Джордж и Мег бяха станали жертва на някаква странна манипулация.

Във връзка с това се сетих веднага за Джасра. Но тя изглежда беше съюзничка на Люк, а Мег ме бе предупредила да се пазя от него. Ако Джасра бе успяла да завладее съзнанието ѝ по някакъв начин, тя едва ли би ѝ заповядала да ми каже нещо подобно. Нещата не се връзваха. Кой друг измежду моите познати беше способен на подобен трик?

Файона като начало. Да, но тя се бе завърнала заедно с мен в Амбър и дори ме бе прибрала след срещата с Мег. Освен това изглеждаше също толкова озадачена от хода на събитията, колкото бях и аз.

Мамка му. Животът е пълен с врати, които не се отварят, когато почукаш, и с други, които пък се отварят точно когато най-малко ти се иска.

Отидох до спалнята на Флора, почуках и тя ми каза да вляза. Тъкмо бе седнала пред огледалото и се гримираше.

— Как мина?

— Не особено успешно. Всъщност съвсем незадоволително.

Предадох ѝ набързо съдържанието на двата разговора.

— И какво смяташ да правиш сега? — попита Флора.

— Ще се свържа с Рандъм и ще го осведомя за хода на събитията. Имам чувството, че ще ме повика, за да му разкажа всичко там. Затова исках да ти кажа довиждане и да ти благодаря за помощта. Съжалявам, че прогоних избраника на сърцето ти.

Флора сви рамене, без да се обръща към мен, и се заглежда в огледалото.

— Не се притеснявай...

Не чух остатък от изречението ѝ, макар че тя продължи да говори. Вниманието ми бе погълнато от усещането, че някой се опитва да се свърже с мен чрез Картите. Отворих съзнанието си за контакта и зачаках. Усещането се засили, но аз все още не долавях ничие присъствие. Обърнах се с гръб към Флора.

— Мърл, какво има? — чух да казва тя.

Вдигнах ръка, защото усещането бе станало още по-интензивно. И все пак продължавах сякаш гледах в дълъг, мрачен и празен тунел.

— Не знам — казах аз, призовах Логрус и овладях една от неговите линии. — Чък? Ти ли си? Готов ли си да поговорим? — попитах след това.

Отговор не последва. Усетих ледена тръпка, но останах все така с отворено за контакта съзнание. Никога преди не бях изпитвал нещо подобно. Завладяваше ме чувството, че ако само помръдна напред, тутакси ще се бъда пренесен на друго място. Дали не беше някакво предизвикателство? Или пък капан? Реших, че само глупак би приел подобна покана от неизвестното. Никак не беше изключено да се озова отново в кристалната пещера.

— Ако искаш нещо — казах аз, — ще е най-добре да се появиш и да го назовеш. Вече не си падам по срещи с непознати.

Усетих нечие присъствие, но без какъвто и да е намек за самоличност.

— Добре — казах аз. — Аз няма да дойда, а ти нямаш съобщение за мен. Остава само една възможност, за която се сещам. Ти да искаш да дойдеш при мен. Ако е така, заповядай.

Протегнах ръцете си напред. Привидно и двете бяха празни, но върху лявата бе застанала Фракир, готова за атака, а дясната се бе съединила с убийствената мощ на Логрус. Ситуацията изискваше не само да спазя етикета, но и да проявя известна доза практичност.

В мрачния тунел отекна мисловен импулс, приличащ на смях. Беше студен и нечовешки.

„Това предложение, разбира се, крие клопка“ — изникна в съзнанието ми. — „Защото ти не си глупак. Възхищавам се на смелостта ти да се обърнеш по този начин към нещо непознато. Не знаеш с какво точно би могъл да се сблъскаш, но въпреки това си готов да го посрещнеш. И дори го каниш да дойде.“

— Предложението ми все още важи — казах аз.

„Никога не съм те смятал за опасен.“

— Какво искаш?

„Да те огледам.“

— Защо?

„Не е изключено да се срещнем при по-различни обстоятелства.“

— Какво имаш предвид?

„Усещам, че интересите ни ще се пресекат.“

— Кой си ти?

Отново същият смях.

„Не. Не сега. Все още не. Сега смятам само да те огледам и да преценя реакциите ти.“

— Е, нагледа ли се?

„Почти.“

— Щом интересите ни се пресичат, защо да не решим спора още сега — казах аз. — Искам да приключа по-бързо с това, за да се заема с по-важни дела.

„Оценявам арогантността ти. Но когато мигът настъпи, изборът няма да е твой.“

— Готов съм да почакам — каза аз и насочих линията на Логрус навътре в тунела.

Нищо. Моята „сонда“ не успя да се докосне до нищо определено...

„Възхитително изпълнение. Дръж!“

Нещо се спусна към мен с голяма скорост. Магическата силова линия ме уведоми, че то е твърде меко и отпуснато, за да успее да ме нарани. Беше просто голям, студен и изпъстрен с ярки цветове обект...

Останах на мястото си и се протегнах отвъд обекта, после още по-напред и по-напред, търсейки неговия източник. Успях да се докосна до нещо осезаемо и гъвкаво — може би тяло на човек, а може би не. Във всеки случай беше твърде голямо, за да успея да го изтегля при себе си за няколкото мига, с които разполагах.

Все пак съумях да хвана един малък, твърд и относително лек предмет. Изтръгнах го от онова, към което беше прикрепен, и го призовах при себе си.

Долових безмълвно изумление в мига, в който до мен достигнаха едновременно цветният обект и придобитата чрез силите на Логрус плячка.

Непознатият обект се пръсна над мен като фойерверк — цветя, цветя, цветя. Теменужки, анемонии, нарциси, рози... Чух как Флора ахна, когато цветният дъжд се изсипа над нас. Последва незабавно прекъсване на контакта. Докато ароматът на цветята изпълваше ноздрите ми, аз осъзнах, че държа нещо малко и твърдо в дясната си ръка.

— Какво стана, по дяволите? — попита Флора.

— Не съм съвсем сигурен — казах аз и отърсих нападалите по гърдите ми листенца. — Обичаш ли цветя? Тези можеш да ги задържиш.

— Благодаря, но съм привърженичка на по-традиционната подредба — каза тя, докато оглеждаше яркия килим, покрил пода. — От кого са?

— От едно безименно същество, застанало в дъното на един мрачен тунел.

— И какъв е поводът?

— Предстоящото ми погребение, може би. Не знам. Стори ми се леко заплашителен.

— Ще ти бъда много задължена, ако ми помогнеш да ги съберем, преди да си тръгнеш.

— Разбира се — казах аз.

— В кухнята и в банята има вази. След мен.

Последвах Флора и двамата донесохме по няколко. Докато отивахме към кухнята, разгледах предмета, който бях успял да изскубна от другия край на тунела. Беше златно копче с инкрустиран в него син камък. На копчето все още висяха няколко сини влакна. Върху камъка беше гравирана някаква четиривърха фигура. Показах я на Флора, но тя поклати глава.

— Нищо не ми говори.

Бръкнах в джоба си и измъкнах късчетата син кристал, отчупени от стените на пещерата. Бяха досущ като камъка на копчето. Фракир потрепна леко на китката ми, сякаш искаше да ми напомни, още веднъж, че вече на няколко пъти ме предупредила за тези кристали, а аз все още не съм направил нищо.

— Странно — казах аз.

— Сложи няколко рози на нощното ми шкафче — каза Флора — и един смесен букет на тоалетната масичка. Знаеш ли, никой досега не ми е изпращал цветя по този начин. Беше доста впечатляващо. Сигурен ли си, че бяха за теб?

Изръмжах нещо анатомично или теологично и се захванах със събирането на розовите пъпки.

Малко по-късно, докато седяхме в кухнята и размишлявахме, отпивайки от чашите си с кафе. Флора отбеляза:

— Започва да става страшно.

— Да.

— Може би трябва да обсъдим всичко с Фай, веднага след като поговориш с Рандъм.

— Може би.

— Та като споменахме Рандъм, ти не трябваше ли досега да си се свързал с него?

— Може би.

— Как така „може би“? Трябва да го предупредим.

— Така е. Но имам чувството, че от съображения за сигурност бих могъл да се размина с някои важни за мен отговори.

— Какво си намислил, Мърл?

— Имаш ли кола?

— Да, купих я преди няколко дни.

Извадих копчето и парченцата син камък от джоба си, поставих ги на масата и се заех да ги огледам за пореден път.

— Докато събирахме цветята, изведнъж ми хрумна къде още може да съм виждал нещо подобно.

— И къде?

— Явно за известно време съм успял да изтикам този спомен на заден план. Гледката беше доста шокираща. Става въпрос за Джулия. Когато я открих в апартамента ѝ, май забелязах на нея медальон със син камък. Може и да е било съвпадение, но...

Флора кимна.

— Не е изключено. Но дори да е така, медальонът вероятно е в полицията.

— О, не той ми е притрябвал толкова. Просто това ми припомни, че не успях да огледам апартамента достатъчно внимателно. Налагаше се да се махна бързо. Искам да му хвърля още един поглед, преди да се върна в Амбър. Все още не мога да разбера как онова... същество... е успяло да се вмъкне вътре.

— Ами ако апартаментът е бил разчистен основно и сега там има нов наемател?

Свих рамене.

— Има само един начин да разбера дали е така.

— Добре, ще те заведа дотам.

Няколко минути по-късно вече бяхме в колата и аз обяснявах на Флора къде се намира мястото. Пропътувахме около двадесет минути

под следобедното слънчево небе, по което от време на време преминаваше по някое заблудено облаче. През по-голямата част от времето бях зает с някои по-особени приготовления със силите на Логрус, с които успях да приключа точно когато навлязохме в квартала, където бе живяла Джулия.

— Завий тук и мини зад онази сграда — казах аз. — Ще ти покажа къде да паркираш, стига да има свободно място.

Имаше, при това близо до мястото, където бях паркирал през фаталния ден. Спряхме до тротоара и Флора се обърна към мен:

— Какво следва сега? Да не би да смяташ просто да се качим и да почукаме на вратата?

— Ще направя и двама ни невидими — отвърнах аз — и ще поддържам магията, докато се озовем вътре. Затова се движи съвсем близо до мен, за да можем все пак да се виждаме един друг.

Флора кимна.

— Веднъж, когато бях още малка, Дуоркин направи този номер, за да ме развесели. — Тя прихна. — Доста хора успяхме да спипаме в неудобен момент. Бях забравила за това.

Завърших няколкото последни щриха в сложното заклинание и освободих действието му. Светът извън колата стана някак по-замъглен, сякаш го гледахме през сиви очила. Измъкнахме се през моята врата, отидохме бавно до ъгъла и там завихме надясно.

— Тая магия трудна ли е за научаване? — попита ме Флора. — Струва ми се, че никак не е зле човек да разполага с нея.

— За съжаление, да — казах аз. — Освен това има един голям недостатък — не може да бъде извикана на мига, ако преди това не си я подготвил с нужното заклинание, което пък отнема около двайсетина минути.

Заставахме пред входа на голямата стара къща.

— На кой етаж е? — попитахме тя.

— На последния.

Изкачихме няколкото стъпала, които ни деляха от входната врата, за да установим, че е заключена. Хората вече не са така небрежни като едно време.

— Ще я разбием ли? — прошепна Флора.

— Не, твърде много шум ще вдигнем.

Хванах дръжката на вратата с лявата си ръка и прошепнах нужните думи на Фракир. Тя се разви леко, плъзна надолу и се вмъкна в ключалката. Нишката ѝ се втвърди и после направи няколко резки движения.

Тихото щракване означаваше, че езичето на ключалката е прибрано. Аз завъртях дръжката и я бутнах леко напред. Вратата се отвори. Фракир се върна към предишната си роля на невидима гривна.

Влязохме и тихо затворихме вратата след себе си. Върху разкривеното огледало, което подминахме, не се появиха образите ни. Поведох Флора нагоре по стълбището.

От единия от апартаментите на втория етаж се чуваше тих разговор, който заглъхна преди да стигнем до третия етаж. И нищо повече. Никакъв вятър, никакви разсърдени кучета.

Вратата на апартамента на Джулия беше сменена и върху нея се мъдреше нова, лъскава ключалка. Почуках и зачакахме. Отговор не последва и аз почуках отново след около минута.

Никой не се показа. Опитах бравата. Вратата беше заключена, но Фракир отново ми се притече на помощ. Ръката ми трепна, когато си спомних за последното си идване дотук. Знаех, че обезобразеното ѝ тяло вече не лежи на пода. Знаех, че звярът убиец не ме чака вътре. Въпреки това спомените за онзи ден ме стиснаха за гърлото.

— Какво има? — прошепна Флора.

— Нищо — казах аз и отворих вратата.

Доколкото си спомнях, когато Джулия се нанесе тук, апартаментът беше полуобзаведен. Старите мебели си бяха все още тук — канапето и малката масичка, няколкото стола, другата по-голяма маса. Нищо не бе останало от мебелите на Джулия, на пода бе постлан нов килим, а самият под явно бе лъскан наскоро. Вероятно още никой не бе наел апартамента, защото наоколо не се виждаха никакви лични вещи.

Влязохме вътре и затворихме вратата. Освободих магията, която ни бе прикривала до момента и се захванах да прегледам отново стаите. Веднага щом магическото було на невидимостта се стопи, всичко около нас видимо просветна.

— Не мисля, че ще откриеш нещо — каза Флора. — Всичко наоколо мирише на паркетин, препарати за дезинфекция и прясна боя...

Кимнах.

— Така е, но очевидните неща не влизат в сметките ми. Смятам да потърся нещо друго.

Успокоих съзнанието си и призовах силите на Логрус. Ако някъде наоколо имаше следи от предишни магически действия, то вероятно щях да успея да ги забележа. После тръгнах бавно из дневната, като оглеждах внимателно всичко под най-различни ъгли. Флора също се зае да претърси стаята с помощта на метод, който можеше да бъде наречен „погледни под всичко“. Различните части от стаята проблясваха леко, докато ги оглеждах в онзи диапазон на спектъра, където на тази Сянка можеха да бъдат забелязани проявите, които ме интересуваха.

Нищо, малко или голямо, не се изплъзна от погледа ми. Не открих нищо интересно. След известно време продължих със спалнята.

Флора вероятно ме е чула да поемам дълбоко въздух, защото само секунди по-късно се озова до мен, вперила поглед в шкафа, пред който бях застанал.

— Има ли нещо вътре? — попита тя и протегна ръка, но после бързо я дръпна назад.

— Не вътре, а зад него.

Някой бе преместил шкафа при почистването на апартамента. Преди той стоеше на около метър вдясно. Това, което бях видял, продължаваше още малко по-надясно и над шкафа — в по-голямата си част бе закрито от него. Бутнах шкафа на предишното му място.

— Все още не виждам нищо — каза Флора.

Пресегнах се и хванах ръката ѝ, като разширих обсега на Логрус, така че и тя да види това, което имах предвид.

Флора се протегна и прокара пръсти по бледото правоъгълно очертание на стената.

— Прилича ми на врата — каза тя.

Аз също се загледах в очертанието — бледа, сякаш прогорена линия. Явно беше запечатано от известно време насам. Вероятно след известно време щеше съвсем да излинее и да изчезне.

— Това е врата — отговорих ѝ после.

Флора ме изтегли след себе си в съседната стая, за да проверим обратната страна на стената.

— Тук няма нищо — отбеляза тя. — Явно не са използвали вратата, за да влязат оттук в другата стая.

— Абсолютно правилно — казах аз. — Тази врата води към някое друго място.

— Къде по-точно?

— Там, откъдето е дошло чудовището, което уби Джулия.

— Можеш ли да я отвориш?

— Готов съм да опитам — казах аз, — независимо колко време ще ми е необходимо.

Върнах се в спалнята и огледах още веднъж стената.

— Мерлин — каза Флора, след като пуснах ръката ѝ и се пресегнах към вратата, — не мислиш ли, че е време да се свържеш с Рандъм и да му разкажеш за случилото се? След това можеш да се върнеш тук заедно с Жерар и да се опиташ да отвориш тази врата.

— Сигурно си права — казах аз, — но аз няма да го направя.

— Защо не?

— Защото той може да ми каже да не го правя.

— И може да се окаже прав.

Опуснах ръце и се обърнах към нея.

— Трябва да призная, че в това, което казваш, има логика — казах аз. — Рандъм трябва да знае за всичко, а аз и без друго вече се увлякох в отлагането на разговора с него. Ето какво предлагам да направим. Ти ще се върнеш в колата и ще ме изчакаш там. Дай ми един час. Ако не се върна дотогава, свържи се с Рандъм и му кажи всичко, което ти казах. Кажи му и за това.

— Не знам — каза Флора. — Ако не се появиш, Рандъм може да си го изкара на мен.

— Просто му кажи, че съм настоял и е нямало как да ме спреш. Всъщност това е самата истина, затова престани да се притесняваш.

Тя сви устни.

— Никак не ми се ще да те оставям, но пък и не умирам от желание да остана тук. Мислиш ли, че една ръчна граната би ти помогнала там?

Тя взе чантичката и понечи да я отвори.

— Не, благодаря. Защо мъкнеш подобни неща със себе си?

Флора се усмихна.

— На тази сянка не мърдам никъде без „подобни неща“. Тук те никак не са излишни. Добре, отивам да те изчакам в колата.

Тя ме целуна леко по бузата и се обърна.

— И се опитай да откриеш Файона — казах аз, — ако не се върна. Разкажи всичко и на нея. Не е изключено тя да намери друго решение на въпроса.

Флора кимна и излезе от стаята. Изчаках входната врата да се хлопне и после насочих вниманието си към правоъгълника на стената. Площта, която той ограждаше ми се стори почти еднородна. Открояваха се само няколко малко по-концентрирани и по-ярки петна. Проследих очертанията на вратата с дланта на дясната си ръка, като я държах на около два сантиметра от стената. Кожата ми се затопли леко и сякаш ме полазиха мравки. Както бях очаквал, усещането беше по-силно при по-ярките участъци. Реших, че на тези места вратата е по-неустойчиво запечатана. Чудесно. Скоро щях да разбера дали мога да премина и за целта щях да атакувам точно по-ярките петна.

Проникнах с ръцете си още по-дълбоко в плетеницата на Логрус, докато неговите силови линии прилепнаха към пръстите ми като ръкавици от най-фин материал, които едновременно с това бяха по-устойчиви от кой да е метал и по-чувствителни от върха на език. Насочих дясната си ръка към една от по-неустойчивите области, която се намираше, на височината на хълбока ми. Когато я докосвах, усетих как там пулсира заклинанието на някаква странна магия. Изтъних линията на Логрус и я притиснах още по-силно, после продължих да я изтънявам, докато накрая тя проникна от другата страна. Пулсацията отслабна. Повторих същата процедура върху друга област, малко по-горе вляво.

Стоях така, усетил силата, която бе затворила вратата, а моите свръхчувствителни Логрус-инструменти се ровеха из нейната структура. После се опитах да ги задвижа, първо нагоре, а после и надолу. Удължението на дясната ми ръка успя да опише малко по-голяма траектория, преди силата на чуждата магия да успее да го спре. Призовах още от силата на Логрус, променяйки по този начин формата му, и след като тя заблестя пред мен като ярка дъга, я насочих към ръцете си. Когато опитах да помръдна отново енергийните нишки, дясната от тях се придвижи с около трийсетина сантиметра надолу, преди пулсацията да успее да я спре. Когато притиснах в обратната

посока, тя достигна почти до горния край на вратата. Опитах отново с лявата. Тя също достигна почти до връхната точка, но после успя да слезе само десетина сантиметра по-долу от първоначалната си позиция.

Вече бях успял да се задъхам, а тялото ми бе плувнало в пот. Напомпах още енергия в „ръкавиците“ си и притиснах техните удължения надолу. Съпротивлението в долната част се оказа дори още по-силно. Пулсацията премина през ръцете ми и достигна до самия център на съществуването ми. Спрях, за да си почина. След това увеличих още повече нивото на енергията. Логрус отново се сгърчи, но този път успях да достигна до долния край на вратата. Строполих се на колене, останал без дъх. Минаха няколко секунди, преди да успея да задвижа нишките отново нагоре. Явно входът беше запечатан така, че никога повече да не бъде отворен. Авторът на печата не бе проявил дори нищожна доза артистизъм, но за сметка на това бе наблегнал на бруталната устойчивост.

Когато накрая успях да срещна двете силови линии по средата, отстъпих за миг назад, за да огледам работата си. Тъничките алени контури на вратата се бяха превърнали от единия до другия си край в широки огнени полоси. Дори от това разстояние усещах как пулсацията им достига до мен.

Станах от пода и вдигнах ръцете си. Подхванах горния край, като започнах от ъглите и продължих към центъра. Сега вече беше полесно. Силите, които прииждаха от отворените полоси, просто избутваха ръцете ми и аз само ги насочвах в нужната посока. В мига, в който успях да срещна нишките, се чу леко съскане. Спрях за да видя какво се е получило. Цялата врата бе заприличала на развълнувано огнено море.

Поседях няколко минути, за да си почина и да премисля отново ситуацията. Всичко, което знаех за вратата, беше, че тя води към друга сянка. Това можеше да означава адски много неща. Може би от другата страна ме чакаше нещо, което щеше да се нахвърли върху мен. Не, вратата беше запечатана от доста време, което значеше, че ако там има някакъв капан, то той най-вероятно ще е от друго естество. По-скоро нямаше да ми се случи нищо веднага след като преминех. Така поне щях да имам възможността да огледам първо мястото, където съм попаднал, макар че едва ли щеше да има кой знае какво за гледане...

Протегнах отново линиите на Логрус към вратата, опрях ги в двата ѝ края и я бутнах. Дясната страна поддаде и затова преместих и другата си ръка там. Продължих да бутам, докато накрая вратата се плъзна напред и изчезна...

Пред мен се появи тунел с перлени стени, който очевидно се разширяваше след няколко крачки. Въздухът в неговия край вибрираше, подобно на ефекта, който се наблюдава над платното на пътя през горещите летни дни. Из него плуваха червеникави петна и неясни тъмни очертания. Изчаках около половин минута, но нищо не се приближи към мен.

Приведох Фракир в бойна готовност. Запазих връзката си с Логрус. Тръгнах напред, протегнал силовите линии пред себе си. Преминах отвъд.

Една рязка промяна в нивото на налягането зад гърба ми ме накара да хвърля един бърз поглед в тази посока. Вратата се бе затворила и смалила. Сега ми приличаше на малък червен куб в далечината. Разбира се, не беше изключено това пространство да е устроено така, че с няколко крачки да се изминава огромно разстояние.

Продължих напред. Появи се топъл вятър, който ме обгърна и се лепна за мен. Вратата вече бе успяла да изчезне, а перспективата продължаваше все така да танцува и да се гърчи. Всяка следваща крачка беше по-трудна от предишната, сякаш изведнъж бях започнал се изкачвам по стръмен склон. Чух как някъде напред, отвъд разкривеното видение, нещо изсумтя. Лявата силова линия също срещна по пътя си нещо, което леко се раздруса при допира си с нея. Фракир запулсира китката ми в мига, в който Логрус-сондата ми съобщи за нечие враждебно излъчване. Въздъгнах. Не бях си и помислял, че ще е лесно. Аз също не бих се задоволил само със запечатването на вратата.

— Добре, задник такъв! Ни крачка повече! — избоботи някакъв глас пред мен.

Продължих да вървя с мъка напред.

— Казах ти да спреш!

След още няколко крачки хаотичните петна пред мен започнаха да се стесняват и да се сливат, докато накрая пред мен вдясно изплува отчетлив образ — груби стени с покрив над тях...

Едно топчесто същество, напомнящо виолетов Буда с уши на прилеп, бе препречило пътя ми. Докато се приближавах към него, успях да забележа още няколко детайла — изпъкнали зъби, жълти очи, в които май не се забелязваха зеници, и дълги червени нокти, увенчали пръстите на големите му крака и ръце. Съществото беше седнало по средата на тунела и явно нямаше никакво намерение да се помръдва от мястото си. То не носеше никакви дрехи, но огромният, издут търбух, положен върху коленете, прикриваше половата му принадлежност. Все пак гласът му можеше да се определи като прегракнал мъжки. За едно поне нямаше спор — миризмата, която излъчваше беше направо гнусна.

— Здравсти — казах аз. — Хубав ден, а?

Съществото изсумтя и температурата наоколо сякаш леко се повиши. Фракир направо пощуря, затова ми се наложи да я успокоя мислено.

Странното създание се наведе напред и начерта с един от ярките си нокти димяща линия върху каменния под. Аз спрях пред нея.

— Само пресечи тази линия, магьоснико, и ще си го отнесеш — каза то.

— Защо? — попитах аз.

— Защото аз казвам така.

— Ако си тук, за да събираш някаква такса — продължих аз, — просто кажи колко трябва да ти дам.

Нещото поклати глава.

— Не можеш да ме купиш.

— А-а... какво те кара да си мислиш, че съм магьосник?

Върху лицето на съществото зейна зловонна паст, която предостави на вниманието ми зъби, надхвърлящи всички очаквания. Последва звук, подобен на този от изгървана по каменно стълбище празна консервена кутия.

— Усетих го аз, тъничкото ти пипалце — каза виолетовият пазач. — Познат магьоснически номер. Освен това само магьосник би могъл да стигне до мястото, на което си стъпил в момента.

— Май не изпитваш особен респект към практикуващите тази професия?

— Аз се храня с магьосници — каза съществото.

Направих гримаса при мисълта за някои от дъртите мърморковци, които се пишеха магьосници.

— Независимо от пола им, нали? — попитах аз, колкото да запълня паузата. — Виж, един проход не струва пет пари, ако по него не може да се мине. Как бих могъл да мина оттук?

— Никак.

— Дори ако успея да отговоря на някоя гатанка?

— На мен не ми минават такива — отбеляза съществото. И все пак в очите му проблесна искрица. — Просто тъй, за идеята — кое е онова червено и зелено нещо, дето не се спира на едно място — попита то.

— Ти познаваш сфинкса!

— Мамка му! — изръмжа пазачът. — Чувал си я.

Вдигнах рамене.

— Доста пътувам.

— Това пътешествие свършва дотук.

Заех се да огледам странния звяр по-внимателно. Трябваше да се позамисля как бих могъл да се справя с евентуални магически атаки от негова страна. Не биваше да забравям, че магьосниците бяха любимата му област. Колкото до физическите му възможности, те определено вдъхваха респект. Зачудих се колко ли са бързи реакциите му. Дали пък не можех просто да се шмугна край него? Реших, че експериментите в тази насока са неуместни.

— Наистина трябва да премина — опитах отново аз. — Случаят не търпи отлагане.

— Чудо голямо.

— Кажи ми честно, поне успяваш ли да си докараш по някоя пара оттук? Защото седенето в някакъв си тунел ми се струва доста скапано занимание.

— Аз обожавам работата си. Създаден съм за нея.

— А как така си пуснал сфинкса да мине?

— Магическите същества не се броят.

— Хм.

— Само не започвай да ме убеждаваш, че в действителност си магическо същество, и не се опитвай да ми пробуташ някоя заклинателска илюзия. Подобни неща никак не ме впечатляват.

— Вярвам ти. Всъщност как ти е името?

Нещото изсумтя.

— Можеш да ми викаш Скроф, колкото да върви разговорът. Ти как се казваш?

— Викай ми Кори.

— Добре, Кори. Нямам нищо против да си седим тук двамата с теб и да си чешем езиците, защото това не противоречи на правилника. Разрешено е. Ти имаш на разположение три възможности, едната от които ще ти се отрази нездравословно, ако се спреш на нея. Първо, можеш да се обърнеш кръгом и да отпрашиш натам, откъдето си дошъл, което би било мъдро решение. Можеш също да лагеруваш, но не по-напред от мястото, на което си застанал, при това колкото време си щеш. Обещавам, че няма и с пръст да те докосна, докато се държиш прилично. Най-тъпо от твоя страна би било да се спреш на третата възможност — да пресечеш тази линия. Тогава ще ти видя сметката. Това тук е Прагът, а аз съм неговият Обитател. Не пускам никого да минава оттук.

— Задължен съм ти за изчерпателното разяснение.

— То е част от задълженията ми. Да те чуя сега.

Вдигнах ръце и силовите линии се превърнаха в закривени като кинжали окончания на всеки от пръстите ми. Фракир се провесил от китката и записва изкусна сребриста траектория.

Скроф се ухили.

— Аз изяждам не само магьосниците, но и тяхната магия. Само същество, изтръгнато от дебрите на първичния Хаос, би могло да се похвали с нещо подобно. Ако мислиш, че би могъл да се изправиш срещу нещо такова — моля.

— Значи си от Хаоса, а? От дебрите на първичния Хаос?

— А-ха. Малко са тия, дето могат да се мерят с мен.

— А Господарите на Хаоса влизат ли в сметката ти? — попитах аз и се заех със съсредоточаването на силите на съзнанието си в определени точки на тялото. Преображението, което се канех да направя, е доста грубовата операция. Колкото по-бързи са промените, толкова по-силна е болката.

Консервната кутия отново изтрополя по стълбището.

— Знаеш ли какви са шансовете на един Господар на Хаоса, която се е отдалечил толкова много от владенията си, срещу един Обитател?

Ръцете ми започнаха да се удължават, а когато се наведох напред, ризата се разпори на гърба ми. Костите на черепа ми променяха постепенно формата си, а гръдният ми кош се разширяваше все повече и повече...

— Нелоши, струва ми се — отвърнах аз, когато трансформацията приключи.

— Мамка му! — каза Скроф, а аз прекрачих линията.

ГЛАВА 3

Перленият тунел бе завършил най-неочаквано с нещо, което приличаше на изходна пещера и аз стоях до него вече от доста време. Лявото рамо продължаваше все така да ме боли. Десният крак също. Ако успеех да овладя болката, преди да започна обратната трансформация, съществуваше голяма вероятност тя да утихне след края на анатомичното ми пренареждане. И все пак процесът вероятно щеше да изцеди немалка част от силите ми. За да се направят две толкова близки една до друга промени, се изисква солидно количество енергия. Като се прибавеше и умората от схватката ми с Обитателя, резултатът вероятно щеше да е смазващ. Затова засега си почивах и наблюдавах гледката, ширнала се пред мен.

Далеч вляво, доста под нивото, на което бях застанал, се виждаше синьо, неспокойно море. Увенчани с бяла пяна вълни, се разбиваха с устрема на камикадзе в сивите скали на брега. Силен вятър раздуваше техните пръски и светлината се пречупваше през фината мъгла във всички цветове на спектъра.

Под и пред мен се разстилаше нашарено с петна, напукано и димящо поле, което потръпваше периодично, сякаш невидима сила го тласкаше към отдалечения на около миля от него огромен комплекс от сгради, който аз тутакси кръстих Горменгаст. Представляваше невероятна смесица от архитектурни стилове, в сравнение с която дори дворецът в Амбър би изглеждал ужасно еднообразен. Забелязах също, че някой се опитва да превземе тази странна крепост.

Под стените ѝ се бе струпала многочислена армия. Теренът и растителността там изглеждаха далеч по-нормално, макар голяма част от тревата да бе отъпкана, а някои от дърветата съборени. Таранът на нападателите лежеше бездеен на земята, бойните стълби също. Цяла група от постройки, на не повече от петдесетина метра от крепостта — вероятно малко селище — бе срината до основи и опожарена. Улиците ѝ бяха изпълнени с проснати тела.

Когато обърнах глава надясно, погледът ми се спря на област, покрита с бляскава белота. Това, изглежда беше издаденият край на масивен ледник, над който се носеха снежни вихрушки, подобни на мъглата над морето, останало далеч вляво.

Явно вятърът беше неизменна част от времето по тези земи. Високо над мен се разнесе стенание. Измъкнах се от пещерата, погледнах нагоре и открих, че се намирам едва в средата на масивен каменист хълм, или пък нисък планински склон — в зависимост от гледната точка. Явно вятърът издаваше плачливия стон при срещата си с назъбения хребет на възвишението. Когато отново се обърнах, входът на пещерата беше изчезнал. Моето пътешествие от огнената врата дотук бе приключило в мига, в който бях излязъл от пещерата. Заклинанието бе затворило мигновено прохода зад мен. Сигурно щях да успея да открия неговите очертания в скалната стена, но за момента нямах намерение да го правя. Струпах малка купчина от камъни пред запечатания вход и се огледах отново за допълнителни детайли от пейзажа.

Между група от побити камъни вдясно от мен криволичеше тясна пътечка. Запътих се в тази посока. Подуших пушек. Не можех да определя дали идва от бойното поле, или от вулканичната област пред мен. След малко спрях между два от камъните и тогава забелязах, че нападателите са оформили силите си по нов начин, а бойните стълби вече са опрени върху стените на крепостта. Забелязах също как нещо, подобно на торнадо, се завихри в далечния край на цитаделата и започна бавно да обхожда стените ѝ в посока, обратна на часовниковата стрелка. Ако ураганът продължеше разходката си в същия дух, рано или късно щеше да се добере до нападателите. Чаровен номер. За мой късмет проблемът си беше изцяло техен.

Върнах се обратно при каменистия склон и спрях при скалната площадка. Там се заех с неприятната процедура по преобразяването си, което по груби сметки трябваше да ми отнеме около час и половина. Преминаването от човешки облик към друг, по-странен и може би чудовищен, последвано от възвръщането на първоначалния вид, е действие, което някои биха определили като обратно. А не би трябвало. Нима всеки от нас не го прави всеки ден по един или друг начин?

След като приключих с трансформацията, се проснах задъхан на земята и се заслушах във вятъра. Скалите наоколо ме прикриваха от неговия устрем и до мен долиташе само песента му. Усещах вибрациите, предизвикани от далечните трусове, и реших да ги възприема като нежно и успокояващо послание... Дрехите ми се бяха превърнали в дрипи, но бях твърде уморен, за да си потърся нови из Сенките. Болката в рамото се бе уталожила, кракът ми все още пулсираше, но все по-слабо и по-слабо... Затворих очи за няколко мига.

Добре, все пак бях успял да премина и освен това имах силното чувство, че в онази цитадела ще успея най-после да открия кой е убиецът на Джулия. Проблемът беше, че засега не виждах лесен начин, по който да проникна в крепостта. Но това далеч не беше единственият ход, който можех да предприема. Реших засега да не мърдам никъде и да си почина, докато се смрачи, стига на това място да има нещо като залез. След това щях да се спусна в полето и щях да отвлека някой от нападателите, за да го разпитам. Да-а. Ами ако тук нямаше нощ? Тогава щях да измисля нещо друго. Да си лежа така безгрижно ми изглеждаше най-доброто решение за момента...

Не знам колко време съм дрямал така. Разбуди ме изтрополяването на камъчетата по пътеката далеч вдясно. Тутакси възвърнах бдителността си, но не помръднах. Звукът от шляпаци стъпки — сякаш на човек, обут с хлабаво завързани сандали — се приближаваше все повече. Не личеше да ме е забелязал и да се опитва да се прокрадне до мястото, където лежах. Стегнах мускулите си, после ги отпуснах и накрая поех няколко пъти дълбоко въздух.

Между два от камъните вдясно се появи някакъв доста обрасъл мъж. Беше висок около метър и седемдесет, много мръсен, с препаска от тъмна животинска кожа, прикриваща слабините му. Оказа се, че наистина е обут със сандали. Гледа ме втренчено няколко секунди, преди да реши да ми демонстрира жълтеникавите сривове на усмивката си.

— Здравсти. Ранен ли си? — попита той на най-изкълченото наречие на Тари, което бях чувал някога.

Протегнах се, за да се уверя, че не съм, и след това се изправих.

— Не — казах. — Защо питаш?

Усмивката нямаше никакво намерение да слиза от лицето му.

— Помислих, че си се навоювал и си решил да се чупиш.

— А-ха, разбирам. Не, нещата не стоят точно така.

Мъжът кимна и направи крачка напред.

— Дейв ми е името. А твоето?

— Мърл — отвърнах му аз и стиснах мръсната му лапа.

— Не се стягай, Мърл. Никога не бих предал човек, дето му е дошло до гуша от войните. Освен ако дават някаква награда за него, може би. Но за такива неща не обявяват награди. Аз също се чупих така преди няколко години и никога не съм съжалявал. И по онова време нещата вървяха точно както вървят и сега, а аз имах достатъчно мозък, за да се махна. Нито една армия не е успяла да превземе това чудо долу, а мисля, че няма и да успее някога.

— Каква е тази крепост?

Мъжът вирна глава и смръщи вежди, но после сви рамене.

— Владението на Четирите Свята — каза той. — Този, дето те записа за армията, не ти ли обясни поне това?

Въздъгнах.

— Не.

— Сигурно не ти се намира нещо за пушене, нали?

— Не — отговорих аз. Бях изпушил всичките си запаси от тютюн в пещерата. — Съжалявам.

Минах край него и се насочих към едно място между камъните, откъдето се откриваше гледка към долината. Исках да хвърля още един поглед на Владението на Четирите Свята. Нали все пак бях срещал вече това название като отговор на гатанка, а и Мелман го споменаваше честичко в писанията си. Бойното поле бе покрито с нови трупове, жертви най-вероятно на торнадото, което вече се завръщаше към мястото, където се бе появило. Въпреки това малка група нападатели бе успяла да се изкачи на стената. Свежи подкрепления, вече се бяха насочили към бойните стълби. Сред редиците им се развяваше знаме, което ми се стори странно познато черно-зелен фон с два хералдически звяра върху него. Две от стълбите бяха все още по местата си, а зад зъберите на крепостта се водеха ожесточени схватки.

— Май че някои от нападателите са успели да влязат вътре — казах аз.

Дейв се озова мигновено до мен и впери поглед натам.

— Прав си — призна той. — Това се случва за пръв път. Ако успеят да се доберат до оная проклета порта и да пуснат останалите вътре, това би могло дори да обърне нещата. Не вярвах, че ще го доживея.

— Твоята армия преди колко време атакува крепостта?

— Трябва да са минали осем, девет... може би дори десет години — смотолеви той. — Тия момчета явно си ги бива.

— И за какво е всичко това? — попитах аз.

Дейв се обърна и ме заоглежда.

— Наистина ли не знаеш?

— Току-що пристигнах — казах аз.

— Гладен ли си? Сигурно си и жаден?

— Казано честно, да.

— Ела тогава. — Той ме хвана за ръката и ме поведе по тясната пътека между камъните.

— Къде отиваме? — попитах аз.

— Живея наблизо. Храня дезертърите в името на доброто старо време. Ще направя изключение за теб.

— Благодаря ти.

След известно време пътеката се раздели и ние поехме по лявото ѝ разклонение, което се изкачваше леко нагоре. То ни отведе до поредица от скални плочи, последната от които се спускаше надолу, за да завърши при няколко цепнатини в билото. Дейв се шмугна в една от тях. Следвах го на крачка-две и така се озовахме пред niskия вход на една пещера. Отвътре лъхна страховита воня, а до ушите ми достигна бръмчене на мухи.

— Това е моето местенце — обяви Дейв. — Бих те поканил вътре, но е малко...

— Няма проблем — казах аз. — Ще почакам отвън.

Той се гмурна вътре. Усетих как апетитът ми се изпарява с шеметна скорост, най-вече под напора на мисълта за храната, складирана на подобно място.

Малко по-късно Дейв се измъкна от пещерата с праметната на рамо брезентова торба.

— Събрал съм тук някои хубави работи — заяви той.

Аз тръгнах обратно към изхода на цепнатината.

— Хей! Къде хукна?

— Да поема глътка въздух — казах. — Връщам се горе на скалата. Тук съм твърде близо до епицентъра.

— О, добре — каза Дейв и закрачи след мен.

Торбата съдържаше две неотворени бутилки с вино, няколко манерки с вода, пресен на вид самун хляб, консерви с месо, три-четири здрави ябълки и неразрязана пита кашкавал. Седнахме заедно на скалната плоча и той ми махна с ръка да се чувствам поканен. Повей на вятъра ме предупреди да имам все пак едно наум и аз стартирах само с една ябълка и малко вода.

— Това място има доста бурна история — заяви Дейв, измъкна от пояса си нож и си отреза с него парче кашкавал. — Не съм съвсем сигурен кой го е построил и преди колко време.

Когато понечи да отвори една от бутилките с ножа си, аз го спрях и прибягнах тайничко до услугите на Логрус. Реакцията ми беше достатъчно бърза, за да успея да му подам тирбушона тъкмо навреме. Дейв отвори едната бутилка и ми я връчи, след това повтори операцията и постави втората пред себе си. Не бях примрял чак толкова за вино, но почувствах облекчение. От здравословна гледна точка.

— Ей на това му викам аз да си готов за всичко — каза той, изучавайки тирбушона. — Да знаеш само от колко време се оглеждам за нещо такова.

— Задръж го — казах аз. — Разкажи ми повече за крепостта. Кой живее там? Кой го атакува в момента?

Дейв кимна и си пийна от бутилката.

— Първият ѝ господар бил някакъв магьосник на име Шару Гарул. Кралицата на моята държава ни напусна най-неочаквано и дойде тук. — Той млъкна и се загледа в далечината, после изсумтя. — Политика! Не знам дори каква причина си е измислила тогава, за да оправдае пътуването си. По онова време още не бях и чувал за това проклето място. Както и да е. Та тя не се завърна доста време и хората почнаха да се чудят дали не я държат като пленница. Или пък се опитва да спечели нов съюзник? А може би си бе намерила нов любовник? Разбрах, че все пак пращала съобщения от дъжд на вятър — все от ония врели-некипели, дето всъщност нищо не казват. Сигурно е имало и тайна кореспонденция, но тя, както сам знаеш, не стига до простите хорица като мен. Тя бе тръгнала е доста голяма

свита, че и с охрана, дето хич не беше символична — все печени ветерани, нищо че ги бяха издокарали като госпожици. Накратко, никой си нямаше хабер какво точно става.

— Може ли един въпрос? — намесих се аз. — Каква беше ролята на вашия крал в цялата история? Нещо пропусна да го споменеш, а той сигурно е бил...

— Мъртъв — довърши фразата ми Дейв. — По онова време тя вече се беше превърнала в апетитна вдовица. Всички я съветваха да се омъжи повторно. Но Нейно Величество просто си подбра цяла свита от любовници и продължи да насъсква съперническите си за престола сили. През кревата ѝ минаваха все мъже, които бяха или високопоставени генерали, или влиятелни благородници, а често и двете едновременно. И все пак когато предприе онова пътуване, тя остави властта ръцете на сина си.

— О, значи все пак е имало и принц, достатъчно зрял, за да седне на престола, макар и временно?

— Да. Всъщност точно той започна проклетата война. Първо събра войската и заяви, че не е доволен от набора, а после се свърза с един свой приятел от детството, който си беше чиста проба разбойник, но оглавяваше собствена малка армия от наемници. Името му беше Далт и...

— Чакай! — казах аз.

Съзнанието ми подскочи при споменаването на това име. Спомените ми тутакси изплува една история, която ми бе разказвал Жерар — за някакъв странен човек на име Далт, който се опитал навремето да превземе Амбър с армията си и дори успял да стигне учудващо далеч. Наложило се да извикат спешно Бенедикт, за да се справи с него. Армията на Далт била разбита едва в полите на Колвир, а той самият бил тежко ранен. Макар да не успели да открият тялото му, всички решили, че е умрял от раните си. Но това не беше всичко.

— Твоята държава — казах аз, — ти така и не ми каза как се казва тя. Откъде си родом, Дейв?

— От едно място, което се казва Кашфа — отговори ми той.

— А вашата кралица се казва Джасра?

— Значи си чувал за нас. А ти откъде си?

— От Сан Франциско — казах аз.

Дейв поклати глава.

— Не съм го чувал това място.

— Кой ли го е чувал? Виж, ти как си с очите?

— Какво имаш предвид?

— Ами когато преди малко погледна към бойното поле, успя ли да различиш знамето на нападателите?

— Нещо не съм във форма — каза той.

— Беше зелено-черно с някакви животни по него.

Дейв подсвирна.

— Лъв, разкъсващ Еднорог. Прилича ми на флага на Далт.

— Каква е идеята на герба му?

— Далт мрази ония... Амбъритите, ей такава му е идеята.

Веднъж дори беше тръгнал срещу тях.

Опитах виното. Не беше лошо.

Значи ставаше въпрос за един и същи човек...

— А знаеш ли защо ги мрази? — попитах аз.

— Чух, че убили майка му — каза Дейв. — По времето на някаква погранична война. Тия войни са голяма сложнотия. С подробностите не съм наясно.

Отворих една от месните консерви, отчупих от хляба и си направих сандвич.

— Разкажи ми историята си до края — казах после.

— Докъде бях стигнал?

— Принцът се свързал с Далт, защото се нуждаел спешно от подкрепления, тъй като бил загрижен за майка си.

— И така. Точно тогава ме мобилизираха и мен в пехотата. Принцът и Далт ни поведоха по някакви мрачни пътища и накрая се озовахме тук. После се опитахме да направим точно това, дето се напъват да го направят сега ония момчета долу.

— И какво стана по-нататък?

Дейв се изсмя.

— Отначало нещата тръгнаха зле за нас — каза той. — Мисля, че който и да управлява сега крепостта, има власт над природните стихии. Сам видях онова вретено преди малко. Ние пък се сблъскахме първо със земетресение, после с бури и мълнии. Но въпреки това продължихме да атакуваме стените. Видях със собствените си очи как заляха брат ми с вряла мазнина. Точно тогава реших, че ми стига толкова. Хукнах презглава и се качих чак дотук. Никой не ме подгони,

затова останах на това място и проследих битката. Може би не трябваше да го правя, но никак не бях сигурен как ще се развият събитията. Мислех си, че ще е все така до самия край. Оказа се обаче, че не съм бил прав. Сигурно здраво са ми били размътили главата или поне някои важни части от нея.

— Какво стана после?

— Вероятно атаката е принудила Джасра да действа. Тя очевидно е крояла през цялото време нещо срещу Шару Гарул. Мисля, че вече дори е била успяла до голяма степен да спечели доверието му. Но освен това се е бояла малко от стареца. И когато армията нападнала, на нея ѝ се е наложило да действа, въпреки че не била съвсем готова. Докато хората от нейната охрана отвличали вниманието на стражата, Джасра предизвикала Шару Гарул на магьоснически дуел и го победила, но не успяла да се измъкне невредима. Освен това била бясна на сина си, задето нападнал без нейното съгласие. Както и да е, хората от кралската гвардия отворили портите и нашите войници влезли в крепостта. Затова и ти казах, че никоя армия не е успявала да превземе Владението. И ония нямаше да успеят, ако не им бяха отворили.

— Как успя да научиш всичко това?

— Нали ти казах вече — дезертърите идват насам, аз ги храня, а те ми разказват какво става долу.

— От думите ти останах с впечатлението, че е имало и други опити да бъде превзето Владението. Но те явно са били след като Джасра е успяла да го завладее.

Дейв кимна и отпи за пореден път от виното.

— Ъ-хъ. Докато Джасра и синът ѝ отсъствали от Кашфа, там се намерил един благородник — Кашман, които се възползвал от ситуацията и организираше преврат. Този Кашман има брат на име Джазрик. Та Кашман се настанил на престола и пожелал да отстрани кралицата и принца от пътя си. Сигурно досега е атакувал това място поне десетина пъти. Но така и не успя да влезе вътре. Накрая явно реши, че това е невъзможно и се примири. Малко след това Джасра изпрати сина си нанякъде, сигурно да събере армия, с която тя да си върне престола. Не знам. Това беше преди доста време.

— А какво стана с Далт?

— Отрупаха го с богатства, дето май хич не липсват във Владението, и той се оттегли с войските си. Вероятно там, където обикновено се мотае.

Пийнах от виното и си отрязях парче кашкавал.

— Как така остана толкова време из тия чукари? Май животът ти тук не е много лек?

Дейв кимна.

— Истината е, че не знам как да се прибера у дома. По много странни пътища ни преведоха дотук. Мислех си, че и сам ще ги намеря, но когато ги потърсих, от тях нямаше и следа. Сигурно можех просто да тръгна нанякъде, но тогава сигурно щях да се замотая още повече. Освен това смятам да се махна от хълма. След няколко седмици селяните ще се върнат и ще възстановят ония къщи край крепостта, без да им пука кой е победил. Тия селяни ме мислят за светец, който се е оттеглил тук, за да се моли и да медитира. Всеки път, когато сляза в долината, те ми дават толкова храна и пиене, че с тях мога да изкарам дълго време.

— А ти светец ли си? — попитах аз.

— Само ги разигравам — отговори ми Дейв. — Те са щастливи, а аз сит. Да не вземеш да им кажеш как стоят нещата...

— Няма, разбира се. Пък и те сигурно няма да ми повярват.

Той се изсмя отново.

— Прав си.

Изправих се и слязох надолу по пътеката, за да видя какво става около Владението. Стълбите отново бяха проснати на земята, а полето бе отрупано с нови трупове. Не забелязах в крепостта да се водят схватка.

— Успяха ли вече да отворят портата? — извика Дейв.

— Не. Мисля, че упражнението не се е оказало по силите им.

— А онова зелено-черно знаме вижда ли се още?

— Не, никъде.

Дейв стана и се приближи до мен с двете бутилки в ръце. Подаде ми моята и двамата си пийнахме. Войските под крепостните стени започнаха да отстъпват.

— Мислиш ли, че се прегрупират за нова атака? — попита ме той.

— Още не мога да преценя.

— Каквото и да са намислили, довечера долу ще е отрупано със скъпоценности. Дръж се с мен и ще можеш да си натъпчеш джобовете до пръсване.

— Интересно — подхвърлих аз, — защо Далт атакува крепостта, след като е в добри отношения с кралицата и сина ѝ.

— По-скоро само със сина — отвърна ми Дейв, — а него сега го няма. Старата дама си е кучка и половина. Освен това Далт е наемник. Може Кашман да му е платил.

— А може би тя дори не е вътре — казах аз. Не знаех как точно тече времето тук, но от последната ни среща с Джасра бе изминало съвсем малко време. И все пак видът на това място ми навяваше странни мисли. — Между другото, как се казва принцът?

— Риналдо — каза Дейв. — Един такъв едър и червенокос.

— Тя му е майка?! — възкликнах аз несъзнателно.

Дейв се ухили.

— Ами то така се става принц — кралицата трябва да ти е майка. В такъв случай това означаваше, че...

— Бранд! — казах аз — Бранд Амбърски.

Той кимна.

— Значи си чувал историята.

— Не съвсем. Само част от нея — отвърнах. — Разкажи ми я цялата.

— Ами, Джасра успяла да оплете навремето един Амбърит — принц на име Бранд. Според слуховете, двамата се срещнали по време на някаква магьосническа церемония — нали знаеш, краставите кучета лесно се надушват. Тя искала да го задържи при себе си. Чух също, че двамата се венчали тайно. Но Бранд не се интересувал от трона на Кашфа, макар да бил единственият, когото Джасра искала да види на него. Той пътувал често и винаги изчезвал задълго. Говори се, че бил отговорен за Дните на Мрака преди време и че умрял по време на голямата битка между Амбър и силите на Хаоса, при това от ръката на свой родственик.

— Да — казах аз и Дейв ме изгледа странно, едновременно озадачено и любопитно. — Разкажи ми още за Риналдо — добавих аз бързо.

— Няма кой знае какво за казване — отвърна Дейв. — Тя го родила и го научила на някои от уменията си. Той така и не опознал

баща си — нали Бранд отсъствал толкова често. Щуро хлапе. Бягало на няколко пъти и все отивало при разбойниците...

— При хората на Далт ли? — попитах аз.

Дейв кимна.

— Яздел редом с тях, въпреки че по онова време майка му била определила награди за главите на повечето от тях.

— Чакай малко. Значи казваш, че тя доста е мразила разбойниците и наемниците?

— Не че точно ги мразеше. Преди не й пукаше особено. Но след като синът ѝ се сприятели с тях, тя направо побесня.

— Защото мислеше, че ще му повлияят зле ли?

— Не, просто не ѝ харесваше, че успяват да се сближат с момчето повече от нея самата.

— Ти спомена, че Джасра платила на Далт с част от съкровищата на Владението и го оставила да си отиде, след като победила Шару Гарул.

— Ъ-хъ. Но и тогава не се разминало без караница между Риналдо и мамчето. Накрая тя отстъпила. Така разбрах от няколко момчета, дете тогава са били там. Риналдо ѝ се възпротивил и успял да наложи волята си. Момчетата точно затова и избягали, защото тя заповядала да екзекутират всички, които присъствали на скандала между нея и сина ѝ. Все пак няколко от тях успели да се измъкнат.

— Злобничка си пада, а?

— Ъ-хъ.

Върнахме се при импровизирания си бивак и хапнахме отново. Песента на вятъра прерасна във вой, а в морето излезе буря. Питам Дейв за кучеподобните твари и той ми каза, че те сигурно щели оглозгат труповете на мъртъвците довечера. Местни животинки били.

— Някак успяваме да се спогодим — каза той. — На мен ми трябват ценностите и виното, а на тях мъртвите.

— За какво са ти тия ценности? — попитах аз.

— О, аз всъщност не събирам чак толкова. Просто винаги съм си бил прибран човек — каза Дейв. — Така, както го казах, прозвуча сякаш е бог знае какво.

После добави:

— Пък и знае ли човек какво ще му дойде до главата.

— Прав си — съгласих се аз.

— Ти, между другото, как се озова тук, Мърл? — попита Дейв бързо, сякаш за да отвлече мислите ми от неговото намерение да оплячкоса мъртвите.

— С вървене — казах аз.

— Нещо не ми се връзва. Тук никой не идва по собствена воля.

— Не знаех, че ще стигна дотук. Освен това не смятам да се задържам — казах, след като видях как той извади някакъв малък нож и започна да си играе с него. — Едва ли ще е удачно да сляза до крепостта, разчитайки на гостоприемство във времена като тия.

— Така си е — съгласи се Дейв.

Дали пък старият глупак не си бе наумил да ме нападне, за да опази плячката си? Никак не беше изключено да е превъртял малко повечко, след като бе прекарал всичките тези години сам във вонящата пещера, преструвайки се на светец.

— А би ли искал да се върнеш в Кашфа — започнах аз, — при условие, че успея да намеря пътя за натам?

Дейв ме изгледа лукаво.

— Ти едва ли знаеш чак толкова много за Кашфа — заяви той. — Иначе нямаше да ме разпитваш надълго и широко. Значи твърдиш, че можеш да ме заведеш у дома?

— Добре. Разбирам, че не си заинтересован.

Той въздъхна.

— Има нещо такова. Вече не съм. Твърде късно е. Сега това е моят дом. Харесва ми да съм отшелник.

Вдигнах рамене.

— Ами, благодаря ти за храната, за информацията също. — Изправих се.

— Сега накъде? — попита Дейв.

— Смятам да поогледам още малко наоколо и после да се прибера у дома. — Отвърнах погледа си от мъничкото пламъче на лудостта, което се бе появило в очите му.

Той вдигна ножа и пръстите му се стегнаха. После спусна острието надолу и отрязва още едно парче кашкавал.

— Ето, вземи си още за из път, ако искаш.

— Не, няма нужда. Благодаря ти.

— Просто се опитвах да ти спестя малко пари. Приятно пътуване.

— А-ха. Пази се.

Чувах как той се киска зад гърба ми чак докато стъпих отново на пътеката. После вятърът го заглуши.

Прекарах следващите няколко часа в допълнително изучаване на обстановката. Разходих се между хълмовете, слязох до димящото, потръпващо поле, повървах по бреговата линия. Прекосих далечната страна на по-нормално изглеждащата част от равнината и накрая стигнах дори до основата на ледника. През цялото време се движех възможно най-далече от Владението. Забелязах няколко от глутниците диви кучета, но те не обръщаха внимание на нищо живо при вида на пръснатите по бойното поле трупове.

На границите между различните области бяха побити камъни със странни надписи по тях. Зачудих се дали са поставени там в помощ на картографите, или по-скоро изпълняват друга функция. Накрая захвърлих един от камъните от обгорената земя на около пет метра в покритата със сняг и лед територия. Тутакси бях повален от мощен трус, след което едва успях да се хвърля встрани, за да не падна в образувалата се пукнатина или да бъде сварен от бликналия гейзер. Около час и половина по-късно обгорената земя вече бе завладяла територията до мястото, където се бе приземил камъкът. За мой късмет, вече бях успял да се отдалеча на почетно разстояние, за да избягна евентуални нови катаклизми, и оттам проследих настъпващата промяна. Но това далече не беше всичко.

Бях се свил между скалите в подножието на хълмовете, откъдето бях започнал своята обиколка из вулканичното поле. Наблюдавах известно — време как малкият участък от равнината се променя. Вятърът разнасяше издигащите се над него пари и пушек. Камъните се клатеха и търкаляха. Ято черни лешояди се отклони от пътя си, за да избегне струите на новосъздадения горещ гейзер.

След това забелязах нова промяна, за която отначало ми се стори, че е предизвикана от сеизмичните сили. Километричният камък, който бях преместил, се надигна леко и след това се затъркаля настрани. Миг по-късно се надигна още повече и дори ми се стори, че някой го левитира ниско над земята. Камъкът премина над обгореното парче земя, движейки се равномерно по права линия, докато — доколкото успях да преценя — се установи на предишната си позиция. Веднага след това трусът се повтори, предизвикан този път от тласъка на

ледената покривка, която започна да си възвръща изгубената територия.

Призовах силата на Логрус и успях да установя, че около камъка се е образувал мрачен ореол, свързан чрез дълъг, прав и устойчив светлинен поток с една висока кула в задната част на крепостта. Впечатляващо. Бях готов да платя сериозна цена, за да успея да разгледам това място отвътре.

Тогава до ушите ми достигна нещо като въздишка, която прераста в свистене и от спорната територия се извиси познатото торнадо. То нарастваше, потъмнявайки и поклащайки се, и после изведнъж се люшна към мен като хобота на гигантски, мъгляв слон. Аз се обърнах и се закатерих нагоре между скалите. Нещото ме последва, сякаш бе направлявано от нечий разум. Начинът, по който запазваше целостта си, докато кръстосваше неравния терен, говореше, че е изкуствено създадено. Като се имаше предвид на какво място се намирам, причината за това можеше да бъде само една — магия.

За да се обмисли подходящата магическа защита и най-вече, за да бъде призвана, е необходимо известно време. За съжаление аз разполагах само с половин минута преднина, която се стопяваше с всеки миг.

Когато преди поредния завой забелязах една назъбена като мълния пукнатина в скалистото било, аз спрях, надзърнах в нея и тутакси се спуснах в дълбините ѝ. Разкъсаните ми дрехи се развяха около мен и аз чух на няколко крачки зад гърба си трополенето на отместваните от торнадото камъни...

Процепът се спускаше стремглаво надолу и аз, без да се колебая, последвах криволиचेщите му очертания. Трополенето премина в рев. Вдигналия се около мен облак прах ме задави. Посипа ме водопад от малки камъчета. Тогава се хвърлих по лице на пода на галерията, на около четири метра под повърхността, и закрих главата си с ръце, тъй като бях убеден, че нещото ще ме прегази.

Докато лежах така, започнах да мърморя заклинания за предпазване, макар да бях наясно, че те едва ли ще ми помогнат срещу пристъпа на подобна магическа стихия.

Не побързах да скоча на крака, когато всичко утихна. Не беше изключено направляващият торнадото да се бе отказал, защото е

решил, че съм извън обсега му. Но имаше и не по-малка вероятност това да е бил само първият пристъп и най-неприятното да предстои.

И все пак се пристраших да погледна нагоре, защото мразя да изпускам възможността да се дообразовам.

Тогава забелязах лицето — или по-скоро маската — в центъра на вихрушката. То беше вперило поглед в мен. Образът представляваше уголемена и не съвсем съвършена проекция на кобалтово синя маска, която ужасно ми заприлича на тези, които носят вратарите в хокея. На нея имаше два вертикални дихателни процепа, от които изтичаха струйки блед дим — ефект, твърде помпозен, за да успее да ме впечатли. Под тях бяха разположени няколко привидно безразборно пръснати кръгли дупчици, направени така, че да наподобяват саркастична усмивка. Над мен отекна далечен смях.

— Не мислиш ли, че преиграваш леко — казах аз, след като се изправих и издигнах линиите на Логрус пред себе си. — Тази маска би подходдала на някое хлапе навръх Хелоуин, но ако не се лъжа, и двамата с теб сме вече възрастни. И едно обикновено домино щеше да ти свърши същата работа...

— Ти премести моя камък — каза нещото.

— Проявявам чисто академичен интерес към подобни феномени — казах аз и се опрях на силовите линии.

— Няма защо да се разстройваш чак толкова. Това ти ли си, Джасра? Аз...

Трополенето се поднови и започна постепенно да се усилва.

— Предлагам да се договорим — казах аз. — Ти ще разкараш бурята си, а аз ще ти обещаю повече да не премествам камъните.

Отново се разнесе смях, а междуременно ревят на бурята продължаваше да се усилва.

— Твърде късно е — беше отговорът. — За теб е твърде късно. Освен ако си доста по-сериозен противник, отколкото изглеждаш.

Чудо голямо! Битките не винаги се печелят от по-силните. Понякога и добрите герои успяват да грабнат победата. Вероятно за да успеят след това да си напишат мемоарите. Започнах да опипвам образа на маската с линиите на Логрус, докато накрая успях да се добера до връзката — отворът, който я свързваше с нейния източник. Забих продълженията на ръцете си в него и изпразних нещо като

мощен електрически заряд в съществуото, което се криеше зад проекцията.

Някой изкрещя от болка. Маската изчезна, а с нея и бурята. Скочих на краката си и хукнах. Каквото и да представляваше съществуото, което бях успял да поразя, няхах никакво намерение да го изчаквам да се съвземе, защото то можеше просто да разпраши мястото, на което бях стоял допреди няколко секунди.

Пред мен се разкриваха две възможности. Едната бе да навляза мигновено в Сенките, а другата — да потърся някакъв още по-бърз път за отстъпление. Ако противникът ми успееше да се съвземе навреме, той вероятно щеше да успее да ме проследи по пътя ми през Сенките. Затова изрових веднага колодата си и измъкнах от нея картата на Рандъм. Спрях преди следващия завой на скалната тераса, защото нататък пътеката се стесняваше дотолкова, че беше невъзможно да премина. Вдигнах картата и се съсредоточих.

Почти незабавно последва контакт. Но докато наблюдавах как картината пред мен става все по-реална, аз усетих как нещо се прокрадва към мен. Маскираният бог на отмъщението се опитваше да се добере до мен още веднъж.

Образът на Рандъм се проясни. Той беше застанал зад комплект барабани и щом ме видя, остави палките встрани и се изправи.

— Крайно време беше — каза той и ми протегна ръката си.

Дори в мига, в който я поех, аз продължавах да усещам как нещо се приближава светкавично. Пристъпих напред и те ме обгърнаха като гигантска вълна.

Озовах се в музикалната стая на двореца в Амбър. Рандъм понечи да каже нещо, но тогава ни връхлетя цветният фойерверк.

Рандъм отърси виолетките от гърдите си и каза:

— Какво ще кажеш за нещо по-семпло? Като думи, например.

ГЛАВА 4

Той и тя, един до друг, сблъсък на интересите, чувствата изстиват...

Слънчев следобед е. Двамата вървим през малък парк. Преди няколко минути сме привършили лекия си обяд. Дълги мълчаливи паузи и едносрични отговори се редуват с кратки словесни изблици. Връзката ни е обтегната до скъсване. Сядаме на пейка, която гледа към цветните лехи. Душите се опитват да догонят порива на телата, думите не могат да предадат мислите...

— Е, Мърл, какъв е резултатът? — ме пита тя.

— Не знам за каква игра говориш, Джулия.

— Не се прави на света вода. Искам просто един пряк отговор.

— А кой е въпросът?

— Мястото, на което ме заведе онази вечер, след плажа... Къде се намира то?

— Това беше... нещо като мечта.

— Глупости! — Тя се обръща настрана, за да може да ме вижда по-добре. Налага се да срещна изпепеляващия ѝ поглед, без лицето ми да издаде нищо. — Ходих няколко пъти дотам и търсих пътя, по който ме преведе. Там няма пещера. Нищо няма! Какво е станало с пещерата? Какво става въобще?

— Може би е нещо свързано с прилива...

— Мърл! Наистина ли ме мислиш за чак такава глупачка? Маршрутът, по който минахме, го няма на нито една карта. Никой наоколо дори не е чувал за подобни места. Те са географски невъзможни. Ами годишните времена и часовете на денонощието, които непрекъснато се прескачаха? Единственото подходящо определение за нещо подобно е „свръхестествено“ или „паранормално“. Какво се случи тогава? Знаеш, че ми дължиш този отговор. Какво се случи? Къде бяхме?

Отмествам погледа си. Втренчвам се първо в краката си, после в цветята.

— Не... не мога да ти кажа.

— Защо да не можеш?

— Аз...

Какво можех да ѝ отговоря? Проблемът не беше просто в това, че ако ѝ кажех за Сенките, нейната представа за реалността щеше да бъде разклатена, а може би дори разрушена. Повече от всичко ме тревожеше мисълта, че ако го направех, после щеше да се наложи да ѝ обясня откъде знам за тях. След това Джулия неминуемо щеше да ме попита кой съм аз в действителност, откъде идвам, какво съм, а тези въпроси изискваха отговори, които се страхувах да ѝ дам. Казвах си, че ако споделя с нея всичко това, връзката ни неминуемо ще се разпадне. Ако пък не ѝ кажех, резултатът пак щеше да е същият, затова предпочитах да си спестя обясненията. По-късно, доста по-късно, ми се наложи да призная пред себе си, че истинската причина за моя отказ е била малко по-различна. Просто тогава аз все още не бях готов да ѝ се доверя. Нито на нея, нито на когото и да било. Може би след още една година щях да мога да ѝ отговоря. Не знам. Никога не бяхме споменавали думата „любов“, макар да си мислех, че тя сигурно се е мяркала в съзнанието ѝ по някои поводи, точно както се бе мяркала и в моето. А може би просто не я обичах достатъчно, за да ѝ се доверя. След това вече беше късно. Затова фразата ми тогава завърши с едно „не мога да ти кажа“.

— Ти притежаваш сила, която не искаш да споделиш с мен.

— Наречи го така, щом искаш.

— Ще направя всичко, което поискаш от мен. Ще ти обещаая всичко, което поискаш да ти обещаая.

— Имам си причини за това, Джулия.

Тя се изправя и поставя ръце на кръста си.

— Значи дори тях не искаш да ми кажеш?

Поклащам глава.

— Сигурно светът, който обитаваш, е доста самотен, магьоснико, щом дори тези, които те обичат, нямат достъп до него.

В този момент ми се струва, че това е просто поредният ѝ трик, с който иска да измъкне истината от мен. Това още повече заздравява решението ми.

— Не съм казвал нищо такова.

— Не е нужно да го казваш. Мълчанието ти ми казва достатъчно. Сигурно знаеш също къде живеят дяволите. Ако е така, защо не се запътиш натам? Сбогом!

— Джулия! Недей...

Тя предпочита да пропусне думите ми.

А цветята са все така наоколо...

Събуждане. Нощ. Есенен вятър под прозореца ми. Сънища. Кръвта на живота тече по вените на несъществуващо тяло...

Спуснах краката си от леглото и седнах. Разтърках очите и слепоочията си. Когато привърших разказа си, беше слънчев следобед и Рандъм ме прати да подремна. Времерите разлики между Сенките бяха успели да объркат окончателно денонощния ми ритъм. Точно това усетих и сега, макар да нямах никаква представа колко би могъл да е часът.

Протегнах се и станах от леглото, после се разсъних и се преоблякох. Знаех, че няма да мога да заспя отново. Освен това бях гладен. Облякох си топло наметало и излязох от покоите си. Все пак предпочетох да отида до града, вместо да атакувам кухнята. Не бях обикалял по улиците му с години, а точно сега имах нужда от една хубава разходка.

Слязох на долния етаж и преминах през няколко стаи и една голяма зала, в дъното на която имаше врата, водеща към коридора, който можех да следвам още от стълбището насам, стига да бях избрал да мина по него. Така обаче щях да се размина с два гоблена, на които исках да кажа по едно „здравей“. Първият от тях представяше горска идилия с мъж и жена, които се готвеха да си устроят пикник. На втория бе изобразена ловна сцена — няколко мъже преследваха с кучетата си един великолепен елен. Животното сякаш щеше да успее да им избяга, ако дръзнеше да завърши изумителния си скок...

Подминах ги и продължих нагоре по коридора, който водеше към заден вход, където един от стражите, на име Джорди, дочул шума от приближаващите стъпки, се опита да прикрие налегналата го скука. Спрях, за да разменя няколко думи с него и така научих, че той е на пост чак до полунощ, което правело още цели два дълги часа.

— Тръгнал съм към града — казах аз. — Къде бих могъл да хапна добре по това време?

— А каква храна предпочитате?

— Морска — реших аз в движение.

— Ами, „Зеления Рак“ — надолу по главната улица — е доста добър вариант, когато става дума за морска храна. Гостилницата е от скъпите...

Поклатих глава.

— Не ми трябва скъпо място — казах.

— Е, „При Нет“ също става — близо до ъгъла на „Ковашка“ и „Железарска“. Там не е много баровско...

— Ти там ли ходиш?

— Ходех едно време — отвърна ми Джорди, — ама напоследък са го надушили разни благородници и търговци. Вече не е същото. Станало е твърде снобско за мен.

— А не! Хич не ми трябва тежки разговори и клубна атмосфера. Просто ми се яде прясна риба. Ти къде би хапнал?

— Ами, има едно място, но пътят дотам е по-дълъг. Ако ви се слиза чак до доковете в началото на залива... Но може би не трябва да ходите там. Малко късничко е, а кварталът не е от най-безопасните, особено след здрачаване.

— Да не би да ми говориш за „Алеята на мъртъвците“?

— Понякога ѝ викат така, сър, заради труповете, дето ги намират на сутринта. Щом ще ходите сам, по-добре вечеряйте в „Нет“.

— Жерар ме води веднъж там, но беше през деня. Мисля, че все още си спомням пътя. Как се казва мястото?

— Ъ-ъ, „При Кървавия Бил.“

— Благодаря ти. Ще поздравя Бил от твое име.

Джорди поклати глава.

— Няма да можете. Това име го избраха след смъртта му. Сега я върти братовчед му Анди.

— А как се казваше преди?

— „При Кървавия Сам“ — каза Джорди.

„Е, голяма работа“ — си казах аз и му пожелах му лека нощ. Тръгнах по пътеката, която водеше към ниското стълбище надолу по склона. Оттам се запътих по алеята на градината към една странична порта, където ме пропусна друг страж. Беше студена вечер, изпълнена с ароматите на есента, и опарила света около мен. Поех дълбоко въздух, после го изпуснах бавно и се насочих към централния площад. Далечно потракване на копита върху калдъръма долиташе до мен като

детайл от сън или спомен. Нощта беше безлунна, но небето бе отрупано със звезди. Фенери, поставени на високи пилони, обграждаха площада под мен. Те разпръскваха фосфоресцираща светлина, около която кръжаха множество едри нощни пеперуди.

Стигнах главната улица. Подминаха ме няколко затворени карети. Един възрастен човек, който водеше на верижка малко зелено драконче, докосна периферията на шапката си и ми каза „Добър вечер“. Беше забелязал от коя посока идвам, но със сигурност не ме бе познал. В града физиономията ми не беше от особено добре познатите. Скоро почувствах как духът ми се отърсва от сковаността и се изпълва с нова енергия.

Рандъм не беше чак толкова ядосан, колко предполагах, че ще бъде. Той не ме прати отново по следите на Дяволския Чекрък, за да опитам отново да го изключа, тъй като моето творение бе оставило засега Амбър на мира. Просто ми бе предложено да помисля как ще е най-добре да действваме оттук нататък. Флора бе успяла да обясни на Рандъм кой всъщност е Люк и мисълта, че вече знаеше кой е тайнственият ни враг, го бе поуспокоила. Но той не пожела да ме запознае със собствените си планове, макар да подхвърли, че е изпратил наскоро шпионин в Кашфа, без да уточнява с каква задача го е натоварил. Това, което изглежда го притесняваше най-много в момента, бе фактът, че Далт вероятно е жив.

— Има нещо в този човек... — започна Рандъм.

— Какво? — попитах аз.

— Аз видях с очите си как Бенедикт го прегази заедно с армията му. Не вярвах, че някой би могъл да оцелее след нещо подобно.

— Издръжлив кучи син — казах аз. — Или невероятен късметлия. Или и двете.

— Ако става въпрос за същия човек, то той е син на Десактрикс. Чувал ли си за нея?

— Дийла — казах аз. — Не беше ли това другото ѝ име? Някаква войнстваща религиозна фанатичка, доколкото си спомням.

Рандъм кимна.

— Тя ни създаде сериозни неприятности по периферията на Златния Кръг, най-вече около Бегма. Бил ли си някога там?

— Не.

— Бегма е една от Сенките на Кръга, в непосредствена близост с Кашфа. Този факт прави твоята история особено интересна за мен. Дийла се бе развилняла навремето в Бегма и местните власти се оказаха безсилни да я спрат. Накрая те ни напомниха за споразумението за протекция, което ние сме сключили с почти всички кралства от Кръга. Тогава Оберон реши да се разходи дотам, за да ѝ даде един добър урок. Тя бе прекалила с рушенето на светилищата на Еднорога. Татко пристигна в Бегма с малочислена армия, победи Дийла и я плени. Доста от нейните хора увиснаха на въжето. И все пак тя успя да избяга и тъкмо когато бяхме почнали да забравяме за нея, се появи отново, за да подхване старата песен на нов глас. От Бегма пак ревнаха, но татко беше твърде зает. Той изпрати там Блийс начело на голяма армия. Ситуацията си имаше своите особености, тъй като Блийс трябваше да воюва не с монолитна сила, а с разбойнически отряди, но въпреки това той успя накрая да ги притисне и да ги унищожи до крак. Така умря и Дийла — начело на своите войни.

— И Далт е неин син?

— Да, така стоят нещата. Нищо чудно, че след това той направи всичко възможно, за да ни усложни живота. Просто бе тръгнал да отмъсти за майка си. Накрая успя да събере наистина внушителна армия и опита да завладее Амбър. Дори стигна по-далеч, отколкото би могъл да си представиш — в самото подножие на Колвир. Но там го очакваше Бенедикт, застанал начело на елитните си части. Той ги накълца на парчета и успя да рани смъртоносно Далт, но после няколко от неговите воители го измъкнаха от бойното поле. Не намерихме трупа му. Чудо голямо! На никого от нас не му пукаше за тялото на Далт.

— Мислиш ли, че тъкмо той е бил приятелят на Люк от неговото детство и от събитията след това?

— Възрастта му е приблизително същата. Освен това идва от същата част на Кръга. Никак не е изключено да е той.

Вървах и размишлявах. Според отшелника, Джасра не си бе падала особено по онзи тип. В такъв случай каква беше ролята му в настоящите събития? Въпросите без отговори отново се бяха намножили. Реших, че за да си отговоря на последния от тях, ще са ми нужни по-скоро нови факти, а не мисловни лупинги. Здраве да е, вечерята ме чакаше...

Продължих надолу по площада. Когато достигнах долната му част, чух смях. Група пияндета бе окупираше няколко маси в едно кафене на открито. Между тях мернах Дропа, но той не ме забеляза, докато ги подминавах. Не бях в настроение за шегички. Завих по „Улицата на тъкачите“ и се отправих към пресечката ѝ със „Западна Лозарска“, чийто криволици достигаха чак до пристанищния квартал. Стройна, маскирана жена, облечена със сребристо наметало, се вмъкна бързо в една спряла карета. Тя се обърна още веднъж и под доминото ѝ се появи усмивка. Определено не я познавах, макар че ми се искаше да не е така. Имаше красива усмивка. После вятърът довя до мен миризмата на пушек от нечия камина, и няколко мъртви листа прошумоляха по паважа. Отново се зачудих къде ли е баща ми.

Надолу и после наляво по „Западна Лозарска“... Тази улица беше по-тясна от главната. Фенерите бяха по-нарядко, но въпреки това пътят пред мен бе все тъй добре осветен в услуга на любителите на късните разходки. Двама конници ме подминаха, пеейки песен, която не бях чувал преди. Малко след това над мен прелетя голяма мрачна сянка, която се установи на един от покривите от другата страна на улицата. Дочух драскане от същата посока. После тишина. Завих първо наляво, после надясно и се озовах в началото на дълга лъкатушеща отсечка. Улицата надолу ставаше все по-стръмна. Минути по-късно ме погали морски ветрец, който изпълни ноздрите ми с миризма на солена вода. Още два завоя и пред мен, далеч в ниското, се появи самото море. По неговата мрачна неподвижност се поклащаха искрящи, светли петна — отраженията на криволичетата линия от светлинки, очертаваща улица „Пристанищна“. Небето на изток бе леко изсветляло. Едва забележим хоризонт очертаваше ръба на света. Стори ми се, че миг по-късно около Кабра се появи далечна светлина, но тя се изгуби от погледа ми при следващия завой.

Вдясно от мен, подобно на локвичка разлято мляко, пулсираше ярко петно, чиято светлина бе изтъкала прокъсана паяжина от сенките на паветата. Нашареният на ивици стълб до него, можеше да послужи за реклама на някоя призрачна бръснарница. На върха му се мъдреше пропухан глобус с бледа светлина, който приличаше на череп. Спомних си за една игра, която играехме като деца в Царството на Хаоса. Няколко изрисувани върху тротоара, постепенно избледняващи стъпки се отдалечаваха от странното място. Подминах го и скоро дочух

далечните крясъци на морските птици. Миризмите на морето заличиха уханията на есента. Светлото петно в небето над лявото ми рамо се беше издигнало още по-високо, да продължи напред по пътя си над набраздената водна повърхност. Скоро...

Продължих нататък и усетих как гладът ми се засилва. По другия тротоар забелязах човек, загърнат в тъмно наметало. По ботушите му играеха бледи отражения. Изравних се с него и го подминах, обладан от мисълта за апетитната риба, която ме очаква. Една котка, застанала пред близката врата, изостави за миг недообливаната си задница, за да ме огледа, без да сваля вирнатия си във въздуха заден крак. Подмина ме още един конник, който се бе запътил нагоре по улицата. Няколко остри реплики, разменени между мъж и жена, долетяха от мрачната къща до мен. Още един завой и иззад покрива на една от сградите, като великолепен петнист звяр, се показва луната...

Десет минути по-късно вече бях достигнал околностите на пристанището. Тръгнах по „Пристанищна“, осветена единствено от пръснати тук-там фенери с изпотрошени стъкла, няколкото кофи с горящ катран и новоизгрялата луна. Тук миризмата на морска сол и изхвърлени на брега водорасли беше далеч по-силна; наоколо се търкаляха всевъзможни боклуци, а минувачите бяха доста по-кolorитно облечени и по-шумни от тези по главната улица, без, разбира се, да броя Дропа. Скоро се озовах в дъното на залива, където шумовете, идващи от морето, надделяваха над всички останали. Вълните постепенно набираха сила, за да се разбият накрая в брега. После идваше ред на нежния шепот на отдръпващата се вода. Към това се прибавяше и проскърцването на корабите, подрънкването на веригите и от време на време лекото тупване на някой по-малък съд в стълбовете на пристана. Зачудих се къде ли е закотвена в този миг моята стара яхта „Звезден прах“.

Продължих по новата чупка на улицата, която водеше към западния край на пристанището. Пред мен притича черна котка, преследвана от два плъха. Колебах се известно време, докато преценя по коя от пресечките на „Пристанищна“ да тръгна. С познатите миризми се смеси и тази на сметище, а отнякъде съвсем наблизо се разнесоха викове, а после и шум от трошачи се столове и бутилки — сигурен признак, че съм на прав път. Отдалеч долетя звън на корабна камбана. Последваха няколко отегчени псувни и малко след това иззад

близкия ъгъл се появиха двама моряци. Те минаха край мен ухилени до ушите, залитайки със сериозна амплитуда, и докато се отдалечаваха, подхванаха някаква песен. Отидох до ъгъла и погледнах табелката, окачена на стената на сградата. На нея бе изписано „Морски бриз“.

Точно тази уличка ми трябваше. Обикновено я наричаха „Алеята на мъртъвците“. Свих по нея. За следващите петдесет стъпки не забелязах никакви трупове, нито дори някой проснат върху паважа пияница, макар че един мъж ми предложи нож за продан, а някакъв мустакат местен екземпляр ми каза, че би могъл да ме уреди с „нещо младо и стегнато“. Разочаровах и двамата, но все пак успях да науча от втория, че „При Кървавия Бил“ е съвсем наблизо. Продължих нататък. Погледите, които хвърлях назад от време на време, ме убедиха, че трите, загърнати с наметала фигури, които бях забелязал още на „Пристанищна“, са все така зад мен. Не бе изключено да ме следят, но също толкова вероятно беше и да не е така. Не изпитвах никакви зловещи предчувствия, пък и можеше да са съвсем случайни хора, запътили се нанякъде, затова реших да забравя за тях. Не последва нищо особено. Фигурите продължиха да се движат зад мен и когато накрая открих „При Кървавия Бил“ и понечих да вляза, те ме подминаха, за да седнат в едно малко бистро малко по-надолу по улицата.

Влязох в кръчмата и огледах салона. Барът беше отдясно, а масите отляво. По пода забелязах няколко петна със съмнителен произход. Надпис на окачената на стената дъска ме предупреждаваше да дам поръчката си на бара, като кажа на коя маса смятам да седна. Под него с тебешир бе добавено менюто за деня.

Отидох до бара и зачаках там, оглеждан отвсякъде, докато накрая ме приближи едър мъж със сиви, невероятно гъсти вежди и ме попита какво ще желая. Поръчах си порция моруна и посочих към една маса в далечния край на салона. Мъжът кимна, избоботи поръчката ми през един отвор в стената зад себе си и после ме попита дали ще искам да пийна и бутилка от „Пикнята на Бейл“ заедно с вечерята. Поисках. Той взе някаква бутилка, отвори я и ми я подаде заедно с една чаша. Платих и след това се отпратих към масата, която бях избрал. Седнах с гръб към стената и зачаках.

През мръсните стъкла на газените лампи, закрепени със скоби за стените проблясваха мъждиви пламъчета. На една от ъгловите маси

трима мъже — двама по-млади и един на средна възраст — играеха на карти и си подаваха бутилка с вино. Вляво от мен похапваше възрастен мъж със страховит белег, който започваше над лявото му око и продължаваше под него. Той също бе седнал с гръб към стената, а на стола вдясно от него лежеше изваден от канията си кинжал със странно, дълго около петнайсет сантиметра острие. На друга маса си почиваха група музиканти — вероятно в паузата между изпълненията. Налях в чашата си малко от жълтеникавото вино и отпих глътка от него. Имаше специфичен вкус, който ме върна назад през годините. Не беше зле, стига да го пиеш на едри глътки. Барон Бейл притежаваше обширни лозя на около трийсет мили източно от града. Той беше главен снабдител на Двора на Амбър, а червените му вина бяха наистина забележителни. За сметка на това белите му нещо не се получаваха и той често подбиваше цените на местния пазар със солидни количества от второкачественото си производство. На етикета на виното бе отпечатан неговият герб и едно куче, застанало до него — баронът обичаше кучетата. Затова и хората наричаха това вино „Кучешка пикня“ или „Пикнята на Бейл“, в зависимост от това към кого смятаха да се обърнат. Любителите на кучетата понякога се засягаха при споменаването на първото название.

Приблизително едновременно с пристигането на поръчката, успях да забележа, че двама младежи, застанали на бара, ме оглеждат съвсем не между другото, като при това честичко си разменят неразбираеми за мен реплики, придружени от взривове смях. Реших да не им обръщам внимание и се заех с вечерята си. Малко след това мъжът с белега каза тихо с едва помръдващи устни, без да се навежда напред или да ме поглежда:

— Един безплатен съвет. Мисля, че ония двамата на бара са забелязали, че не си въоръжен и са те нарочили, за да се повеселят.

— Благодаря — казах аз.

Не че се съмнявах в способността си да се оправя с тях, но предпочитях да заобиколя евентуалните неприятности. Особено ако появяването на оръжие на видно за тях място би решило проблема.

Едно кратко съсредоточаване и Логрус затанцува пред очите ми. Не след дълго вече бях открил подходящо оръжие — нито прекалено дълго, нито прекалено тежко, добре балансирано, с удобна дръжка и нелош колан с ножница. Цялата операция заедно с призоваването ми

отне около три минути. Първо, защото съм придирчив и си падам по удобствата, което — ей богу — в случаи като този не е никак излишно. И второ, защото пресягането през Сенките е най-трудно в непосредствена близост до Амбър.

Въздъгнах след като усетих меча в ръката си и изтрих потта от веждите си. После бавно измъкнах колана с всичките му такъми изпод масата, поставих го на стола до себе си и изтеглих двайсетина сантиметра от острието. Момчетата на бара забелязаха моето изпълнение и аз им се ухилих. Те проведоха кратък разговор, след който набързо скатаха усмивките си. Напълних чашата си и я пресуших на екс. После отново се заех с рибата, за която Джорди се бе оказал напълно прав. Храната тук наистина си я биваше.

— Готин трик — каза мъжът на съседната маса. — Предполагам, че не е много лесно да го изучи човек.

— Не е.

— Така и трябва. С повечето свестни неща е така, защото иначе всеки щеше да ги умее. Все още не е изключено да се заядат с теб, тъй като си сам. Зависи колко са си пийнали и дали им стиска да го сторят. Това притеснява ли те?

— Не.

— Така си и знаех. Но те определено ще нападнат някого тази вечер.

— Откъде си толкова сигурен?

Той ме погледна за пръв път и се ухили зловещо.

— Предсказуеми са като механични играчки. Пак ще се видим.

Той хвърли една монета на масата, стана, запаса колана с кинжала, взе тъмната си, украсена с перо шапка и тръгна към изхода.

— Пази се.

Кимнах.

— Лека нощ.

Мъжът излезе навън. Младоците бяха започнали отново да си шепнат, но този път гледаха по-скоро след него. Явно взели решение, те станаха и излязоха бързо. За миг се почувствах изкушен да ги последвам, но нещо ме спря. Малко по-късно от улицата се дочу шум от боричкане. След това на вратата се появи олюляваща се фигура, която строполи на пода. Беше единият от пиячите. Гърлото му бе прерязано.

Анди поклати глава и нареди на един от прислужниците да отиде до близкия полицейски участък. После хвана трупа за краката и го изтегли навън, за да не пречи на влизащите посетители.

По-късно, докато си поръчвах нова порция риба, аз го разпитах за случилото се. Той вметна с многозначителна усмивка:

— Хич не е хубаво човек да се заяжда с кралските емисари. Доста трябва да те бива, за да станеш емисар.

— Значи мъжът, който седеше до мен, работи за Рандъм?

Анди ме огледа внимателно и след това кимна.

— Старият Джон работеше едно време и за Оберон. Върне ли се в града, непременно се отбива да хапне тук.

— Интересно от каква ли мисия се завръща този път?

Анди сви рамене.

— Кой знае? Плати ми с кашфански монети, а знам, че не е от Кашфа.

Замислих се над думите му, докато привършвах втората си порция. Каквато и информация да бе искал да получи Рандъм от Кашфа, тя най-вероятно вече пътуваше към двореца. Стига, разбира се, да е съществувала реална възможност да бъде събрана. Информацията почти сигурно касаеше Люк и Джасра. Беше ми любопитно.

След като привърших с вечерята, останах още доста време на масата, потънал в размисли, тъй като мястото бе поутихнало, въпреки че музикантите отново се бяха захванали за работа. Дали пък ония юначаги не бяха гледали през цялото време към Джон? Или просто бяха решили да тръгнат след първия човек, който излезе навън? Осъзнах, че отново почвам да мисля като амбърит, подозиращ заговори навсякъде, макар да бях отсъствал толкова дълго. Предположих, че се дължи на тукашната атмосфера. А и малко презастраховане нямаше да е излишно за момента, особено след като напоследък бях минал през какво ли не.

Допих чашата си и оставих бутилката на масата с последните няколко глътки в нея. Прецених, че няма какво да се кахъря повече, тъй като бях премислил всичко. Станах и запасах колана с меча.

Анди ми кимна, докато минавах край бара.

— Ако случайно срещнеш някого от двореца, можеш да му споменеш, че не съм предполагал как ще се развият нещата.

— Познаваше ли ги? — попитах аз.

— Да. Моряци. Корабът им пристигна преди няколко дни. И друг път са ми създавали неприятности. На бърза ръка си пропиваха парите и после се оглеждаха за лесен начин да се сдобият с още.

— Мислиш ли, че е възможно да са били професионалисти? Убийци, искам да кажа.

— Подозираш ги заради работата на Джон, така ли? Не. Твърде често си го отнасяха, обикновено поради собствената си глупост. Рано или късно щяха да си намерят майстора. Не мисля, че някой би ги наел за нещо сериозно.

— Значи и другият е мъртъв.

— А-ха. Проснат е нагоре по улицата. Можеш просто да споменеш, че са се оказали на погрешното място в неподходящ момент.

Загледах се е него и той махна с ръка.

— Виждах съм те край пристанището заедно с Жерар преди няколко години. Никога не забравям лицата, които си струва човек да запомни.

Кимнах.

— Благодаря. Храната тук е добра.

Навън бе станало по-хладно. Луната се бе изкачила по-високо, а морето бе станало по-шумно. Силна музика, примесена с гръмогласен смях, се разнасяше от една от кръчмите нагоре по улицата. Хвърлих един поглед, докато минавах край вратата ѝ, за да видя как някаква жена с уморен вид демонстрира, седнала на малък подиум, интимните подробности от анатомията си. Някой строши наблизко бутилка. Измежду двете отсрещни сгради се олюляваше пияница, протегнал ръка пред себе си. Продължих нататък. Вятърът се провираше между мачтите на пристанището. Осъзнах, че ми се иска Люк да е до мен, като в доброто старо време, преди нещата да се усложнят. Имах нужда да си поговоря с човек, който да е приблизително на моята възраст и да има близки до моите интереси. Всички мои роднини тук бяха успели вече да натрупат твърде много цинизъм и житейска мъдрост през изминалите векове, за да споделят схващанията ми за живота.

След десетина стъпки Фракир просто побесня на китката ми. Дори не опитах да измъкна новия си меч, тъй като не забелязах никого в непосредствена близост. Хвърлих се на земята и се претърколих вдясно. Едновременно с това от една сграда от другата страна на

улицата звънна тетива. Отправих един бърз поглед към мястото, където бях стоял преди малко, и забелязах, че от близката стена стърчи стрела. Съдейки по височината, на която се беше забила, тя вероятно щеше да поразии целта си, ако не бях реагирал достатъчно бързо. От друга страна, ъгълът ѝ на забиване ми подсказа, че съм се изтърколил в посоката, от която бе изстреляна.

Надигнах се колкото да мога да измъкна меча си и погледнах надясно. По най-близката постройка, която сега се намираше само на около четири метра от мен, не забелязах отворени прозорци или врати. Цялата ѝ фасада беше тъмна. Между нея и съседната къща обаче, се очертаваше проход, а познанията ми по геометрия ми подсказваха, че стрелата е била пусната именно оттам.

Претърколих се отново, за да се озова до ниската, покрита веранда, която се проточваше по цялата дължина на къщата, и се покатерих на нея, преди да се изправя в цял ръст. Продължих напред, притиснат до стената, проклинайки умишленото забавяне, което трябваше да си наложа, за да не вдигам излишен шум. Вече се бях приближил достатъчно, за да успея да сграбча потайния стрелец, преди да повтори опита си. Отчитах и възможността той да е заобиколил бързо постройката, за да ме нападне в гръб, и затова не пропусках да се огледам назад, докато пристъпвах крачка по крачка, протегнал напред меча. От лявата ми ръка се бе повесила Фракир, готова за действие.

Достигнах ъгъла, но тъй като не заварих никого там, се поколебах какво да предприема по-нататък. Малко магия нямаше да е никак излишна, но бях пропуснал — както обикновено — да се подсигурия с нужните заклинания. Всяко отклоняване на вниманието можеше да ми струва живота. Овладях дишането си и се заслушах...

Той беше доста опитен, но все пак успях да чуя слабия шум от стъпките му по покрива на верандата. Това естествено не означаваше, че зад следващия ъгъл не се крие още някой. Нямах никаква представа колко са хората, устроили ми тази засада. Струваше ми се, че всичко е твърде добре организирано, за да става дума за обикновен грабеж, следователно стрелецът едва ли беше сам. Сещах се поне за два-три начина, по които моите нападатели можеха да са разпределили силите си. Застинах на мястото си, а мозъкът ми заработи бясно. Бях убеден, че следващата атака ще е съгласувана. Веднага си представих стрелеца

зад ъгъла, готов да пусне стрелата си по даден сигнал. Всички останали най-вероятно бяха въоръжени с мечове...

Реших, че сега не е най-подходящият момент да се питам кой стои в дъното на всичко и как хората му са ме открили тук, ако, разбира се, не се бяха припознали. Точно сега това нямаше никакво значение. Ако тия момчета успеях да си свършат добре работата, аз щях да съм еднакво мъртъв, независимо от това дали бяха платени убийци или най-обикновени крадци.

Последва ново прошумоляване точно над мен. Ей сега...

Проехтя вик и един мъж скочи от покрива на улицата пред мен. Викът явно бе уговореният сигнал за стрелеца, защото някой тутакси се размърда около следващия ъгъл. Едновременно с това дочух шум от стъпки зад гърба си.

Още преди краката на човека от покрива да докоснат земята, аз вече бях насочил към него Фракир със заповедта да го убие. Втурнах се към ъгъла и успях да сваря Стрелеца неподготвен. Вдигнах меча си и го стоварих върху него. Острието разсече първо лъка, после ръката, която го държеше, и накрая потъна в корема на мъжа срещу мен. Зад него се очерта нова фигура с изваден меч, а друга вече тичаше към мен по верандата.

Подпрях падащото тяло с левия си крак и след това го тласнах назад към човека зад него. Използвах инерцията, която ми бе дал тласъкът, за да се завъртя тъкмо навреме и да парирам удара, насочен към главата ми. Мигновено контраатакувах с удар в гърдите, който нападателят ми парира на свой ред. С периферното си зрение успях да забележа, че мъжът от покрива се е проснал на земята и е вкопчил пръсти в гърлото си — доказателство, че Фракир си вършеше добре работата.

Нападателят, който бях оставил зад гърба си, ме караше да се чувствам твърде уязвим. Трябваше много бързо да измисля нещо, за да не усета в следващите две-три секунди острието му между ребрата си. Тъй че...

Вместо да го атакувам, аз имитирах препъване, като използвах лъжливото движение, за да балансирам тялото си и да заема нужната позиция.

Мъжът пристъпи тутакси напред и нанесе разсичащ удар от горе на долу. Отскочих встрани и го атакувах, извъртайки тялото си. Трикът

беше ефектен, но рискован, защото той можеше да предугади траекторията на движението ми.

Така и не разбрах дали е успял да се усети, но след като острието ми потъна в гърдите му, това вече нямаше особено значение. Просто продължих движението си, докато телата ни се срещнаха, след което използвах дръжката на меча като лост и обърнах с нея тялото му, завъртайки се с намерението да се озова лице в лице с нападателя, който бе дошъл откъм верандата.

Оказа се, че съм закъснял с малко, за да си осигуря достатъчно пространство и да успея да поваля противника си, като тласна мъртвото тяло към него. Все пак успях да го накарам да залитне при сблъсъка и това ми даде достатъчно време. Сега трябваше просто да измъкна меча си и тогава щяхме да останем само той и аз.

Дръпнах дръжката...

По дяволите! Острието се бе заклецило в някоя кост и не искаше дори да помръдне. В това време мъжът вече бе възстановил равновесието си. Завъртях тялото още малко, за да се предпазя с него, като едновременно с това се опитах да измъкна с лявата си ръка оръжието от вдървения юмрук на мъртвия си противник.

Проклятие! Пръстите на мъртвеца се бяха склучили като метални скоби около дръжката.

Мъжът срещу мен се ухили зловещо и започна да движи бавно острието на меча си, търсейки незащитено място, за да ме атакува. Точно тогава на пръстена му проблесна синият камък. Е, сега поне разполагах с отговор на въпроса дали засадата е била устроена точно за мен.

Приклегнах и разположих ръцете си ниско над тялото на мъртвия.

При подобни ситуации мозъкът ми е напълно изпразнен от рационални мисли и обзет от усещане за безвремие, което му позволява да отчете огромното количество мигновени импулси, запечатващи се в него като на видеолента, която след това мога да прегледам на спокойствие.

От няколко къщи наоколо, както и от различни места на самата улица до нас достигаха възбудени викове. Чувах как хората се приближават тичешком. Забелязах няколко локви кръв около себе си и си напомних мислено, че трябва да внимавам да не се подхлъзна.

Вдясно от мен лежеше мъртвият стрелец с разсечен на две лък. На улицата се бе проснал удушеният нападател от покрива, а близо до него бе застанал четвъртият мъж, който продължаваше да ме дебне. Тялото, в което бях забил меча си, се бе вкочанило окончателно. Все пак изпитах известно облекчение, когато видях, че никой не се притича на помощ на последния от убийците. Той от своя страна вече напредваше към мен, готов всеки миг да ме атакува.

Добре. Хайде.

Тласнах с все сила трупа срещу противника си, без да изчакам да видя какъв ще е резултатът. В рискования ход, който се канех да предприема, нямаше място за подобно любопитство.

Приклеках ниско долу и веднага след това се претърколих през рамо към проснатата възник фигура на мъжа от покрива, който бе пуснал меча си, докато се бе опитвал да изтръгне увилата се около гърлото му Фракир. Междувременно чух как зад мен противникът ми изръмжа недоволено. Това означаваше, че навярно бях успял да го изненадам точно в мига, в който той се е канел да ме атакува. Тепърва ми предстоеше да разбера дали това ще се окаже в моя полза.

Дясната ми ръка се плъзна и успя да сграбчи оръжието на мъртвия още преди да съм завършил кълбото си. Изправих се на крака, след което се завъртях с лице към нападателя, протегнах меча напред и отскочих леко назад.

Тъкмо навреме. Мъжът се спусна към мен с впечатляваща серия от удари, а аз заотстъпвах, парирайки неистово. Той продължаваше да се хили, но първата ми контраатака го накара да забави крачка, а втората — да спре.

Задържах позицията си. Противникът ми беше силен, но аз определено бях по-бърз от него. Няколко души бяха застанали наблизко и ни гледаха. Чух как някой изкрещя няколко съвсем безсмислени съвета. Така и не разбрах към кого от двамата ни бяха отправени. Сега беше негов ред да се защитава и той започна да отстъпва бавно. Вече бях сигурен, че мога да се справя с него.

Все пак той ми трябваше жив, което правеше задачата ми по-трудна. Синият камък, проблясващ на пръстена му при всяко по-рязко движение, ми напомняше за въпросите, които исках да му задам. Затова се налагаше да го притискам постепенно, за да успея накрая да го поваля...

Опитах да го накарам да се завърти, стъпка по стъпка, възможно най-неусетно, за да го препъна накрая в проснатия зад гърба му труп. И почти успях.

Когато задния му крак стъпи върху ръката на мъртвеца, той мигновено тласна тялото си напред, за да запази равновесие. Има моменти, в които човек просто трябва да последва моментния си порив, без да разсъждава за последствията. Моят противник направи точно това, като продължи първоначалното си движение с бясна атака, която ме свари сравнително открит, тъй като точно в този мит аз се подготвих да го притисна. Явно бях надценил моментното си преимущество.

Той нанесе силен разсичащ удар, който изведе оръжието му доста встрани от линията на атаката. Успях да парирам, но и двамата се завъртяхме, а телата ни се сблъскаха. За съжаление това му предостави възможността да забие с все сила левия си юмрук в незащитения ми бъбрек.

Мъжът изстреля тутакси левия си крак напред, да ме препъне, а аз осъзнах, че няма да мога да му попреча. Единственото, което можех да направя, бе да се вкопча в наметалото му, преди да падна, да го повлека със себе си и да се претърколя след като и двамата се стоварим на земята с надеждата, че накрая ще успея да се озова върху него. Наистина паднахме заедно, но аз не успях да се претърколя, тъй като предпазителят на един от двата меча — вероятно на моя — ме сръга доста неприятно в ребрата.

Дясната ми ръка остана затисната под тялото ми, омотана в наметалото. Неговата лява ръка беше свободна и той впи пръстите ѝ в лицето ми. Аз ги ухапах, но не успях да стисна зъбите си по-здраво. Междувременно успях да освободя собствената си лява ръка и веднага след това забих юмрук в лицето му. Той извърна глава, опита се да ме срита с коляно в кръста и стрелна пръстите си към очите ми. Сграбчих китката му и я задържах. Десните ръце и на двамата бяха затиснати под тежестта на телата ни, затова единственото, което можех да направя, бе да стисна по-здраво.

Костите на китката му изпукаха и той извика за пръв път от болка. После просто го избутах встрани и се претърколих, без да го изпускам. Край на играта. Бях спечелил.

И точно когато почти се бях изправил, тялото му неочаквано омекна в ръцете ми. За миг си помислих, че се опитва да ме изиграе за последен път, но после видях острието, което стърчеше от гърба му, ръката стиснала дръжката на меча и накрая озлобеното лице на мъжа, който бе нанесъл удара и вече се канеше да измъкне оръжието си.

— Копеле мръсно! — изкрещях аз на английски, без да съм наясно дали ще разбере думите ми, освободих се от товара си и забих юмрука си в лицето на непознатия. Той се просна по гръб и изпусна меча си. — Той ми трябваше жив!

Сграбчих доскорошния си противник и го изправих във възможно най-удобната за мен позиция.

— Кой ви изпрати? Как успяхте да ме откриете?

Мъжът се ухили немощно и от устните му се стече кървава струйка.

— Губиш по точки — каза той задавено. — Сети се сам.

После се срина върху мен и остави кърваво петно върху ризата ми.

Приклеках до него и измъкнах пръстена му, за да го прибавя към проклетата колекция от сини камъчета. После се изправих и хвърлих гневен поглед към мъжа, който бе нанесъл фаталния удар. Двама души му помагаха да се изправи на краката си.

— Защо го направи, дявол да те вземе? — попитах аз, докато се приближавах към него.

— Спасих проклетия ти живот — изпъшка той.

— Как ли пък не! Само го усложни допълнително! Този човек ми трябваше жив!

Тогава чух един женски глас, който ми се стори познат. Тя постави леко ръка на рамото ми. Дори не бях осъзнал, че съм понечил отново да ударя мъжа.

— Той изпълняваше моите заповеди. Боях се за живота ви и нямах никаква представа, че ви е нужен жив.

Вгледах се в чертите на бледото ѝ лице, очертано на фона тъмната качулка на наметалото ѝ. Беше Винта Бейл — любима на мъртвия Кейн и трета дъщеря на барон Бейл, на който Амбър дължеше огромна част от махмурлука си.

Усетих, че треперя леко. Поех дълбоко въздух и овладях тялото си.

— Разбирам — казах след това. — Благодаря ви.

— Съжалявам — каза тя.

Поклатих глава.

— Нямало е как да разберете. Стореното — сторено. Дълга благодарност на всеки, който се е опитал да ми помогне.

— Аз все още мога да ви помогна — отбеляза тя. — Макар да не успях да се ориентирам в ситуацията от самото начало, сега си мисля, че опасността може и да не е преминала. Нека се махнем оттук.

Кимнах.

— Моля, изчакайте ме за миг.

Отидох до тялото на удушения мъж и свалих Фракир от врата му. Тя мигновено се скри в левия ми ръкав. Мечът, който бях използвал, пасваше на празната ножница и аз го прибрах в нея, след което наместих катарамата на колана.

— Да вървим — казах аз.

Тръгнахме заедно с Винта Бейл и двамата й слуги обратно към „Пристанищна“. Любопитните зяпачи се отдръпваха чевръсто, за да ни направят път. Някои от тях сигурно бяха се захванали вече да пребъркат дрехите на мъртъвците. Каквито управниците, такива и поданиците. И все пак, добри или лоши, роднините са си роднини.

ГЛАВА 5

Вървахме с лейди Винта и двамата семейни прислужници на рода Бейл под ярката луна и едрите звезди на нощното небе, отдалечавайки се бързо от „Алеята на Мъртъвците“. Все още усещах силна болка на мястото, където ме бе ударил предпазителят на меча, но въпреки това бях благодарен, че ми се е разминало толкова леко. Нямах никаква представа как са успели да ме открият толкова скоро след завръщането ми, но ми се струваше, че Винта знае нещо по този въпрос. Бях склонен да ѝ се доверя, тъй като в известна степен я познавах. Освен това мъжът, когото бе обичала — моят чичо Кейн — бе загинал от ръката на човека, който най-вероятно бе организиран и покушението срещу мен. Всеки път, когато откриех по някой син кристал, Люк неминуемо се оказваше замесен.

Когато стигнахме края на „Пристанищна“, продължихме по бреговата линия. Попитах Винта какво е намислила.

— Не трябваше ли да свием по „Лозарска“? — добавих след това.

— Знаете, че ви грози опасност — заяви тя.

— Това е повече от очевидно.

— Бих могла да ви заведа в къщата на баща си, горе в града — каза Винта, — или пък да ви съпровожда заедно с прислужниците до двореца, но явно вашите врагове доста бързо се ориентират в обстановката.

— И това е вярно.

— Нашата яхта е закотвена до един пристан малко по-долу. С нея бихме могли да отплуваме от залива и да стигнем на сутринта в имението на баща ми. Така ще изчезнете за известно време, а вашите противници ще останат доста озадачени.

— Значи смятате, че дори в двореца няма да съм в безопасност?

— Не е изключено — каза Винта. — Във всеки случай всяка ваша стъпка вероятно ще бъде следена. Ако дойдете с мен ще им е трудно да го сторят.

— Съгласен съм, но след като не се върна в двореца и стражите съобщят на Рандъм, че съм тръгнал към „Алеята на Мъртъвците“, това ще предизвика сериозна суматоха сред роднините ми.

— Бихте могли да се свържете с него утре сутринта и да му обясните къде се намирате, стига Картите ви да са у вас.

— Да, бих могъл. Между другото, как успяхте да ме откриете? Само не ми казвайте, че е било чиста случайност.

— Проследихме ви. Бяхме седнали в заведението срещу кръчмата на Бил.

— Значи сте очаквали, че може да се случи нещо подобно?

— Виждах такава възможност. Ако разполагах с малко повече информация, сигурно щях да успея да се намеся по-рано.

— В такъв случай, какво всъщност става? Какво знаете и каква е вашата роля в цялата история?

Винта се засмя и аз осъзнах, че чувам смеха ѝ за пръв път. За моя изненада той далеч не бе така хладен и подигравателен, както си го бях представял.

— Искам да отплувам преди нивото на прилива да започне да спада, а за да ви разкажа цялата история, ще ми е необходимо доста време. Ще ви се наложи да изберете между сигурността и задоволеното любопитство, Мерлин.

— И двете са ми еднакво нужни, затова предпочитам да ги получа последователно.

— Добре — каза Винта и се обърна към по-дребния от двамата слуги — този, когото бях ударил. — Джарл, върни се у дома. Утре сутринта кажи на баща ми, че съм решила да отида до Арбор. Кажи му още, че ми се е приискало да се поразходя с яхтата, тъй като нощта е била чудесна. Не му споменавай за Мерлин.

Мъжът докосна периферията на шапката си.

— Разбирам, господарке.

Той се обърна и тръгна обратно в посоката, от която бяхме дошли.

— Да вървим — каза Винта и двамата с едрия слуга, който се казваше Дрю, както разбрах по-късно, ме заведоха до един от пристаните, на който бе закотвена дълга и тясна яхта.

— Оправяте ли се с ветроходството? — попита тя.

— Имам известен опит — казах аз.

— И това е достатъчно. Ще трябва да ни помогнете.

И аз им помогнах. Докато излезем от залива, си разменихме само няколко кратки реплики. Дрю управляваше яхтата, а ние се захемме с разгъването на платната. Едва по-късно успяхме да подхванем нещо като разговор. Вятърът не ни създаваше проблеми, нещо повече — държеше се почти безупречно. Плъзнахме се напред, заобиколихме вълнолома и напуснахме залива без особени проблеми. И двамата с Винта бяхме съблекли наметалата си. Тя беше облечена с тъмни панталони и риза от плътна материя, сякаш бе очаквала събитията да се развият така. На колана, който свали от кръста си, висеше не някой украсен със скъпоценни камъни кинжал, а съвсем истински меч със стандартни размери. Докато наблюдавах движенията ѝ, си помислих, че тя вероятно умее да го използва доста добре. Винта ми напомняше за някого — не толкова като външност, колкото като маниери и тембър на гласа. Не можех да се сетя за кого точно, но сега това не беше толкова важно. Първо трябваше да си припомня всичко, което вече знаех за нея и след като яхтата пое стабилно по курса си, аз се усамотих за няколко минути, загледан в мрачната водна повърхност.

Като начало имах най-обща представа за това как бе протекъл животът ѝ дотук. Бяхме се срещали няколко пъти на светски приеми. Тя знаеше, че съм син на Коруин, че съм се родил и съм отраснал в Царството на Хаоса, и че във вените ми тече наполовина кръвта, от която бе произлязъл в незапомнени времена и родът на Амбър. От последния ни разговор бях разбрал, че е знаела, че съм прекарал дълго време на някаква Сянка, към която съм се привързал и където съм отишъл, за да се дообразовам. Очевидно моят чичо Кейн не бе пожелал да държи Винта в неведение относно семейните дела, което ме караше да се замисля за дълбочината на тяхната връзка. Бях чул, че са заедно от няколко години. Затова се чудех какво ли още знаеше тя за мен. С нея се чувствах в относителна безопасност, но все пак се налагаше да преценя какво точно да ѝ кажа в замяна на информацията, с която очевидно разполагаше. Вярно, да се направи услуга на човек от кралското семейство никога не е излишно, но защо точно на мен? Единствената причина, за която се сещах в момента, бе евентуалното ѝ желание да отмъсти за смъртта на Кейн. Ако наистина беше така, аз бях склонен да споделя с нея част от това, което знаех. Винаги е добре човек да разполага с още един съюзник. Трябваше само да реша каква

част от общата картина да ѝ представя. Определено не ми се искаше да я запозная изчерпателно с хода на събитията, но от друга страна не бях сигурен какво точно иска да узнае. Най-вероятно ѝ се щеше собственооръчно да стисне убицеца за гушата, когато му дойдеше времето. Обърнах се към мястото, където бе застанала Винта и се загледах в осветените от лунната светлина остри черти на лицето ѝ. В изражението ѝ нямаше и следа от каквато и да било жажда за мъст.

Докато се отдалечавахме на изток от залива, понесени от благоволениято на морския бриз, ние подминахме внушителната скалиста снага на Колвир, върху която подобно на инкрустирани диаманти проблясваха светлините на Амбър. Отново усетих как ме обзема познатото чувство на привързаност към това място. Макар да бях израснал, заобиколен от неизброими неевклидови парадокси, сред мрака и причудливите светлини на Хаоса, където представите за красота имат по-скоро сюрреалистични измерения, аз усещах как с всяко следващо посещение в Амбър връзката ми е него ставаше все поздрава, докато накрая го приех за свой втори дом. Не исках Люк да насочва дулата на карабините си към него, нито главорезите на Далт да се разхождат по улиците му. Бях готов да се боря с тях на живот и смърт, за да им попреча да го сторят.

Стори ми се, че на брега, близо до мястото, където бе положено тялото на Кейн, се появи едно малко, ослепително бяло петънце, което отначало се движеше бавно, после по-бързо, за да се скрие накрая зад една от скалите на склона. Бях почти убеден, че това е Еднорога, но мракът и краткото време, за което бях мярнал светлинката, ме караха да се колебая.

Малко след това платната се изпънаха под напора на невероятно благоприятен за курса ни вятър и това ме изпълни с чувство на благодарност. Усещах се изморен, въпреки че бях проспал по-голямата част от деня. Бягството от кристалната пещера, схватката с Обитателя и надбягването с магическото торнадо и неговия маскиран господар се бяха слели в съзнанието ми в една почти непрекъсната последователност. Да не говорим за факта, че все още усещах възбудата от последното си премеждие. Засега не исках нищо друго, освен да слушам пляска на вълните, загледан в начупената, мрачна брегова линия или пък в блещукащата морска повърхност откъм десния борд на яхтата. Не исках нито да мисля, нито дори мърдам...

Една бледа ръка докосна рамото ми.

— Уморен си — чух я да казва.

— Като че ли да — чух след това и собствения си глас.

— Ето, вземи плаща ми. Защо не се наметнеш с него и не поспиш малко. Яхтата държи стабилно курса. Ние двамата ще се справим лесно отгук нататък. Вече нямаме нужда от трети човек.

Кимнах и се загърнах с плаща.

— Надявам, че наистина е така. Благодаря ти.

— Да си гладен или жаден?

— Не, не съм. Хапнах солидно в кръчмата.

Ръката ѝ беше все така на рамото ми. Погледнах я. Тя се усмихваше. За пръв път я виждах усмихната. Винта докосна с върховете на пръстите на другата си ръка кървавото петно върху гърдите ми.

— Не се безпокой. Аз ще се погрижа за теб — каза тя.

Усмихнах ѝ се. Стори ми се, че тя също ме желае. Винта притисна леко рамото ми и след това се отдалечи. Проследих я с поглед и се замислих дали в представата, която си бях създад за нея от предишните ни срещи, не липсваше някоя значима брънка. Чувствах се обаче твърде уморен, за да натоваря съзнанието си с една нова загадка. Мислите се движеха все по-бавно и по-бавно...

Облегнат на планшира, полюшван леко от вълните, аз усетих как главата ми клюмва. Зърнах през полузатворените си очи тъмното петно върху бялата си риза, което Винта бе забелязала. Кръв. Да, кръв...

— Първа кръв! — извика Деспил. — Достатъчно! Удовлетворен ли си?

— Не! — извика Джърт. — Та аз едва го одрасках!

Той се завъртя на своя камък и размаха към мен шиповете на тризбеца си, готов отново да ме нападне.

Кръвта се процеждаше бавно от рязката на лявата ми ръка и се оформяше в малки мехурчета, които се издигаха, подобно на шепа пръснати във въздуха рубини. Вдигнах щита си във висок гард и смъкнах по-ниско тризбеца, който държах встрани с изпънатата си дясна ръка. Свих леко лявото си коляно и завъртях своя камък на деветдесет градуса спрямо равнината, в която бяхме застанали. Джърт коригира мигновено позицията си и се спусна на около три метра по-

надолу. Завъртях се на още деветдесет градуса и всеки от нас се озова с главата надолу спрямо другия.

— Амбърско копеле! — изкрещя той, върховете на тризъбеца му проблеснаха и към мен се устремиха три светлинни остриета, но аз успях да ги парирам с щита си. Наоколо се разхвърчаха искри, които мигом се понесоха към бездната на Хаоса, над която бяхме застанали.

— Майната ти! — отвърнах аз. Вдигнах високо ръката си, стиснах дръжката на тризъбеца и от тънките му като косъм върхове се отделиха три лъча, които насочих с разсичащо движение към пицялите на Джърт.

Той помете лъчите с щита си почти на ръба на триметровата зона, в която поразяващото им действие бе най-силно. За да се възстанови зарядът на тризъбеца са необходими около три секунди, които използвах, за да имитирам смъртоносен удар, насочен към лицето му. Джърт вдигна подсъзнателно щита си, а аз насочих върховете на оръжието си към коленете му. Той обаче успя да изпревари изстрела ми с около секунда, смъквайки щита си в нисък гард, и на свой ред атакува лицето ми, след което направи едно пълно завъртане назад. Явно смяташе, че времето, необходимо за презареждане, ще му е достатъчно, за да се издигне нагоре, с протегнат пред себе си щит, и да разсече рамото ми.

Но в мига, в който се опита да го направи, аз вече бях успял да го заобиколя с подобно на неговото завъртане. Атакувах мигновено собственото му незащитено рамо, но то се оказа извън обсега на тризъбеца ми. Забелязах, че далеч вдясно Деспил също се върти заедно с големия колкото плажна топка камък, на който бе застанал, а моят секундант Мандор се спуска стремглаво надолу. И четиримата успяхме да се задържим върху малките камъни благодарение на подходящо изменената форма на краката си, носейки се по едно от външните течения на Хаоса като по ръба на водовъртеж. Джърт се завъртя, за да ме последва. Той бе изпънал лявата си ръка, към която бе прикрепил щита, и правеше с нея бавни кръгови движения. Дългият му около метър щит, подсилен допълнително от обратната си страна, проблясваше при изблиците на гибелните огнени струи, които се появяваха на най-неочаквани места през непредсказуеми интервали от време. Джърт държеше тризъбеца си в средна позиция за атака, а зъбите му бяха оголени в гримаса, която трудно би могла да мине за

усмивка. Дватама продължавахме да се въртим по ръба на въображаемия кръг с диаметър около четири метра, търсейки открито място, за да нанесем удара си.

Наклоних равнината на своята орбита и той незабавно ме последва. Повторих движението си, той също. Тогава аз се гмурнах напред на около деветдесет градуса, вдигнал щита над себе си. Едновременно с това завъртях китката на дясната си ръка, отпуснах лакътя си надолу и пласирах кос удар под линията на неговия гард.

Джърт изръмжа някакво проклятие и ме атакува, но аз успях да парирам. Върху бедрото на левия му крак се бяха появили три тъмни резки. Лъчите на тризбеца могат да отворят рана, чиято максимална дълбочина е около два сантиметра, затова при по-сериозни схватки с това оръжие предпочитаните мишени са гърлото, очите, слепоочията, вътрешната страна на китките и бедрените артерии. И все пак един сериозен брой рани по коя да е част от тялото биха могли накарат всеки противник да се запъти сред рояк от алени мехурчета към мястото, откъдето никога не се завръща.

— Кръв! — извика Мандор, след като от раната върху крака на Джърт се заиздигаха кървави мъниста. — Удовлетворени ли сте, господо?

— Удовлетворен съм — отвърнах му аз.

— Аз не съм! — изкрещя Джърт, обърна се към мен, докато се изтеглях вляво, и се завъртя, за да се озове вдясно от мен. — Попитай ме пак след като му прережа гърлото!

Джърт ме мразеше още от времето преди да проходи, при това по причини, известни само на него. Аз не го мразех, но да го харесвам определено надхвърляше възможностите ми. Виж, с Деспил винаги успявах да се разбера съвсем нормално, макар че той заставаше доста по-често на страната на Джърт, отколкото на моята. Но това беше разбираемо, Джърт бе все пак неговият по-малък кръвен брат.

Тризбецът на Джърт проблесна, аз парирах и веднага отвърнах на удара. Той разпръсна лъчите, които бях насочил към него, и се превъртя встрани. После върховете на оръжията ни пламнаха едновременно и във въздуха между нас се посипа дъжд от искри, след като и двамата успяхме да отразим взаимните си удари. Веднага щом тризбецът ми възстанови заряда си, аз атакувах отново, този път ниско долу. Неговият удар пък бе насочен, към горната част на тялото

ми. И отново лъчите на двата тризъбеца бяха пометени от щитовете ни. Скъсихме дистанцията помежду си.

— Джърт — казах аз, — ако някой от двама ни убие другия, после ще бъде наказан с прогонване. Да спрем дотук.

— Удоволствието си заслужава цената — каза Джърт. — Да не мислиш, че не съм се сетил сам за това?

И той отправи разсичащ удар към лицето ми. Вдигнах едновременно щита и тризъбеца си и още преди искрящият водопад на отразения удар да се е разсеял, го атакувах на свой ред. Джърт изкрещя.

Свалих щита до нивото на очите си и видях, че той се е сгърчил. Изпуснатият му тризъбец се отдалечаваше бавно, последван от лявото му ухо. Кървавата дияра, която то оставяше, се разпадаше бързо на кървави мехурчета. Част от скалпа на Джърт се вееше свободно и той се опитваше да го притисне обратно към главата си. Мандор и Деспил вече се носеха бясно към нас.

— Обявявам дуела за приключен! — изкрещяха и двамата почти едновременно и аз включих предпазителя на тризъбеца си.

— Много ли е зле? — попита ме Деспил.

— Не знам.

Джърт му позволи да се приближи, за да огледа раната, и след малко Деспил каза:

— Нищо му няма. Само дето мама ще побеснее.

Кимнах и след това отбелязах:

— Идеята беше негова.

— Знам. Хайде да се махаме оттук.

Джърт не помръдваше. Бе отпуснал щита си като прекършено крило. Деспил го поведе към една от близките пътеки на Ръба. Тръгнах след тях. Моят заварен брат Мандор, син на Сауал, сложи ръка на рамото ми.

— Знам, че не си искал да го подредиш така — каза той.

Кимнах и захапах устната си. Деспил беше прав за майка ни — Лейди Дара. Тя предпочиташе Джърт пред мен и той сигурно щеше да успее да я убеди, че виновният съм аз. Понякога имах чувството, че майка ми обича повече от мен и двамата си сина от Сауал — стария Херцог на Покрайнините, за когото се бе омъжила, след като татко така и не поискал ръката ѝ. Веднъж я чух да казва, че ѝ напомням за баща

си. Казвали са ми, че двамата с него си приличаме поразително. Замислих се отново за Амбър и за Сенките и усетих как ме прониза познатият страх, тъй като веднага си спомних за гърчещия се непрестанно Логрус — моят единствен ключ към външните светове. Знаех си, че най-вероятно ще опитам да премина през него по-скоро, отколкото бях възнамерявал отначало.

— Нека отидем при Сухай — казах на Мандор, докато се издигахме заедно над Бездната. — Има още много неща, за които бих искал да го попитам.

Когато след това постъпих в онзи колеж на сянката Земя, не си правех труда да се обаждам често вкъщи.

— ... вкъщи — чух да казва Винта. — Почти стигнахме. Пийни малко вода. — И ми подаде една бутилка. Отпих няколко големи глътки.

— Благодаря ти.

Протегнах се, за да раздвижа изтръпналите си мускули и вдишах соления морски въздух. Огледах се за луната. Беше останала далеч зад рамото ми.

— Здравата се беше унесъл — каза Винта.

— А говорих ли, докато спях?

— Не.

— Слава богу.

— Нещо лошо ли сънува?

Повдигнах рамене.

— И по-лоши сънища съм имал.

— Всъщност вдигна малко шум точно преди да те събудя.

— Ох.

Далеч пред нас забелязах малка светлинка върху мрачния нос. Винта ми я посочи и каза:

— След като я подминем, ще видим и пристанището на Бейлпорт. Там ще закусим и ще намерим коне.

— А далеч ли е Арбор?

— На около миля от градчето — отвърна ми Винта. — Освен това пътят дотам е лек.

Тя остана за известно време до мен, вперила поглед в морето и бреговата линия. За пръв път просто стояхме един до друг, без ръцете или умът ми да са заети с нещо друго. Тогава се обадиха сетивата ми

на магьосник. Стори ми се, че долавям в близост до себе си някаква магическа сила. Не ставаше въпрос за някакво заклинание или за излъчването на някакъв магически предмет, който тя носеше у себе си, а по-скоро за нещо едва доловимо. Призовах магическото си зрение и го насочих към нея. Отначало не забелязах нищо, но любопитството ми ме насърчи да продължа. Призовах на помощ силите на Логрус...

— Моля те, не го прави — каза тя.

Това си беше жива издънка. Да се оглежда по този начин друг адепт се смята за доста нетактично.

— Съжалявам — казах аз. — Не знаех, че се посветена в Умението.

— Не съм — отвърна Винта, — но съм доста чувствителна към неговите прояви.

— В такъв случай би могла бързо да го усвоиш.

— Моите интереси са насочени в друга посока — каза тя.

— Предположих, че над теб тегне нечие заклинание — обясних аз. — Просто се опитвах...

— Каквото и да си видял, то е част от мен. Нека го оставим на мира.

— Разбира се. Съжалявам.

И все пак тя съзнаваше, че не бих могъл да се откажа просто така, защото присъствието на непозната магическа сила представлява потенциална заплаха, затова продължи:

— Не е нещо, което би могло да ти навреди, повярвай ми. Дори напротив.

Замълчах, но тя не пожела да продължи. Затова оставих за момента нещата непроменени. Загледах се отново в светлината на брега. Каква ли сила притежаваше Винта? Как бе разбрала, че съм се върнал? Да не говорим, че бе успяла дори да ме открие на „Алеята на Мъртъвците“. Тя вероятно знаеше, че неминуемо ще си задам този въпрос и аз очаквах да демонстрира своята добронамереност, като ми разясни ситуацията.

Погледнах към нея и тя отново ми се усмихна.

— Вятърът скоро ще смени посоката си — каза тя. — Извини ме, но трябва да подготвя яхтата.

— Мога ли да помогна с нещо?

— След малко. Ще те повикам.

Проследих я с поглед и тогава ме споходи тайнственото усещане, че тя също ме наблюдава, макар да гледаше в друга посока. После осъзнах, че редом с морето, това чувство е присъствало от известно време в съзнанието ми.

След като привързахме яхтата на пристана и подредихме всичко необходимо по нея, ние се отправихме към един хълм по широк калдъръмен път. Недалеч от нас се виждаше странноприемница, от чийто комин се виеше пушек. Небето бе започнало да изсветлява на изток, а след обилната закуска, утринните лъчи вече бяха огрели света. Излязохме от странноприемницата и отидохме до поста за смяна на коне, където си избрахме три кротки животни, с които трябваше да стигнем до имението на барон Бейл.

Беше една от ония ясни, сухи есенни утрини, които стават все по-редки с приближаването на зимата. Едва сега успях да се усетя щогоде отпочинал и тъй като в странноприемницата имаха кафе — нещо не чак толкова характерно за Амбър извън двореца — аз с удоволствие изпих една чаша. Чудесно е да яздиш бавно в това време на годината и да долавяш уханието на земята, да гледаш как влагата се изпарява от почвата и пожълтелите листа, да усещаш вятъра по лицето си, да гледаш птиците и да се наслаждаваш на песните им малко преди да отлетят към страните на вечното лято. Яздехме мълчаливо и нищо особено не попречи на обзелото ме настроение. Спомените за изживените страдания, за мъката и разочарованията са силни, но въпреки това избледняват под напора на подобни омиротворени островчета в паметта ни. И днес, щом затворя очи и прегледам мислено календара на своя живот, аз често се озовавам отново сред ония къщи с каменни огради в Бейлпорт, яхнал коня си редом с Винта Бейл по улиците, огласени от крясъка на чайките. Времето е безсилно да заличи този спомен, обсебил завинаги едно кътче от сърцето ми.

След като пристигнахме в Арбор, оставихме конете на прислужниците, за да се погрижат за тях и да ги върнат после в града. Дрю се отправи към стаята си, а ние с Винта продължихме към построената на близкото възвишение къща на имението. От къщата се откриваше гледка към околните хълмове и каменистите равнини, покрити с лозя. Горестно ни посрещна цяла орда от кучета, които се опитваха да се държат приятелски, докато вървахме към главния вход. Дори след като влязохме вътре, дълго чувахме възбуждения им лай през

отворените прозорци. Дърво и ковано желязо, постлан със сиви каменни плочи под, високи тавани с подпорни греди, издължени прозорци, портрети на членовете на фамилията, няколко малки гоблена в оранжеви, кафяви, бежови и сини тонове, колекция от стари оръжия, по някои от които се забелязваха петна от ръжда, опушена камина... Прекосихме голямата предна зала и се отправихме към стълбището.

— Това е твоята стая — каза Винта, след като отвори една врата от тъмно дърво и ми кимна. Влязох вътре и огледах стаята. Беше просторна, с прозорци, които гледаха към равнината на юг. Повечето от слугите по това време на годината бяха в къщата на барона в града.

— Има баня в съседното помещение — добави тя и ми посочи една врата вляво.

— Страхотно. Благодаря ти, точно от това имах нужда.

— Оставям те да си починеш на спокойствие. — Винта отиде до един от прозорците и погледна надолу. — Ще се срещнем, ако искаш, след един час на терасата.

Отидох до нея и погледнах през прозореца. Под него се виждаше просторна тераса, засенчена приятно от няколко древни дървета, чийто оцветени в жълто, кафяво и червено листа бяха изпъстрили плочите на пода. На ограденото от цветни лехи място бяха разположени няколко маси със столове, умело разделени една от друга от насадени в саксии храсти.

— Съгласен съм.

Винта се обърна към мен.

— Нещо по-специално, от което да имаш нужда?

— Ако има кафе, с удоволствие бих изпил чаша или две на терасата.

— Ще видя какво мога да направя.

Тя се усмихна и сякаш за миг се люшна леко към мен. Стори ми се, че ѝ се иска да я прегърна. Но аз не го направих, защото ако се лъжех, това можеше да доведе до доста конфузна ситуация. Освен това не исках да се сближавам излишно с нея, преди да съм убеден какво точно е намислила. Затова отвърнах на нейната усмивка и сложих ръка на рамото ѝ.

— Благодаря ти — казах аз и отстъпих встрани. — Нямам търпение да вляза в банята.

После я изпратих до вратата на стаята. Наистина умирах от желание да си смъкна ботушите и да се потопя във ваната за едно дълго, горещо отпускане.

След известно време, облечен в чисти дрехи, придобити по познатия начин, аз слязох на долния етаж и бързо открих страничната врата, която водеше през кухнята към терасата. Винта бе седнала на една маса в източния ѝ край. Тя също се беше погрижила за тоалета си и бе облякла кафяви панталони за езда и свободна риза с тютюнев цвят. На масата забелязах каничка с кафе и поднос с плодове и различни видове сирене. Нападалите листа шумоляха под краката ми, докато прекосявах терасата.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита ме Винта.

— Определено — отвърнах и аз.

— А успя ли да се свържеш с двореца?

Кимнах. Рандъм се ядоса малко, задето съм излязъл, без да го предупредя, но аз не си спомнях да ми е казвал да не го правя. Раздразнението му се поуталожих, след като разбра, че всъщност не съм се отдалечил много и накрая дори се съгласи, че може би е било по-разумно да постъпя именно така след снощното нападение. „Отваряй си очите и ме дръж в течение“ — това бяха последните му думи.

— Чудесно. Кафе?

— С удоволствие.

Винта ми наля и посочи към подноса. Аз взех една ябълка и отхапах от нея.

— Събитията се раздвижиха — отбеляза тя многозначително, докато си наливаше от кафето.

— Не мога да го отрека — казах аз.

— А твоите неприятности се намножиха.

— И това е така.

Винта отпи от кафето си.

— Би ли искал да ми разкажеш за тях? — каза тя накрая.

— Те наистина не са една или две — отвърнах ѝ аз. — Ти спомена снощи, че и твоята история е от дългите.

Винта се усмихна леко.

— Не бързаш да ми се довериш — каза тя. — Разбирам те. Защо ли би трябвало да се доверяваш на някого, след като неприятностите

чукат на вратата ти. Неприятности, които ти самият не можеш да разбереш напълно. Права ли съм?

— Не мога да го отрека.

— Искам да те уверя, че твоята безопасност е от огромно значение за мен.

— Това свързано ли е по някакъв начин с убийството на Кейн?

— Да — каза тя. — Бих искала да ги изпреваря, тъй като те могат да убият и теб.

— Да разбирам ли, че отмъщението не е основната ти цел?

— Точно така. Предпочитам да предпазя живите, преди да си отмъстя за мъртвите.

— А не мислиш ли, че това биха могли да се окажат двете страни на едно и също нещо?

— И това не е изключено — каза Винта, — но все още не съм сигурна дали именно Люк е изпратил снощните убийци.

Оставих ябълката в чинията си и отпих голяма глътка от кафето.

— Люк ли? — попитах аз. — Кой Люк? Какво знаеш за този Люк?

— Лукас Рейнард — каза тя спокойно. — Човекът, който е събрал група от наемници в областта Пекос в северната част на Ню Мексико, снабдил ги е със специални амуниции, които могат да бъдат използвани в Амбър, и сега изчаква удобен момент, за да ги прехвърли тук и да опита да повтори това, което твоят баща постигна преди години.

— Майка му стара! — казах аз.

Това наистина обясняваше доста неща. Като например защо бях заварил Люк облечен в ония прашни дрехи във фоайето на „Хилтън“ в Санта Фе, когато той ми бе обяснил, че е скитосвал из покрайнините на Пекос, както и как се бе озовал онзи патрон в джоба му. Ето значи защо му се бе налагало да пътува толкова често до Ню Мексико под предлог, че бизнесът там върви добре... Тази версия не ми бе хрумвала до момента, но тя звучеше доста логично в светлината на всичко, което бях научил досега.

— Добре — казах аз, — явно наистина познаваш добре Люк Рейнард. А ще имаш ли нещо против да ми обясниш как си се добрала до тази информация?

— Да.

— Да?

— Да, имам нещо против. Може би наистина ще трябва да го направим по твоя начин и да обменяме информацията си на части. Като си помисля сега, това наистина не е лош вариант. Ти все още ли си на това мнение?

— Но всеки от нас ще може да спре, когато поиска?

— Което автоматично прекъсва разговора, освен ако в движение успеем да договорим нови условия.

— Дадено.

— Твой ред е. Ти току-що се върна в Амбър. Къде беше преди това?

Въздъгнах и отхапах от ябълката.

— Въпросът ти изисква обширен отговор. Бях на доста места. Откъде по-точно искаш да започна?

— Да речем от мига, в който напусна апартамента на Мег Девлин — каза Винта.

Замалко да се задавя с ябълката.

— Добре де, убедих се, че твоите източници нямат грешка — отбелязах аз. — Сигурно Файона е замесена. От нея си научила, нали?

— Не е твой ред да задаваш въпроси — каза тя. — Още не си ми отговорил.

— Добре. След посещението при Мег Девлин двамата с Фай се върнахме в Амбър. На следващия ден Рандъм ме изпрати да изключа една машина, която създадох преди и нарекох Дяволски Чекрък. Не успях да го сторя, но на път за там се натъкнах на Люк. Всъщност той дори ми помогна да се измъкна. След като се посдърпахме с моето творение, аз използвах една странна Карта, за да успеем да се измъкнем невредими. За благодарност той ме затвори в някаква кристална пещера...

— А-ха! — каза Винта.

— Да спра ли дотук?

— Не, продължавай.

— Останах там за около месец, макар през това време в Амбър да бяха минали само няколко дни. Измъкнах се благодарение на некадърността на двама от слугите на лейди Джасра, след което успях да я спипам и да се прехвърля заедно с нея в апартамента на Флора в

Сан Франциско. Оттам отидох до един друг апартамент, където преди време бе извършено убийство...

— Апартаментът на Джулия?

— Да. Там открих една магическа врата, която успях да отворя. Минах през нея, за да се озова накрая на място, наречено Владението на Четирите Свята. За него тъкмо се водеше битка, в която като че ли участваше мъж на име Далт — един от най-настървените врагове на Амбър от близкото минало. После ме подгони някакъв вихър, дело на един маскиран магьосник, който ме нарече по име. Успях да се измъкна на косъм и се пренесох с помощта на картите в Амбър.

— Това ли е всичко?

— Да, в сбита форма.

— Да не си пропуснал нещо?

— Естествено. Например, че след като преминах през магическата врата, на пътя ми се изпречи някакъв си Обитател на Прага, с който успях да се справя.

— Не, нямах предвид такива подробности. Пропусна ли нещо важно?

— М-м... да. Имаше и два доста странни разговора, които завършиха с дъжд от цветя.

— Разкажи за тях.

Направих го.

Когато привърших, Винта поклати глава:

— Признавам, успя да ме изненадаш.

— Сега е мой ред — казах аз. — Какво означаваше онова „а-ха“, след като споменах за кристалната пещера?

— Кристалът беше син, нали? И блокираше магическите ти способности?

— Откъде знаещ за това?

— На пръстена, който свали от единия от мъжете снощи, имаше камък със същия цвят.

— Така е.

Тя се изправи, заобиколи масата, после постоя за миг и накрая посочи към единия от джобовете на панталона ми.

— Би ли го изпразнил на масата, ако обичаш?

Аз се усмихнах.

— Дадено. Как разбра, че са там?

Тя не ми отговори, но все пак това беше страничен въпрос. Измъкнах от джоба си своята малка колекция от сини кристали — парченцата от пещерата, синьото копче и пръстена със синия камък.

Винта взе копчето, огледа го и след това кимна.

— Да, и този е от тях.

— В какъв смисъл?

Тя сякаш не ме чу и потопа показалеца си в разлято в чинийката на чашата кафе, след което очерта обратно на часовниковата стрелка три кръга около отрупаните кристали. После кимна отново и се върна на мястото си. Призовах магическото си зрение и открих, че е изградила около кристалите силова клетка. После от тях се надигна тънка струйка син дим, който не можеше да напусне границите на кръга.

— Ти май спомена, че не си магьосница.

— Не съм — отвърна тя.

— Ще си спестя този въпрос. Но ти не ми отговори. Каква е ролята на синия кристал?

— Отделните кристали се привличат взаимно, а всички заедно са свързани с пещерата — каза Винта. — Ако човек с малко опит в тези неща задържи у себе си някой от тях, той рано или късно ще тръгне към пещерата, направляван от недоловимо телепатично притегляне. Не е изключено дори да стигне до крайната точка.

— Пътувайки през Сенките, така ли?

— Да.

— Любопитно, но аз все още не виждам каква е ползата.

— Това не е всичко. Щом някой преодолее първичното им действие, той добива способността да долавя един допълнителен сигнал. Научи ли се да различава характерното излъчване на някой от кристалите, човек би могъл да проследи неговия приносител навсякъде.

— Виж, това вече би могло да влезе в работа. Мислиш ли, че онези типове са ме открили снощи, защото съм носил другите кристали в себе си?

— От практическа гледна точка това сигурно им е помогнало в известна степен. Всъщност в твоя случай дори не е било необходимо да разчитат на тях.

— И защо?

— Защото кристалите имат още едно допълнително свойство. Всеки, който е притежавал един от тях, след известно време се настройва на неговата честота. Дори ако след това човекът захвърли кристала, връзката се запазва и той може да бъде проследен също тъй лесно. Кристалът вече е успял да остави печата си върху него.

— Искаш да кажеш, че дори да се отърва от тях, аз ще си остана белязан?

— Да.

— И колко време е необходимо, за да отшуми този ефект?

— Не знам дали това е възможно.

— Трябва да има някакъв начин за неутрализиране.

— Не съм съвсем сигурна, но мисля, че се сещам за два варианта, които биха могли да свършат работа.

— Назови ги.

— Единият път минава през Лабиринта в Амбър, а другият през Логрус в Хаос. И в двата случая човек просто се разпада, за да се възроди след това в нова, пречистена форма. Известни са случаи, в които това е помагало за отстраняването на подобни ефекти. Доколкото си спомням, именно Лабиринтът е възстановил паметта на твоя баща.

— Да, може и да си права. Няма да те питам откъде си чувала за Логрус. Не бих казал, че умирам от желание да го направя, но животът ми и без друго се усложни достатъчно напоследък. Значи мислиш, че те биха могли да ме проследят дори когато кристалите не са у мен?

— Да.

— И откъде си научила всичко това? — попитах аз.

— Усещам го, а ти току-що ми зададе още един въпрос. Отговорих ти само за да не губим излишно време.

— Благодаря ти. Изглежда е твой ред.

— Джулия се е срещала преди смъртта си с окултист на име Виктор Мелман. Знаеш ли защо?

— Тя се е свързала с него, защото е искала да се сдобие с някаква магическа сила. Поне така ми каза един мъж, който се е познавал с нея по онова време. Това се е случило, след като се разделихме.

— Не това имах предвид — каза Винта. — Знаеш ли защо се е стремяла към тази сила?

— Това, струва ми се, е допълнителен въпрос, но ще ти отговоря, за да сме квит. Приятелчето, с което говорих, ми довери, че Джулия се е страхувала от мен, тъй като си мислела, че притежавам някакви свръхестествени способности. Затова и се опитвала да се добере до някаква своеобразна защита.

— Продължавай — каза Винта.

— Какво искаш да кажеш?

— Отговорът ти е непълен. Ти даде ли ѝ повод да си помисли нещо подобно?

— Мисля, че да. Сега моят въпрос. Откъде въобще си чула за Джулия?

— Бях там — отвърна тя. — Познавах се с нея.

— Продължавай.

— Това е. Сега е мой ред.

— Не бих нарекъл отговора ти изчерпателен.

— Това е всичко, което мога да ти кажа засега.

— Според първоначалната ни уговорка бих могъл да прекратя разговора дотук.

— Така е. Ще го направиш ли?

— А кой ще е следващият ти въпрос?

— Успя ли Джулия да се добере до това, което търсеше?

— Нали ти казах, че се разделихме, преди това да се случи. Откъде бих могъл да знам?

— Ти си открил в нейния апартамент вратата, през която вероятно се промъкнал звярът, който я е разкъсал. От това следват два въпроса. Не искам да ми отговаряш, просто помисли върху тях. Първо, защо някой би поискал тя да умре? И второ, защо е било необходимо това да стане по толкова необичаен начин? Има далеч по-прости способности да премахнеш някого от пътя си.

— Имаш право — съгласих се аз. — В подобни случаи оръжията са за предпочитане пред магията. Бих могъл само да гадая за причината. Досега си мислех, че тя е била жертвана като част от капана, заложен за мен на поредния 30-ти април. Ти имаш ли някаква версия?

— Нека оставим това за по-късно. Ти естествено знаеш, че всеки магьосник си има свой стил, точно като художниците, писателите и

музикантите. Когато откри оная врата в апартамента, тя напомни ли ти с нещо за нечий стил?

— Не, доколкото си спомням. Но нека не забравяме, че се опитвах да я отворя възможно най-бързо. И все пак отговорът ми си остава „не“. Не бих могъл да я свържа с някой от магьосниците, които познавам. Накъде биеш?

— Просто се чудех дали Джулия не е успяла да овладее някаква магическа сила, след което е отворила сама вратата, като по този начин е намерила смъртта си.

— Изключено!

— Добре. Просто се опитвам да достигна до логичен отговор. В такъв случай да приема ли, че преди да се разделите, не си забелязал у нея неразвита магьосническа дарба?

— Да. Не си спомням да съм забелязвал нещо подобно.

Допих си кафето и си налях нова доза.

— Защо каза, че не си сигурна дали Люк стои зад снощното покушение?

— Преди известно време той ти е устроил няколко подобни „инцидента“, нали така?

— Да. Призна ми го наскоро. Но освен това каза, че се е отказал след първите няколко опита.

— Не те е излъгал.

— Виж, това, че не съм наясно какво точно знаеш и какво не, започва да ме влудява.

— Не забравяй, че идеята за този разговор беше твоя.

— Не е вярно! Аз предложих проста размяна на информация.

— Тази сутрин — да. Но преди време ти сам предложи да свалим картите една по една. Имам предвид един съвсем конкретен телефонен разговор в къщата на мистър Рот...

— С теб ли говорих тогава? Как е възможно това?

— На този въпрос ли да ти отговоря или на другия за Люк?

— На този! Не, на другия! И на двата, дявол да го вземе!

— Изглежда вариантът с редуването не е чак толкова безсмислен. Поне ни спестява обърквания като това.

— Добре, точка за теб. Каж ми за Люк.

— На мен като страничен наблюдател ми се стори, че той се отказа, след като те опозна по-добре.

— Искаш да кажеш, че нашето сприятеляване не е било част от целия му план?

— Не съм съвсем сигурна. Люк наистина организираше години наред покушенията срещу теб. И все пак си мисля, че накрая той дори попречи на последните няколко от тях.

— А кой тогава е организирал последните покушения?

— Една червенокоса дама, която е свързана с него.

— Джасра?

— Да, това е нейното име, а аз все още знам твърде малко за нея. Ти разполагаш ли с нещо по въпроса?

— Смятам да разменя тази информация срещу нещо по-сериозно.

Тя ме погледна за пръв път с присвити очи и стиснати зъби.

— Не разбираш ли, че се опитвам да ти помогна, Мерлин?

— Това, което разбрах дотук, е, че разполагам с информация, от която ти се нуждаеш — казах аз. — Нямам нищо против, но се опитвам да се спазаря, тъй като ти знаеш неща, от които аз на свой ред се интересувам. Честно казано, дотук твоите мотиви ми се струват доста мъгляви. Как, по дяволите, си се озовала в Бъркли? Защо ми се обади в къщата на Бил? И каква е тази твоя сила, за която твърдиш, че няма нищо общо с магията? Освен това...

— Дотук ми зададе цели три въпроса — отбеляза Винта. — Да не говорим, че подхвана и четвърти. Какво предлагаш? Всеки да напише въпросите си на отделен лист ли? После да се затворим в стаите си, за да преценим на кои от тях бихме искали да отговорим.

— Не — отвърнах ѝ аз. — Нека просто да продължим играта. Ти си наясно защо искам да знам отговорите на всички тези въпроси. Отначало си мислех, че ме разпитваш само защото исках да заковеш убиеца на Кейн. Ти каза, че не това е основният ти мотив, но пропусна да споменеш кой е той.

— Напротив! Казах, че искам да те предпазя!

— Оценявам жеста. Но защо? Та ти почти не ме познаваш.

— И все пак това е самата истина. Засега не искам да навлизам в повече подробности. Ако искаш, откажи се — изборът е твой.

Станах от стола си и се разходих из терасата. Мисълта да споделя ей така подробности, които можеха да ми костват живота, никак не ми харесваше. Да не говорим, че така можех да поставя на

карта сигурността на Амбър. И все пак трябваше да призная, че информацията, която получавах срещу отговорите си, никак не беше за пренебрегване. Това, което ми предлагаше Винта, звучеше съвсем достоверно. През вековете фамилията Бейл се бе славела със своята лоялност към Короната, ако това въобще можеше да се приеме за някаква гаранция. Най-много от всичко ме притесняваше настойчивостта, с която тя твърдеше, че не се стреми към отмъщение. Това се побираше доста трудно в представите ми за един амбърит. Ако ми бе казала, че я движи максимата „око за око, зъб за зъб“, аз най-вероятно щях да ѝ повярвам. Просто щях да призная, че мотивът ѝ е убедителен. А какво ми предлагаше тя вместо това? Загадъчни откази и мъгляви мотивации...

Кое то, от друга страна, можеше съвсем спокойно да означава, че тя казва истината. Отказа от една убедителна лъжа за сметка на далеч по-нелогично обяснение, обикновено е признак на неподправена искреност. Освен това Винта явно бе готова да сподели с мен дори факти, за които не се сецах да я попитам...

Чух леко потракване откъм масата. Отначало си помислих, че Винта е избарабанила с пръсти, за да покаже раздразнението си. Но когато се обърнах към нея, видях, че тя дори не гледа към мен.

Приближих се, за да разбера откъде идва шумът. Пръстенът, парченцата син кристал и дори копчето потръпваха леко, въпреки че плотът на масата беше абсолютно неподвижен.

— Ти ли правиш това? — попитах аз.

— Не.

— Кой тогава?

— Аз наруших връзката — каза Винта. — Мисля, че сега някой се опитва безуспешно да я възстанови.

— Но нали кристалите вече са се настроили на моята честота и аз мога да бъда проследен дори без тяхната помощ?

— Не знам колко страни са замесени във всичко това — отговори ми тя. — Предлагам ти веднага да изпратим един слуга до пристанището, за да изхвърли кристалите в морето. Ако някой иска да ги търси там, негова си работа.

— Парченцата водят към пещерата, а пръстенът — към мъртвия убиец. Колкото до копчето, все още не искам да се разделя с него.

— Защо? Нали именно зад него стои най-голямата въпросителна?

— Точно затова. Ти спомена, че връзката на кристалите е двустранна. Това означава, че така бих могъл да открия майстора на цветните фойерверки.

— И да се изложиш на опасност.

— Ако не го направя, опасността може дори да нарасне с течение на времето. Не, смятам да задържа копчето.

— Добре. Можеш да ми го оставиш на съхранение.

— Благодаря ти. Джасра е майка на Люк.

— Шегуваш се!

— Не.

— Ето защо той не разчиташе пряко на нея при последните няколко покушения. Страхотно! Това ми отваря очите за цял куп нови предположения.

— Смяташ ли да ги споделиш с мен?

— По-късно, по-късно. Първо ще се погрижа за кристалите.

И Винта тутакси ги събра от масата. Стори ми се, че те продължиха да се поклащат и върху дланта ѝ. Тя стана от стола си.

— Ъ-ъ... копчето — казах аз.

— Да.

Тя прибра копчето в един от джобовете си.

— Няма ли кристалът на копчето да се настрои към теб, ако го задържиш в себе си?

— Не, няма — каза Винта.

— Защо?

— Има си причина за това. Извини ме за малко, но трябва да намеря в какво да сложа кристалите, както и човек, когото да изпратя до пристанището.

— Кристалите няма ли да се настроят към него?

— За това е необходимо време.

— А-ха.

— Налей си още кафе, ако искаш.

Тя се обърна и се отдалечи. Изядох парче сирене. След това се опитах да преценя дали отговорите, които бях получил, са повече от новите въпроси, които ми се въртяха из главата. Опитах също да наместя някои от парченцата в стария пъзел.

— Татко?

Обърнах се, за да видя кой бе казал това. Наоколо не се виждаше никой.

— Тук долу.

Върху една от цветните лехи, покрита допреди малко със сухи клонки и листа, се бе появил блестящ диск с размерите на монета.

— Ти ли си, Чък? — попитах аз.

— Ъ-хъ — прозвуча сякаш изпод листата. — Исках да останем с теб насаме. Не знам дали трябва да се доверя на тази жена.

— Защо?

— Когато я сканирам, тя не изглежда като другите хора. Не мога да разбера какво точно представлява. Но не за това исках да поговоря с теб.

— За какво тогава?

— Ами... ти наистина ли не смяташе да ме изключиш?

— Господи! И това след всички жертви, които направих за теб! Само като си спомня как съм те мъкнал парче по парче на онова проклето място, за да бъдеш в пълна в безопасност. Как можеш въобще да ми задаваш подобен въпрос?

— Ами чух как Рандъм ти каза да го направиш и...

— Доколкото си спомням, ти също не се вслушваш във всичко, което ти се каже. Исках само да проверя част от програмите, а ти реши, че трябва да ме нападнеш. Мисля, че заслужавам малко повече уважение!

— Ъ-ъ... да. Виж, съжалявам.

— Има за какво. Здравата я бях загазил заради теб.

— Търсих те дни наред, но не успях да те открия.

— Да си затворен в кристална пещера никак не е приятно.

— Не разполагам с много време... — Дискът трепна и започна да избледнява, но след това отново възстанови блясъка си. — Ще ми кажеш ли нещо съвсем набързо? Онзи мъж, с когото дойдохте тогава при мен... онзи едрият, с червената коса...

— Люк. Да?

— Трябва ли да му се доверя? — гласът на Чък прозвуча съвсем слабо.

— Не! — извиках аз. — Това би било ужасно глупаво!

Чък изчезна и аз не бях сигурен дали е успял да чуе отговора ми.

— Какво има? — чух над главата си гласа на Винта.

— Малък спор с един въображаем партньор — отвърнах ѝ аз.

Въпреки разстоянието успях да забележа как лицето ѝ придоби озадачено изражение. Тя се огледа бързо наоколо и след като изглежда се убеди, че съм сам, ми кимна.

— Идвам след малко — каза после.

— Няма защо да бързаш — отговорих ѝ аз.

Къде ли е границата между разумното и глупостта, там, където всичко е до болка ясно и недвусмислено? Аз лично не бих помръднал от това място до края на живота си. Ужасно неприятно е да се усещаш захвърлен наред огромна карта, разделена на неясно очертани територии, чийто надписи загатват за цял куп гадни и непредвидими усложнения. Идеално място за пространни монолози, би казал някой.

Изпитах силното желание да посетя тоалетната. След всичкото това кафе...

ГЛАВА 6

А може би все пак Джулия...

Седях сам в стаята си и размишлявах на светлината на свещта.

Винта бе успяла да събуди няколко позабравени спомена от времето, когато вече не се виждахме особено често...

Запознах се Джулия на първия си курс по информатика. Отначало се виждахме рядко, обикновено за да изпием по чаша кафе след лекциите. После започнахме да срещаме все по-често и по-често и не след дълго връзката ни се задълбочи.

Сега всичко свършваше точно както бе започнало — неусетно...

Усетих ръката ѝ на рамото си, докато излизах от супермаркета. Знаех, че е тя, но когато се обърнах, зад мен вече нямаше никой. Секунди по-късно я видях да ми маха от другия край на паркинга. Отидох при нея, казахме си по едно „здравей“ и аз я попитах дали все още работи в същата софтуерна фирма. Тя ми отговори, че вече не е там. Забелязах, че е окачила на врата си малка сребърна пентаграма. Далеч по-нормално би било украшението да е скрито под блузата ѝ, но нали тогава нямаше да го видя. А гласът на тялото ѝ ми нашепваше, че тя иска непременно да видя пентаграмата. Точно затова се престорих, че не съм я забелязал. Разменихме си по няколко стандартни фрази и Джулия отхвърли предложението ми да отидем на кино или да вечеряме заедно, макар че предложих да избере вечер, в която ще е свободна.

— С какво се занимаваш сега? — полюбопитствах аз.

— Уча доста.

— И какво точно?

— Ами... най-различни неща. Може и да успея да те изненадам съвсем скоро.

Аз отново не ухапах. Междувременно към нас се бе приближил приятелски настроен ирландски сетер. Джулия го погали по главата и му каза „Седни.“ Кучето я послуша без никакво колебание. Нещо повече, то замръзна на мястото си като статуя и не помръдна дори след

като си тръгнахме. Доколкото си спомням, след време забелязах на същото място — близо до входа на паркинга — скелет на куче. Все още си стоеше там като произведение на постмодернизма.

Тогава това не ми се стори толкова необичайно, но сега...

След прекъсването на сутрешния ни разговор, Винта явно си помисли, че съм изморен и се нуждая от почивка. Беше права. Малко след това обядвахме леко и тя ми предложи да поюздим заедно, а аз приех без колебание. Беше ми необходимо време, в което да мога да обмисля следващите си ходове в нашата малка игра на въпроси и отговори. Освен това времето беше чудесно, а околностите на имението привлекателни.

Тръгнахме по една криволичеща между дърветата пътека, която ни отведе при северните хълмове. Пред нас се разкри гледката на набразденото, каменисто поле, което продължаваше чак до окъпаното в слънчеви лъчи море. Над нас се разнасяха въздишките на провиращия се между облаците вятър и пърхането на прелитащите птици... Винта явно не беше намислила някакъв определен маршрут и това бе добре дошло за мен. Докато яздехме, си спомних, че навремето съм идвал във винарната на долината Напа и попитах:

— Тук в имението ли бутилирате виното или в градчето? А може би в Амбър?

— Не знам — каза Винта.

— Мислех си, че си израснала тук.

— Никога не съм се интересувала от подобни неща.

Едва се съдържах да не вметна някоя забележка за нравите на аристократите. Не можех да си представя как е могла да не забележи нещо подобно, стига, разбира се, да не се бе пошегувала с мен.

Тя забеляза изражението ми и тутакси добави:

— Преди сме го правили на най-различни места. Аз живея вече от няколко години в града, затова не съм съвсем сигурна къде са бутилирани последните реколти.

Хубаво измъкване — просто нямаше как да го оспоря. Не бях замислил въпроса си като капан, но като че ли несъзнателно се бях натъкнал на нещо. А и Винта потвърди съмненията ми, като продължи да ми обяснява, че нередко транспортират виното в големи бурета и го продават така. От друга страна, имало и по-дребни купувачи, които предпочитали да го купуват бутилирано... След известно време

престанах да я слушам. Вярно, че успяваше да звучи като дъщерята на най-големия производител на вино в Амбър, но всичко, което казваше, можех да си го съчиня и аз, при това без да му мисля много-много. И все пак нямаше начин да проверя дали казаното е самата истина. Останах с впечатлението, че ме ментосва, за да прикрие нещо. Само дете не можех да се сетя какво точно.

— Благодаря ти — казах аз, докато Винта се опитваше да си поеме дъх в една от кратките паузи. Тя ме изгледа странно, но бързо се окопити и не продължи с обясненията си.

— Ти би трябвало да знаеш английски — казах аз на въпросния език, — стига това, което ми каза преди, да е истина.

— Всичко, което ти казах, е самата истина — отвърна ми Винта на безупречен английски.

— Къде си го учила?

— Където и ти — на сянката Земя.

— А би ли ми казала какво те отведе там?

— Бях натоварена със специална мисия.

— От кого? От баща си или от краля?

— Бих предпочела да не ти отговоря, вместо да си послужи с лъжа.

— Оценявам искреността ти. Май ще трябва сам да се досетя? Винта сви рамене.

— Значи си учила в „Бъркли“? — попитах аз.

Кратко колебание.

— Да.

— Не си спомням да съм те виждал в колежа.

Ново свиване на рамене. Доця ми се да я сграбча и да я разтърся. Вместо това казах:

— Ти знаеше за Мег Девлин. Каза, че си била и в Ню Йорк...

— Смятам, че доста ме изпревари в задаването на въпроси.

— Не знаех, че пак сме подхванали нашата игра. Мислех си, че просто разговаряме.

— Добре тогава, отговорът ми е „да“.

— Кажи ми още нещо и може би ще успея да ти помогна.

Винта се усмихна.

— Не се нуждая от помощ. Ти си този, който го е закъсал.

— И все пак, може ли?

— Добре, питай. От всеки твой въпрос научавам по нещо, което ме интересува.

— Ти си знаела за наемниците на Люк. Ходи ли и до Ню Мексико?

— Да, бях там.

— Благодаря — казах аз.

— Това ли е всичко?

— Това е.

— Успя ли да стигнеш до някакъв извод?

— Може би.

— А ще го споделиш ли с мен?

Усмихнах се и поклатих глава.

Не казах нищо повече. След това ѝ хвърлих няколко бързи погледа, колкото да се убедя, че тя продължава да се чуди за какво ли съм се сетил така ненадейно. Чудесно. Реших да оставя любопитството да тлее в нея. Имах нуждата от нещо подобно, за да неутрализирам нежеланието ѝ да сподели с мен някои от най-интересните подробности. Между другото, в главата ми наистина се бе оформило едно ново, все още доста мъгляво предположение. Но ако се окажеше, че все пак съм на прав път, нямаше да се поколебая да поискам рано или късно отговорите, които ме интересуваха. Накратко, можеше да се каже, че не блъфирам сто процента.

Следобедът бе оцветен в златно, оранжево, жълто и червено. Свежият повей на лекия ветреца разносяше влажните аромати на есента. Небето бе толкова синьо... точно като онзи толкова интересен кристал.

След десетина минути зададох на Винта един по-неутрален въпрос:

— Би ли могла да ми покажеш пътя към Амбър?

— Не го ли знаеш?

Поклатих глава.

— Никога преди не съм бил по тези места. Знам само, че би трябвало да има път по суша, който да води до Източната порта.

— Да — каза Винта. — Малко по на север, доколкото си спомням. Хайде да го намерим.

Тя се върна на пътя, по който бяхме яздили преди. Аз я последвах. След известно време поехме на изток, което ми се стори

логично. Умишлено пропуснах да отбележа поредния ѝ мъгляв отговор. Вече от доста време очаквах Винта да изрази гласно учудването си от факта, че нямам определен план за действие.

След около три четвърти миля стигнахме до кръстопът. Там бе побит нисък километричен камък, върху който беше изписано разстоянието до Амбър, обратно до Бейлпорт, до Бейлкрест и до някакво място, наречено Мърн.

— Какъв е този Мърн?

— Малко градче, известно с мандрите си.

Нямаше как да проверя и този отговор, без да измина още шест левги.

— С езда ли смяташ да стигнеш до Амбър? — попита Винта.

— Да.

— А защо не използваш Картите?

— Ще ми се да опозная по-добре околностите. Тук е моят дом. Харесвам тукашната природа.

— Но нали ти обясних за опасността? Кристалите са те белязали. Могат да те открият чрез тях.

— Което не означава, че ще им позволя да го направят. Освен това се съмнявам, че онзи, който е изпратил убийците, е предполагал, че ще успеят да се провалят толкова скоро. Ако не бях решил да вечерям извън двореца, сигурно още щяха да ме дебнат зад някой ъгъл. Сигурен съм, че сега разполагам поне с няколко дни, през които ще мога да залича ефекта, за който ти ми разказа.

Винта слезе от коня си и остави животното да откъсне няколко стръка трева. И аз направих същото. Така де, слязох от коня.

— Сигурно си прав. Просто не ми се иска да поемаш излишни рискове — каза тя. — Кога смяташ да тръгнеш за Амбър?

— Не знам още, но си мисля, че колкото по-дълго изчакам, толкова по-голяма ще е вероятността работодателят на снощните момчета да се изнерви.

Винта хвана ръката ми и се обърна рязко към мен. Най-неочаквано се озовахме притиснати един до друг. Бях толкова изненадан от този неин ход, че автоматично я прегърнах, както би могло да се очаква от всеки нормален мъж в подобна ситуация.

— Нали не смяташ да тръгнеш веднага? Защото, ако е така, аз идвам с теб.

— Не — отговорих искрено аз. В действителност бях намислил да тръгна на следващата сутрин, след като се наспя добре.

— А нашият разговор? Все още има доста неща, за които трябва да поговорим.

— Мисля, че изцедихме всичко възможно от тази игра на въпроси и отговори.

— Но има някои неща...

— Знам.

Апропо, тя наистина си струваше усилията. Не че смятах да изпробвам чара си точно в момента. От една страна, защото мислех, че Винта се стреми към още нещо, за което до момента нямах никаква представа. От друга, бях убеден, че моята закрилница притежава някаква необичайна сила, с която засега не исках да влизам в чак толкова непосредствен контакт. Както обичаше да казва моят чичо Сухай — „Истинският магьосник не си играе със силите, които не познава.“ Затова реших засега да не прекрачвам границата на приятелската добронамереност.

Целунах я бързо, за да не я обидя и след това се освободих от прегръдката ѝ.

— Може би ще тръгна утре — казах след това.

— Добре. Надявах се, че ще останеш да пренощуваш. Дори още няколко дни. Бих могла да те пазя.

— Да, все още съм твърде уморен — казах аз.

— Затова ще ти приготвя една обилна вечеря за възстановяване на силите.

Тя докосна бузата ми с върховете на пръстите си и аз изведнъж осъзнах, че я познавам отнякъде. А откъде? Не можех да си спомня. Това доста ме стресна. Наистина доста. След като се качихме отново на конете и се отправихме към Арбор, аз започнах да планирам как да се измъкна от имението още същата вечер.

И така, седях в стаята си, отпивах от виното за гости, гледах как свещите потрепват от лекия ветреца, който проникваше през отворения прозорец и чаках. Първо, къщата да утихне — което вече бе станало — и второ, да мине известно време след това. Бях пуснал резето на вратата. Докато вечеряхме, аз на няколко пъти отбелязах колко съм изморен и след това се оттеглих доста рано. Нямам чак непоносимо високо мнение за мъжествеността си, но все пак ми се стори, че по-

късно Винта смята да ме посети. Точно затова реших да ѝ дам повод да си помисли, че съм заспал дълбоко, след като никой не отговори на почукването ѝ. Никак не ми се щеше да я обидя. Имах и без друго достатъчно проблеми, за да си позволя да загубя един паднал от небето съюзник.

Искаше ми се да имам под ръка интересна книга, но бях забравил последната, която четях, в къщата на Бил. Не исках да си я прибера чрез линиите на Логрус, тъй като не бях сигурен дали Винта няма да ме усети.

Сега поне никой не чукаше на вратата. Заслушах се в проскърцванията на притихналата къща и в звуците, които долитаха през прозореца. Пламъчетата на свещите се люшнаха и сенките по стената затанцуваха като вълните на мрачен прилив. Продължих да прехвърлям познатите мисли из главата си. Малко след това...

Дали ми се стори, или наистина чух някой да шепне името ми?

„Мърл...“

Ето отново.

Наистина го чух, но...

Образът на стаята се разводни пред очите ми и миг по-късно вече знаех какво става — някой се опитваше да се свърже с мен чрез Картите.

— Да — казах аз в очакване. — Кой е?

„Мърл, друже... Подай ми ръка и ще...“

„Люк!“

— Добре — казах аз и протегнах съзнанието си напред, докато новото видение добиваше все по-реални очертания.

Той бе опрял гръб на някаква стена, раменете му бяха отпуснати, а главата клюмнала върху гърдите.

— Люк, ако това е някакъв номер, то знай, че съм готов за него — казах аз. Станах бързо от леглото, прекосих стаята и изтеглих мечата си.

„Не е номер. Побързай! Измъкни ме оттук!“

Люк вдигна лявата си ръка. Протегнах се и я хванах. Той се люшна към мен и аз залитнах. Помислих, че ще ме нападне, но веднага усетих, че тялото му е мъртво отпуснато. Дрехите му бяха пропити с кръв. В дясната си ръка продължаваше да държи окървавен меч.

— Дръж се. Хайде.

Раздрусих го леко и после му помогнах, да направи няколкото крачки, които го деляха от леглото. Измъкнах меча от ръката му и го сложих на близкия стол заедно с моя меч.

— Какво се е случило с теб, по дяволите?

Люк се закашля и поклати вяло глава. После пое няколко дълбоки глътки въздух и каза:

— Наистина ли видях чаша с вино, докато минавахме край масата?

— Да. Чакай малко.

Грабнах чашата, занесох я до леглото и му помогнах да долепи ръба ѝ до устните си. Люк отпи бавно няколко глътки, като спираше след всяка, за да поеме въздух.

— Благодаря ти — каза той, след като изпи виното, и главата му клюмна.

Напипах пулса му. Беше забързан, но едва се усещаше.

— Дявол да те вземе, Люк! — казах аз. — Все се появяваш в най-неподходящия момент...

Но той вече не чуваше нито дума. Просто си лежеше там, а кръвта му се стичаше по завивките на леглото.

Изругах още няколко пъти, след това го съблякох и избърсах тялото му с влажна кърпа, за да разбера къде е ранен. Отдясно на гърдите му зееше грозна рана, която вероятно бе засегнала дробовете. Дишането му беше твърде слабо, за да преценя дали е така. Надявах се, ако раната наистина беше толкова дълбока, Люк да е наследил способността на амбъритите за бързо възстановяване. Поставих на мястото компрес. После продължих с прегледа. Подозирах също, че няколко от ребрата на гърдния му кош са счупени. Лявата му ръка също беше счупена над лакътя. Наместих костта ѝ и направих шина с две от пръчките на един разнебитен стол. Имаше още няколко разкъсвания и срязвания от различна степен върху бедрата, десния хълбок, дясната ръка и рамото над нея, както и по гърба. За негов късмет нито една от важните артерии не бе засегната. Почистих раните и ги превързах. След като привърших, можех спокойно да го снимам за учебник по медицина.

Замислих се дали да не опитам някои от лечителските техники на Логрус. По принцип ги познавам добре, но дотогава не ги бях прилагал. Люк ми се стори доста блед и затова реших, че ще е по-

добре да поема риска. Когато привърших, ми се стори, че лицето му придобило по-нормален цвят. Метнах плаща си върху одеялото, с което го бях завил. Проверих отново пулса му.

Сега вече беше по-силен. Наругах го още веднъж, колкото да не губя форма, махнах мечовете от стола и седнах.

Няколко минути по-късно споменът за разговора с Дяволския Чекрък отново ме разтревожи. Нали Люк каза, че силата на Дяволския Чекрък му е необходима, за да си отмъсти. А същата сутрин Чък ме бе попитал дали може да му се довери.

Ами ако Чък го бе наредил така след моя отговор?

Измъкнах Картите си и намерих сред тях онази, на която бе нарисован символът на моето творение. Концентрирах се върху него и отворих съзнанието си за контакта.

През няколкото минути, които посветих на опита си, усетих на два пъти странно раздвижване — все едно че ни делеяха няколко стъклени пласта. Чък или беше зает с нещо друго, или просто не му се говореше с мен.

Прибрах Картите. Неуспешният опит ме бе подсетил за нещо друго.

Събрах изпокъсаните дрехи на Люк и бързо ги претърсих. В един от джобовете открих колода Карти, няколко от които празни. Да. Стилът им беше същият като на Козовете на Съдбата. Прибавих към тях и Картата с моя образ, която Люк държеше в ръката си, когато го пренесох тук.

Колодата му беше доста дебела. Сред нея бяха Картите на Джасра и Виктор Мелман. Имаше и една с образа на Джулия, както и недорисувана Карта на Блийс. Следваха Картите на Кристалната пещера и на стария апартамент на Люк. Следващите две Карти се дублираха с някои от Козовете на Съдбата — някакъв дворец, който не бях виждал преди и един от моите стари познайници. После идваше ред на три Карти с непознати за мен лица — на някакъв намръщен русокос тип, облечен в зелено и черно, на друг строен мъж с червеникаво кафява коса и на една жена, с черти тъй сходни с тези на втория мъж, че най-вероятно ги свързваше някаква роднинска връзка. Двете последни Карти бяха нарисувани в друг стил и може би дори от друга ръка. Досещах се само кой би могъл да е русият непознат. Ако се съдеше по цветовете на облеклото му, той най-вероятно бе старият

приятел на Люк — Далт. Имаше и три опита за Карта на Дяволския Чекрък — до един несполучливи.

Чух как Люк изръмжа нещо. Обърнах се към него и видях, че очите му са отворени и шарят из стаята.

— Спокойно — казах аз. — Сега си в безопасност.

Люк кимна и затвори очи. Няколко секунди по-късно отново ги отвори.

— Хей! Картите ми — каза той тихо.

Аз се усмихнах.

— Добре са изпипани — отбелязах после. — Кой ги е рисувал?

— Аз — отвърна той. — Кой друг?

— Кой те е научил на това?

— Баща ми. Доста го биваше в тези неща.

— Щом си успял да ги нарисуваш, значи си минал през Лабиринта.

Люк кимна.

— Къде?

Той ме огледа бавно, после сви рамене и потръпна леко.

— В Тир-на Ногт.

— Значи баща ти те заведе там и те преведе през него?

Ново кимване.

Защо пък да не го притисна още, помислих си аз, така и така ми е паднал.

— А това сигурно е Далт — казах. — Май добре сте си прекарвали навремето.

Люк не отговори. Когато погледнах към него, видях, че е присвил очи, а веждите му са свъсени.

— Не съм се срещал с него — добавих аз. — Познах го по цветовете на дрехите му. Освен това знам, че се е родил близо до Кашфа.

Люк се усмихна.

— Точно като в колежа, а? Никога не пропускаш да си обогатиш общата култура?

— Полезен навик — отбелязах аз. — Само дето в твоя случай закъснях да го сторя. Не можах да намеря Картата на Владението на Четирите Свята. Освен това две от лицата са ми непознати.

Измъкнах Картата на стройната дама и я размахих пред него.

Люк се усмихна.

— Пак ми премаля — каза той. — Значи си ходил до Владението?

— А-ха.

— Скоро ли?

Кимнах.

— Ето какво ще ти предложа. Каж ми какво си видял там и откъде успя да научиш всичко това, а аз ще ти кажа коя е тя.

Помислих си, че бих могъл да му представя събитията така, че да не научи от тях нищо ново.

— Добре — казах след това, — но в обратна последователност.

— Добре. Дамата се казва Сенд.

Така се втрених в Картата, че скоро усетих първите признаци на контакта. Веднага го прекъснах.

— Изчезналата отдавна Сенд — добави Люк.

Измъкнах другата Карта с образа на мъжа, на когото тя приличаше.

— Тогава това е Делуин.

— Точно така.

— Ти не си рисувал тези две Карты. Стилът им е различен. Освен това едва ли си знаел как изглеждат двамата.

— Наблюдателен си. Баща ми ги нарисува малко преди Битката между Амбър и Царството на Хаоса. Но Картите не успяха да му свършат никаква работа.

— Защо?

— Сенд и Делуин не пожелаха да помогнат нито на него, нито на мен, независимо от омразата, която изпитват към това място. Пиши ги във вълна от играта.

— Това място ли? — попитах аз. — Къде си мислиш, че се намираме, Люк?

Очите му се разшириха. Той бързо огледа стаята.

— Във вражеския лагер. Нямах друг избор. Това са твоите покои в Амбър, нали?

— Греша — отвърнах му аз.

— Не ме занасяй, Мърл. Нали съм ти в ръцете. Къде се намирам?

— Знаеш ли коя е Винта Бейл?

— Не.

— Тя беше любовница на Кейн. Това тук е къщата на семейното ѝ имение, в околностите на Амбър. Винта сигурно е още в гостната. Може би дори ще намине по някое време. Мисля, че си пада по мен.

— Леле-мале. Опасна ли е?

— Доста.

— А ти какво правиш тук с нея толкова скоро след погребението? Порядъчните мъже не постъпват така.

— Нима?! Заради теб за малко да няма погребение!

— Не се опитвай да ме изправиш на позорния стълб, Мърл. Ако бяха убили твоя баща, ти нямаше ли да им отмъстиш?

— Примерът ти е неуместен. Моят баща не е направил всичко онова, което е сторил Бранд.

— Може би. Нека все пак да предположим, че го беше направил. Ти нямаше ли да убиеш Кейн?

Отвърнах погледа си.

— Не знам — казах накрая. — Ситуацията е прекалено хипотетична.

— Щеше да го направиш, Мърл. Нали те познавам. Сигурен съм, че щеше да го направиш.

Въздъгнах.

— Може би. Добре де. Може би дори щях да бъда длъжен да го направя. Но щях да спра дотам. Нямаше да се опитвам да убия и останалите. Не искам да накърня чувствата ти, ама твоят старец беше превъртял. Ти обаче си съвсем нормален. Познавам те също толкова добре, колкото и ти мен. Мислих доста върху това. Както сам знаеш, Амбър признава правото на лично отмъщение, макар че твоето основание е доста спорно. И все пак си мисля, че Рандъм би могъл да ти влезе в положението.

— И на какво отгоре?

— На това, че аз ще се застъпя за теб.

— Стига, Мърл...

— Защо? Случаят при теб е класически — син отмъщава за смъртта на баща си.

— Не знам... Хей, ти май се опитваш да метнеш. Какво става с отговора, който ми дължиш?

— Не, не така...

— Значи си стигнал до Владението на Четирите Свята. Какво успя да научиш там и как?

— Добре. И все пак си помисли за това, което ти казах.

Изражението му остана непроменено.

— Там срещнах един стар отшелник, който се казваше Дейв — започнах аз.

Люк заспа, преди да завърша разказа си. Прекъснах изречението си по средата. Постоях известно време до леглото, след това станах, намерих бутилката с вино и напълних отново чашата си. Опрях се на перваза на прозореца и се загледах в терасата. Вятърът гонеше изсъхналите листа по каменния ѝ под. Замислих се над това, което бях казал на Люк. Не му бях разяснил положението по-подробно, тъй като той не ми позволи да го направя, пък и не прояви никакъв интерес към моето предложение. Все пак, дори Рандъм да проявеше разбиране, нещата пак нямаше да свършат дотам. Джулиан или Жерар сигурно щяха на свой ред да се възползват от правото си на отмъщение. Нямах никаква представа как да постъпя. Бях длъжен да кажа на Рандъм за Люк, но нямах никакво намерение да го сторя веднага. Все още имаше страшно много неща, които трябваше да науча от него. Защо, по дяволите, трябваше точно той да се окаже син на Бранд?!

Отидох отново до леглото, взех двата меча и колодата, и после се настаних в едно по-удобно кресло в другия край на стаята. Прегледах отново неговите Карти. Изумително. Държах в ръката си един доста солиден отрязък от историята на Амбър...

След като съпругата на Оберон — Рилга, остаряла твърде рано според неговите представи, той набързо я изпратил в отдалечен манастир в провинцията. Кралят не чакал дълго, преди да си намери нова жена, за да попари амбициите на синовете на Рилга — Кейн, Джулиан и Жерар. И за да обърка още повече генеалозите и застъпниците на семейния морал, Оберон сключил новия си брак на друга Сянка, където времето течало доста по-бързо, отколкото в Амбър. Това тутаки доведе до разгорещени спорове. Не е моя работа да преценявам кой е бил прав и кой не. Научих тази история от Флора, която беше по-склонна да приеме твърдението, че брачният съюз на Оберон и Харла е невалиден. Но тя никога не се бе разбирала особено добре с децата на Харла — Делуин и Сенд, които вече отдавна не стъпваха в двореца. Да не говорим, че всички избягваха дори да

споменават имената им. Но навремето Харла била коронясана като кралица и се установила за кратко време в Амбър заедно с децата си. След нейната смърт, Делуин и Сенд започнали да изразяват все по-често несъгласието си с политиката на Оберон към родната им Сянка. Накрая двамата напуснали Амбър, като се заклели никога повече да не се върнат. Така поне ми бяха предадени събитията. Разбира се, никак не е изключено да е замесена и някоя заплетена дворцова интрига, за която аз поне не знам нищо.

И все пак децата на Харла все още принадлежаха към кралското семейство. Люк явно бе научил за тях и се бе опитал без особен успех да ги спечели за каузата си. Два века са немалко време, за да успее човек да уталожил страстите си. Приблизително толкова време бе минало от тяхното оттегляне. Чудех се как ли биха реагирали, ако им се обадя — просто за да им кажа едно „здрости“. Щом са отказали да помогнат на Люк, те сигурно нямаше да пожелаят да помогнат и на другата страна в конфликта. Все пак ми се струваше удачно да им поднеса почитанията си като член на семейството, с когото те не бяха имали шанса да се запознаят. Реших да отложам това посещение за неопределено време, тъй като сега ми предстояха далеч по-важни дела. Прибавих и техните Карти към колекцията заедно с добрите си намерения.

После извадих Картата на Далт — заклетия враг на Амбър. Разглеждах я известно време, чудейки се дали да не му кажа какво се е случило. Нали все пак двамата с Люк минаваха за доста добри приятели. Освен това Далт може би знаеше нещо повече за събитията, довели Люк при мен. Колкото повече си мислех за Владението на Четирите свята, толкова по-силно ставаше изкушението. Струваше ми се възможно дори да успея да разбера от Далт какво точно става там в момента.

Дали да го потърся? Не виждах с какво би могло да ми навреди това. Бях намислил да не му казвам почти нищо. И въпреки това из главата ми се въртяха лоши предчувствия.

Какво пък толкова, помислих си накрая, нищо не рискувам.

Първо усетих сепнато раздвижване, след което последва едно безмълвно „а-ха“.

Образът на Далт започна да добива реални очертания и видението пред мен се раздвижи.

— Кой си ти? — попита той, изтеглил наполовина острието на меча си.

— Казвам се Мерлин. С теб имаме един общ познат — Риналдо. Искях да ти кажа, че той е тежко ранен.

Връзката между двете реалности се стабилизира и всеки от нас виждаше другия съвсем ясно. Той се оказа по-едър, отколкото предполагаш. Беше застанал до каменната стена, а през прозореца вляво от него се виждаше късче синьо небе и част от облак. Зелените му очи, отворени широко в началото, сега бяха присвити, а стиснатите зъби му придаваха свиреп вид.

— Къде е той? — попита Далт.

— Тук, при мен — отвърнах аз.

— Чудесно — каза той, изтегли меча си докрай и пристъпи към мен.

Захвърлих Картата, но това не прекъсна връзката. Наложих се да призова Логрус. Неговата сила се стовари между нас като острието на гилотина, а аз отскочих назад, сякаш бях докоснал оголен проводник. Единствената ми утеха бе мисълта, че и Далт е почувствал същото.

— Мърл, какво става? — долетя до мен дрезгавият глас на Люк.
— Видях... Далт...

— Ами да. Току-що се свързах с него.

Люк се надигна леко.

— Защо?

— За да му кажа за теб. Нали сте приятели.

— Тъпанар такъв! — каза Люк. — Та точно той ме подреди така! После започна да кашля и се обърна на една страна.

— Донеси ми малко вода, моля те.

— Ей сега.

Отидох до банята и напълних една чаша. Помогнах му да се надигне леко и той отпи бавно няколко глътки.

— Може би трябваше да те предупредя — каза Люк накрая. — Не знаех... че играеш... по този начин... Макар че... след като не си знаел...

Той отново се закашля и пи още вода.

— Трудно ми е да преценя какво точно да ти кажа... и какво не.

— Защо просто не ми кажеш всичко — предложих аз.

Той поклати леко глава.

— Не мога. Това може да ти струва живота. А най-вероятно живота и на двама ни.

— Като гледам, нещата и без друго са тръгнали натам, макар че още не си ми казал нищо.

Люк се усмихна леко и отпи още една глътка.

— Става въпрос отчасти за лични проблеми — каза той, — затова не искам да те намесвам.

— Струва ми се, че твоите опити да ми видиш сметката също са нещо доста лично — отбелязах аз. — Вече съм затънал до гуша в тази история.

— Добре де, добре — каза Люк, после се облегна назад и вдигна дясната си ръка. — Колко пъти трябва да ти повторя, че вече отдавна съм се отказал от това?

— Но опитите продължиха.

— Те не бяха мое дело.

Добре, казах си аз, да опитаме.

— Зад тях стоеше Джасра, нали?

— Какво знаеш за нея?

— Знам, че е твоя майка и че вероятно също си е поставила за цел да срине Амбър със земята.

Люк кимна.

— Значи си научил... Добре. Това улеснява нещата. — Той замълча, за да си поеме въздух. — Тя ме накара да започна, за да се упражнявам. След като те опознах, се отказах. Тя направо побесня.

— И се захвана с това лично?

Той кимна отново.

— После е поискала да убиеш Кейн — казах аз.

— Което и направих.

— А останалите? Обзалагам се, че те насъсква и срещу тях. Но ти не си съвсем сигурен, че го заслужават.

Мълчание.

— Не съм ли прав?

Люк отвърна поглед от мен и аз чух как зъбите му хлопнаха.

— Ти не влизаш в сметката — каза той накрая. — Няма да предприема нищо срещу теб. И на нея няма да позволя да го направи.

— Ами Блийс, Рандъм и Файона, Флора, Жерар и...

Люк се изсмя, но това го принуди да трепне и да се хване бързо за гърдите.

— Точно в момента — каза той — ние с майка ми сме последната им грижа.

— Какво искаш да кажеш?

— Помисли — каза Люк. — Аз можех да се пренеса в стария си апартамент, да изкарам акъла на новите наематели и да повикам линейка. Сега щях да си лежа спокойно в интензивното отделение на някоя болница.

— А защо не го направи?

— Бил съм и по-зле, но съм се оправял. Тук съм, защото се нуждая от помощта ти.

— Така ли? И за какво?

Той ме погледна и после отново отвърна очи от мен.

— Тя е загазила много сериозно и трябва да ѝ помогнем.

— За кого говориш? — попитах аз, макар че вече знаех какъв ще е отговорът.

— За майка си — отвърна ми Люк.

Понечих да се изсмея, но неговото изражение ми попречи да го сторя. Наистина се искаше сериозен кураж, за да ме помоли някой да спася жената, която се бе опитала да ме убие — при това неведнъж или два пъти — и чиято главна цел в живота бе да затрие до крак роднините ми в Амбър. Кураж или...

— Няма кого другиго да помоля за помощ — каза Люк.

— Люк, ако ме убедиш да се включа, аз лично ще ти уредя наградата „Търговец на годината“. И все пак съм готов да те изслушам.

— Пак ми пресъхна гърлото — каза той.

Отидох до банята и му налях още една чаша с вода. Докато се връщах, ми се стори, че чувам в коридора нечии леки стъпки. Продължих да се вслушвам, докато помагах на Люк да отпие няколко глътки.

Той кимна, след като утоли жаждата си. Вече бях сигурен, че в коридора има някой. Вдигнах пръст към устните си и посочих с поглед вратата. Оставих чашата и отидох до другия край на стаята, за да взема мечата си.

Но още преди да стигна до вратата, някой тихо почука.

— Да?

— Аз съм. — Гласът беше на Винта Бейл. — Знам, че Люк е вътре и искам да го видя.

— За да можеш да го довършиш, така ли?

— Вече ти казах, че нямам такова намерение.

— Ти не си човешко същество — казах аз.

— Никога не съм го твърдяла.

— Което означава, че не си и Винта Бейл.

Последва дълга пауза.

— Да предположим, че не съм.

— Каж ми коя си тогава.

— Не мога.

— Тогава да приемем компромисен вариант — казах аз, решен да изпробвам едно от предположенията. — Каж ми коя беше.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Напротив. Избери само един от верните отговори, който и да е. Нямам предпочитания.

Отново мълчание.

— Аз те измъкнах от огъня — каза тя, — но не успях да овладеея коня. Умрях в езерото. Ти ме зави с наметалото си...

Не бях очаквал точно този отговор, но и той вършеше работа.

Отместих резето с върха на меча си. Тя бутна вратата, влезе в стаята и погледна към оголеното острие.

— Колко драматично.

— Добре ме стресна с всички приказки за опасностите, които са ме обкръжили.

— Но очевидно недостатъчно. — Тя пристъпи напред усмихната.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Не чух да го питаш за сините кристали и за това, което той би могъл да изпрати след теб, тъй като си белязан от тях.

— Подслушвала си.

— Винаги съм го правила — съгласи се тя.

Обърнах се към Люк и я представих.

— Люк, това е Винта Бейл... в известен смисъл.

Той протегна дясната си ръка, без да сваля очи от лицето ѝ.

— Ще ми се да знам само едно... — започна той.

— Бас държа, че е така — отвърна му тя. — Дали ще те убия или не. Продължавай да се чудиш. Още не съм решила. Спомняш ли си как

ти свърши бензинът край Сан Луис Обиспо и после откри, че портфейлът ти липсва? Наложил ти се да вземеш пари назаем от приятелката си, за да се прибереш. Тя трябваше да ти припомни на два пъти, преди да ѝ ги върнеш.

— Как си успяла да научиш за това? — прошепна Люк.

— Друг път се сби с трима рокери — продължи тя. — За малко да изгубиш лявото си око, когато единият от тях навли веригата си около главата ти. Раната е зараснала добре. Не виждам белег...

— И въпреки това ги натупах — отбеляза той.

— Да. Не са много хората, които могат да вдигнат „Харлей“ и да го запратят като теб.

— Как си научила всичко това? Трябва да ми кажеш.

— Може да ти кажа някой ден — каза тя. — Просто споменах тези случки, за да не си помислиш, че би могъл да ме излъжеш. Сега ще ти задам няколко въпроса. Животът ти зависи от това дали ще ми отговориш искрено. Ясно ли се...

— Винта — прекъснах я аз, — нали каза, че не искаш да го убиваш?

— Казах само, че това не е първото нещо, което бих направила — каза тя. — Но както е тръгнало, може и да размисля.

Люк зяпна.

— Ще ти кажа за кристалите — промърмори той. — Досега не съм пращал никого по следите на Люк.

— Възможно ли е Джасра да го е направила?

— Възможно е. Просто не знам дали е така.

— А мъжете, които нападнаха Мърл предишната нощ в Амбър?

— За пръв път чувам — каза той и затвори очи.

— Погледни това — заповяда му тя и извади синьото копче от джоба си.

Люк хвърли един кос поглед към копчето.

— Познато ли ти е?

— Не — каза той и отново затвори очи.

— И сега не се опитваш да навредиш на Мърл?

— Точно така — отговори Люк със затихващ глас.

Тя понечи да каже нещо, но аз я изпреварих:

— Остави го да се наспи. Никъде няма да избяга.

Тя ми хвърли един почти гневен поглед, но после кимна.

- Прав си.
- И какво смяташ да направиш сега? Да го убиеш, докато спи ли?
- Не — отвърна ми тя. — Той говореше истината.
- И това променя нещата?
- Да — каза тя, — засега.

ГЛАВА 7

През следващите няколко часа успях да дремна съвсем прилично, макар че кучетата навън първо се сдърпаха, а после виха почти цяла нощ. Не бях в настроение да играя на въпроси и отговори с Винта и исках тя засега да остави Люк на спокойствие. Убедих я да се върне в стаята си, за да можем двамата с него да си починем. Настаних се удобно в едно кресло и опънах краката си на друго. Надявах се, че ще мога да продължа разговора си с Люк насаме. Спомням си, че се ухилих малко преди да заспя, защото си помислих, че не знам в кого от двамата да се съмнявам повече.

На сутринта ме събудиха първите слънчеви лъчи и разправиите на птиците. Протегнах се няколко пъти и се отправих към банята. Тъкмо когато бях преполовил сутрешния си тоалет, чух как Люк се закашля и прошепна името ми.

— Минута само — казах аз. — Ако не агонизираш, разбира се.

Понечих да се избърша и добавих:

— Жаден ли си?

— Да. Донеси ми чаша вода.

Метнах кърпата през рамо и му занесох чашата.

— Тя тук ли е още? — попита ме Люк.

— Не, не е.

— Дай ми чашата и иди да провериш в коридора, моля те. Ще се оправя и сам.

Кимнах и му я подадох. Постарах се да отворя вратата възможно най-безшумно. Излязох в коридора и отидох чак до ъгъла. Не забелязах никого.

— Чисто е — прошепнах, докато влизах обратно в стаята.

Люк го нямаше там. Миг по-късно го чух да се разхожда в банята.

— Дявол да го вземе! Можех да ти помогна! — казах аз.

— Все още мога да се изпикая и без чужда помощ — отвърна ми той, докато влизаше залитайки в стаята, опрял здравата си ръка на

стената. — Трябва да видя какви са шансовете ми да се спазаря — добави той и се отпусна на ръба на леглото. После опря ръка върху ребрата си и изпъшка. — Боли, мътните да го вземат!

— Чакай, ще ти помогна да легнеш.

— Добре. Виж, не й казвай, че мога да направя дори това.

— Дадено — казах аз. — Сега се успокой. И си почини.

Люк поклати глава.

— Искам да ти кажа колкото мога повече, преди тя да е влетяла отново. А тя ще го направи, не се съмнявай.

— Защо си толкова сигурен?

— Тя не е човешко същество и усеща всяка наша стъпка по-добре от всеки син кристал. Не разбирам твоята магическа система, но аз си имам своя и знам добре какво ми казва тя. След като я попита коя е всъщност, аз също се замислих върху това. Някакви идеи по въпроса?

— Нищо определено засега.

— Тя може да прескача от едно тяло в друго и да пътува през Сенките.

— Имената Мег Девлин и Джордж Хансен говорят ли ти нещо?

— Не, а трябва ли?

— Не мисля. Но тя се беше вселила и в двамата, убеден съм в това.

Не споменах за Дан Мартинес, не защото той бе стрелял по Люк. Просто не исках той да знае, че съм научил за неговите горили в Ню Мексико, а името на Мартинес най-вероятно щеше да отведе разговора в тази посока.

— Тя е била и Гейл Лампрън — каза Люк.

— Старото ти гадже от колежа?

— Да. Веднага си помислих, че нещо в нея ми е познато. Но едва по-късно ми светна. Гейл имаше абсолютно същите маниери — това отмятане на главата встрани и начина, по който жестикулира и подчертава думите си с поглед. След това тя спомена за две събития, на които освен мен е присъствала само Гейл.

— Значи е искала да се сетиш.

— И аз така мисля — съгласи се Люк.

— Чудя се защо тогава просто не каже коя е и какво иска?

— Не мисля, че би могла да го стори. Над нея тегне нещо, може би магия — трудно ми е да преценя. Но тя определено не е човек.

Той погледна плахо към вратата и добави:

— Провери пак, а?

— Все още е чисто — казах аз. — Сега ми кажи...

— Някой друг път. Трябва да се измъкна оттук.

— Разбирам, че искаш да избягаш от нея... — започнах аз.

Люк поклати глава.

— Не е там работата. Трябва да нападна пак Владението на Четирите Свята, при това възможно най-скоро.

— Така като те гледам...

— Правилно. Точно това имах предвид. Трябва да се измъкна оттук, за да мога да се възстановя по-бързо. Мисля, че стария Шару Гарул се е измъкнал. Трябва да разбере какво става.

— А какво става всъщност?

— Долових зов за помощ от майка си. Тя се е върнала във Владението, след като я измъкнах от ръцете ти.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо се е върнала във Владението?

— Това място е нещо като енергиен център. Срещата на четирите свята е източник на невероятно количество свободна енергия, която един адепт може да...

— Срещата на четирите свята ли? Да не искаш да кажеш, че това е нещо като кръстопът на Сенките?

Люк се вгледа в мен за миг и след това каза:

— Да. Но ако задълбаваме чак толкова в детайлите, няма да успея да ти кажа най-важното.

— Иначе сигурно няма да успея да разбира доста неща. Значи тя е отишла до Владението, за да се възползва от неговата мощ, но вместо това си я навлякла неприятности. Потърсила е помощта ти. За какво ѝ е трябвала все пак тази сила?

— М-м... ами аз си имах известни неприятности с Дяволския Чекрък. Мислех си, че почти съм успял да го убедя да се присъедини към нас. Тя обаче явно е решила, че нещата се протакат твърде дълго...

— Чакай малко. Ти си говорил с Чък? Как успя да се свържеш с него? Картите, които си нарисувал, не стават за нищо.

— Знам. Проникнах на онова място по друг начин.

— И как успя да го направиш?

— С помощта на водолазен костюм и две кислородни бутилки.

— Господи, това се казва интересен подход.

— Неслучайно бях най-добрият търговец на „Гранд Дизайн.“ Почти бях успял. Но в това време майка ми разбрала някак къде съм те скрил и преценила, че може да ускори събитията, като завладее съзнанието ти и те представи след това като наш съюзник. Както сам знаеш, планът ѝ се провали и се наложи аз да я измъквам. После се разделихме отново. Мислех си, че е тръгнала за Кашфа, но тя се е отправила към Владението. Мисля, че целта ѝ е била да подготви нещо солидно срещу Дяволския Чекрък. Сигурно така неволно е освободила Шару Гарул. Каквато и да е причината, нейният зов за помощ е факт, тъй че...

— Ъ-ъ, този стар магьосник — казах аз — от колко време беше затворен там?

Люк понечи да вдигне рамене, но вместо това каза:

— Не знам, по дяволите. Пък и на кого му пука? Той се бе превърнал в закачалка още когато бях хлапе.

— Закачалка ли?

— Да. Не знам кой точно го е победил в магьосническия дуел — тя или татко. Сипали го насред заклинанието му, с протегнати напред ръце и прочие. После го преместили близо до централния вход. Гостите си закачаха на него шапките и връхните дрехи. Слугите редовно му избърсваха праха. Аз дори издълбах името си в крака му, сякаш беше дърво. Винаги съм мислил за него като за част от мебелировката. По-късно разбрах, че едно време е минавал за доста добър в занаята.

— А да знаеш дали някога е носил синя маска?

— Тук не мога да ти помогна. Не знам нищо за магическия му стил. Хайде, да не проявяваме излишен глад за знания, защото тя може да цъфне всеки момент. Дали пък да не духнем веднага? Мога да ти разкажа останалата част по-късно.

— Боя се — казах аз, — че, както ти сам спомена снощи, сега си мой пленник. Трябва здраво да съм превъртял, за да те пусна да си вървиш, преди да съм научил несравнимо повече от това, което знам дотук. Ти си заплаха за Амбър. Бомбата, която хвърли по нас на погребението, си беше съвсем като истинска.

Люк се усмихна, макар и за кратко.

— Защо трябваше да се родиш син на Коруин? — каза той. — Честната ми дума няма ли да свърши работа?

— Не знам. Ще си имам сериозни неприятности, ако разберат, че си ми бил в ръцете и въпреки това не съм те завел в двореца. А ти какво точно имаш предвид? Можеш ли да се закълнеш, че ще се откажеш от своя кръстоносен поход срещу Амбър?

Люк захапа горната си устна.

— Не мога да го направя, Мърл.

— Има неща, които не искаш да ми кажеш, нали?

Той кимна. После най-неочаквано се ухили.

— И все пак ще ти направя предложение, на което няма да устоиш.

— Люк, не се опитвай да ми пробуташ от търговските си тарикатлъци.

— Добре де, ти само ме изслушай и ще видиш, че няма как да ми откажеш.

— Люк, няма да захапя.

— Дай ми само една минутка. Шейсет секунди. Веднага щом свърша, ще можеш спокойно да ми откажеш.

— Добре — казах аз. — Слушам те.

— Разполагам с жизненоважна за сигурността на Амбър информация. Помогнеш ли ми — твоя е.

— И как така? Това ще е все едно сам да си вържеш ръцете.

— Така е, но в момента не мога да ти предложа нищо друго. Помогни ми да се добера до някое място, където времето тече толкова бързо, че раните ми да заздравеят, преди да е изтекъл и един ден във Владението.

— Или в Амбър...

— Точно така. Освен това... опа-а!

Той се изпъна в леглото, сграбчи гърдите си със здравата ръка и започна да стене.

— Люк!

Той вдигна глава, премигна срещу мен и след това отново изпъшка.

Няколко секунди по-късно на вратата се почука.

— Влез — казах аз.

Винта влезе и ни огледа. Като че ли за миг на лицето ѝ се изписа искрена загриженост. После тя се приближи и сложи ръце на раменете на Люк. Постоя така около половин минута. После заяви:

— Нищо ти няма.

— Засега да — отвърна ѝ Люк, — само дето не знам дали да го приема като благословия или като проклятие. — Здравата му ръка се плъзна около талията ѝ, той я притегли рязко към себе си и я целуна. — Здравсти, Гейл. От доста време не сме се виждали.

Винта се отдръпна малко по-бавно, отколкото би могло да се очаква.

— Явно се възстановяваш бързо — отбеляза Винта. — Усещам, че Мърл се е потрудил по въпроса.

Тя се усмихна леко и след това добави:

— Доста време мина наистина. Още ли обичаш пържените яйца по-ропки?

— Да — каза Люк. — Но нека днес да не са половин дузина. И две ще стигнат. Нещо не съм във форма.

— Добре — каза тя. — Хайде, Мърл. Разчитам на помощта ти.

Люк ми направи комична гримаса. Беше му повече от ясно, че тя иска да поговори с мен насаме. Не бях съвсем сигурен дали ми се иска да го оставя сам, въпреки че Картите му бяха все така в джоба ми. Давах си сметка, че не знам почти нищо за истинските му възможности. Затова реших да остана.

— Все някой трябва да наглежда инвалида — казах.

— Ще се оправи — каза Винта. — Нужна ми помощта ти, в случай, че не успея да вдъхна респект на прислугата.

От друга страна, не бе изключено да науча още нещо интересно от нея...

Открих ризата си и я навлякох набързо, после прокарах ръка през косата си.

— Добре — отговорих ѝ аз. — Веднага се връщам, Люк.

— Хей — обади се той. — Виж дали няма да се намери някой бастун за мен. Или просто ми отрежи някоя по-солидна тояга.

— Не е ли малко рано за това? — попита Винта.

— Човек никога не знае — отвърна ѝ Люк.

Запасах колана с меча и тръгнах след нея. Веднага щом се отдалечихме достатъчно от стаята, Винта отбеляза:

— Той е рискувал, като е избрал да дойде при теб.

— Да, така е.

— В такъв случай, вероятно здраво е загазил.

— Сигурно.

— Сигурно ли? По дяволите, той вече сигурно ти го е казал!

— Може би.

— Да или не?

— Винта, ти очевидно ми каза всичко, което си искала да ми кажеш. Добре, сега сме квит. Вече не ти дължа никакви обяснения. Ако реша да се доверя на Люк, ще го сторя. Между другото, още не съм решил нищо по въпроса.

— Значи той наистина е започнал да те омайва. Може би ще успее да ти помогна да решиш, ако ми кажеш какво точно ти е предложил.

— Не, благодаря. Ти си същата напаст, каквата е и той.

— Правя го за твое добро. Не отхвърляй така лесно един съюзник.

— Нищо подобно — казах аз. — Но като се позамисля, аз знам за Люк доста повече, отколкото за теб. Смятам, че съм наясно с това, за какво мога да му се доверя и за какво — не.

— На твое място не бих заложила живота си на тази карта.

Усмихнах се.

— Какво да се прави, падам си консервативен в някои отношения.

Влязохме долу и Винта се заприказва с някаква жена, която не бях виждал досега — очевидно командващата кухненския парад. Винта ѝ поръча какво да ни приготви за закуска и след това двамата излязохме на терасата. Там тя ми посочи група дръвчета.

— Ето къде би могъл да намериш тояга за Люк.

— Добре — казах аз и тръгнах натам. — Значи наистина си била Гейл Лампрън?

— Да.

— Не мога да схвана как успяваш да преминеш от едно тяло в друго.

— Аз пък нямам намерение да ти го обясня.

— А ще ми кажеш ли защо?

— Не.

— Не можеш или не искаш?

— Не мога — каза тя.

— А ако вече знам една част, би ли добавила останалото?

— Може би. Опитай.

— Когато беше Дан Мартинес, ти стреля по нас. По кого от двама ни?

— По Люк.

— Защо?

— Бях убедена, че Люк не е този, когото търся. Което значеше, че той представлява опасност за теб.

— Значи само за да ме защитиш от него?

— Точно така.

— Как да разбирам това „този, когото търся“?

— Просто се изразих неправилно. Онова дърво ей там май ще ти свърши работа.

Прихнах.

— Не те бива много в увъртанията. Добре де, предавам се.

Тръгнах към дърветата. Наистина няколко от тях изглеждаха подходящи.

Докато крачех сред окъпаните в слънчеви лъчи храсти, а ботушите ми се покриваха с капки утринна роса и листа, аз най-неочаквано забелязах по пътя си някакви странни следи, които водеха вдясно от мен...

— Какво е това? — попитах съвсем риторично, тъй като Винта едва ли можеше да ми отговори, и се насочих към тъмната маса, просната до сенчестия дънер на едно дърво.

Когато се приближих достатъчно, разбрах, че това е едно от кучетата на Бейл — едър кафяв симпатияга. Гърлото му беше разкъсано, кръвта наоколо бе тъмна и лепкава. По нея вече бяха накацали няколко мухи. Малко по-нататък видях изкормения труп на друго, по-малко куче.

Огледах наоколо. Върху влажната пръст открих няколко необичайно големи отпечатъка от животински лапи. Слава богу, не бяха трипръстите следи на чудовището, което заварих в апартамента на Джулия. Изглежда принадлежаха на невероятно едро куче.

— Сигурно това съм чул снощи — отбелязах аз. — И тогава си помислих, че някакви кучета са се сдърпали.

— По кое време беше това? — попита Винта.

— Малко след като ти излезе от стаята. Тъкмо бях започнал да задрямвам.

И тогава тя направи нещо адски странно — коленичи и подуши следата. Когато отново се изправи, на лицето ѝ бе изписана почуда.

— Какво откри? — попитах аз.

Тя поклати глава, после впери поглед в далечината.

— Не съм съвсем сигурна — каза тя. — Но животното е тръгнало натам.

Огледах се още веднъж, после станах и тръгнах по следата, която наистина продължаваше в посоката, която бе показала Винта. След седемдесетина метра я изгубих. Тъкмо бях стигнал края на горичката. Реших да се върна обратно.

— Предполагам, че голямото куче е нападнало другите две — заявих аз. — Хайде да приключваме с тоягата на Люк и да се връщаме, че закуската ще изстине.

Когато се върнахме, разбрах, че вече са сервирали на Люк горе в стаята. Искаше ми се да занеса и моята закуска горе, за да довърша разговора си с него. Но ако го направех, Винта щеше да тръгне с мен. От друга страна, вероятно нямаше да успея да измъкна от нея нищо повече. И все пак се налагаше да закуся долу и да оставя Люк сам за по-дълго, отколкото ми се щеше.

Затова, когато тя каза „Ще закусим тук“, аз покорно я последвах в трапезарията. Предположих, че не иска да седнем на терасата, тъй като прозорците на стаята, в която сега лежеше Люк, бяха точно над нея и той можеше лесно да чуе разговора ни.

Настанихме се в края на една маса от тъмно дърво и прислужниците сервираха закуската. Когато отново останахме насаме, Винта ме попита:

— Какъв ще е следващият ти ход?

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз на свой ред и си налях чаша гроздов сок.

Тя погледна нагоре.

— Имам предвид него. В Амбър ли ще го заведеш?

— Това би било съвсем уместно решение — отговорих ѝ аз.

— Добре — каза тя. — Най-добре ще е това да стане по-скоро. В двореца поне има нелош лазарет.

Кимнах.

— Да, има.

Хапнахме малко и Винта попита:

— Нали това смяташ да направиш?

— Защо питаш?

— Защото всичко останало би било пълна глупост, а на него идеята определено няма да му хареса. Затова ще се опита да те разубеди и да си издейства относителна свобода, докато успее да се възстанови. Знаеш добре какъв хитрец е. Ще опита да ти представи плана си — какъвто и да е той — като страхотна идея. Не забравяй обаче, че той е враг на Амбър и когато бъде отново в състояние да преследва целта си, ти ще се окажеш на пътя му.

— Звучи ми логично — казах аз.

— Още не съм свършила.

— О-о?

Винта се усмихна и се върна за известно време към закуската си, колкото да раздразни любопитството ми.

— Той е дошъл тук с определена цел — каза тя накрая. — Имал е възможността да изпълзи на цял куп други места, където след това да си ближе раните. Но е дошъл тук, защото се нуждае от нещо. Поел е риск, но добре знае какво прави. Не се хващай на въдицата, Мърл. Ти не му дължиш нищо.

— Не мога да разбера защо си решила, че не мога да се грижа сам за себе си.

— Не съм казвала нещо подобно — отвърна ми тя. — Но понякога е невероятно трудно човек да вземе определено решение. Едно леко кривване в неправилната посока би могло да провали всичко. Ти познаваш Люк, но аз също го познавам. Не е сега моментът да му играеш по свирката.

— Тук си абсолютно права.

— Значи вече си решил да му дадеш това, което иска!

Усмихнах се и отпих от кафето си.

— За бога, та той дори не беше достатъчно дълго в съзнание, за да се опита да ме омотае — казах след това. — Мислих върху всичко това, но искам да разбера първо какво е намислил.

— Не съм казвала, че не трябва да опиташ да научиш от него колкото можеш повече. Просто исках да ти припомня, че да говориш с

Люк, е като да се надлъгваш с дракон.

— Да — признах аз, — така си е.

— И колкото повече отлагаш, толкова по-трудно ще ти е после да вземеш решение — добави тя.

Пийнах пак от кафето си и след това казах:

— Ти харесваше ли го?

— Люк ли? — попита тя. — Да, харесвах го. И все още го харесвам. Но не това е важното в момента.

— Не съм съвсем сигурен — казах аз.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти не би му навредила, без да имаш солидна причина за това, нали?

— Не, не бих.

— Той не представлява заплаха за мен в момента.

— Не би и могъл да бъде.

— Ами ако го оставя тук при теб и се върна сам в Амбър, за да мина през Лабиринта и да подготвя останалите за новината?

Тя поклати енергично глава.

— Не — заяви след това. — Не съм съгласна. Не мога да го направя... Не мога да поема такава отговорност точно сега.

— Защо?

Тя се поколеба.

— Само, моля те, не ми пробутвай пак обяснението, че не можеш да ми кажеш — продължих аз. — Този път намери начин да ми обясниш колкото можеш повече.

И Винта заговори бавно, сякаш подбираше внимателно всяка дума.

— Сега за мен е по-важно да опазя теб, отколкото Люк. Грози те опасност, която все още не разбирам напълно. Струва ми се, че тя вече не идва от него, затова трябва да съм близо до теб. Ако решиш да се върнеш в Амбър, ще дойда с теб.

— Оценявам загрижеността ти — казах аз, — но няма да ти позволя да се лепнеш за мен като гербова марка.

— Никой от двамата ни няма избор.

— Ами ако ей сега се пренеса с помощта на Картите на някоя далечна Сянка?

— Ще се почувствам задължена да те последвам.

— С това тяло или с друго?

Тя погледна встрани и после само побутна закуска си.

— Ти сама призна, че можеш да се вселяваш в телата на различни хора. Успяваш да ме откриеш по някакъв тайнствен начин и после обсебваш тялото на някой, който се намира близо до мен.

Тя пийна глътка от кафето си.

— Може би нещо те възпира да го кажеш — продължих аз, — но съм убеден, че е така.

Тя кимна отсечено и продължи да се храни.

— Да речем, че изчезна нанякъде и ти ме последваш по твоя си начин. — Спомних си за разговорите си с Мег Девлин и Джордж Хансен. — Тогаваш истинската Винта Бейл ще се събуди с бяло петно в паметта, нали?

— Да — отговори тихо тя.

— Което значи, че Люк ще остане тук в компанията на една жена, която би го убила с удоволствие, ако разбере кой е той всъщност.

Тя се усмихна леко.

— Определено.

Заехме се отново със закуската си и за известно време никой от нас не проговори. Винта се бе опитала току-що да ме лиши от възможността да реша сам как да постъпя и да ме принуди да се пренеса веднага в Амбър заедно с Люк. Никак не обичам, когато някой се опитва да ме манипулира или да ме притисне, за да взема определено решение. Да не говорим, че това автоматично предизвиква у мен желанието да постъпя другояче, което също е насилие спрямо волята ми.

След като привършихме закуската, аз долях кафе и на двама ни. После се загледах в няколкото портрета на кучета, окачени на стената срещу мен. Отпих глътка от кафето си и се насладих на вкуса му. Не казах нищо, защото не виждах какво още би могло да се каже.

Но Винта явно не беше на това мнение.

— Е, как смяташ да постъпиш? — попита ме тя.

Допих си кафето и станах от масата.

— Смятам да занеса тоягата на Люк.

Бутнах стола на мястото му и тръгнах към ъгъла на трапезарията, където бях подпрял тоягата.

— А след това? — продължи Винта. — Какво ще направиш след това?

Обърнах се отново към нея. Тя бе опряла дланите си върху масата и изглеждаше ужасно напрегната. Лицето ѝ отново бе добило познатото заплашително изражение. Почти успях да усетя волтовата дъга между нас.

— Това, което трябва да направя — отвърнах аз и тръгнах към вратата.

Веднага щом излязох в коридора, закрачих по-бързо. Когато достигнах до стълбището и забелязах, че тя не е тръгнала след мен, хукнах нагоре, като вземах по две стъпала наведнъж. Още докато се изкачвах нагоре, измъкнах колодата си и открих нужната Карта.

Когато влязох в стаята. Люк си беше все още в леглото, облегал на възглавниците. Подносът от закуската му бе поставен на един помалък стол, близо до него. Дръпнах веднага резето.

— Какво става бе, човек? Въздушна атака ли се очаква? — попита Люк.

— Надигай се — казах аз.

Взех мечата му и отидох до леглото. Подадох му ръка, за да седне, след това му връчих оръжието и тоягата.

— Тя се опита да ме притисне — казах аз, — затова няма да те предам на Рандъм.

— Приятно ми е да го чуя — отбеляза Люк.

— Но трябва да сме абсолютно наясно.

— Нямам нищо против.

Той се опря на тоягата и бавно се изправи. Чух шум в коридора, но вече беше твърде късно. Вдигнах Картата и се съсредоточих върху образа на нея.

Някой заблъска по вратата.

— Ще сбъркаш, ако направиш това, което си намислил — извика Винта.

Не ѝ отговорих. Видението пред мен вече бе започнало да добива реални очертания.

Един невероятен ритник накара вратата да се разлети на трески. Резето отхвъркна встрани. Докато се пресягах, за да хвана ръката на Люк, забелязах изумена му физиономия.

— Хайде — казах аз.

Винта влетя в стаята точно когато дръпнах Люк. Очите ѝ мятаха мълнии, а ръцете ѝ бяха протегнати, за да ни достигнат.

— Глупак! — изкрещя тя. Гласът ѝ се извиси в стон, образът ѝ се разми, после потрепна и накрая изчезна.

Озовахме се на малка поляна и Люк изпусна бавно поетия в стаята въздух.

— Ти май доста си падаш по измъкването в последния момент, а, друже? — отбеляза той. След това се огледа, позна мястото и се усмихна накриво. — Я виж ти, кристална пещера.

— Доколкото си спомням — казах аз, — тук времето тече точно толкова бавно, колкото ти е необходимо.

Люк кимна и се запъти бавно към високия син хълм.

— Останали са достатъчно провизии — добавих аз — а и спалният чувал сигурно още си е на мястото.

— Ще свършат работа — призна той.

После спря задъхан, макар още да не бяхме стигнали до билото на хълма. Видях как погледът му се плъзна към пръснатите кости вляво от нас. Сигурно бяха минали месеци, откакто двамата мъже отместиха камъка — време, достатъчно за да успеят лешоядите да си свършат работата. Люк вдигна рамене, направи още няколко крачки и се облегна на кристалната стена. После бавно се снижи, за да седне на земята.

— Ще ти се наложи да изчакаш, докато се възстановя дотолкова, че да мога да се покатеря горе — каза той, — при това с твоя помощ.

— Естествено. Тъкмо ще си довършим разговора. Доколкото си спомням, ти се канеше да ми направиш предложение, на което не бих могъл да устоя. Аз трябваше да те доведа на място, където времето тече достатъчно бързо спрямо това във Владението. Ти обеща в замяна да споделиш с мен някаква жизненоважна за сигурността на Амбър информация.

— Точно така — съгласи се Люк. — Но ти не изслуша историята ми до края, а двете неща са свързани.

Седнах срещу него и казах:

— Каза, че майка ти е отишла до Владението, където, изглежда, е попаднала в затруднено положение и е потърсила помощта ти.

— Правилно — каза Люк. — Затова зарязах преговорите с Дяволския Чекрък и се опитах да ѝ помогна. Свързах се с Далт и той

се съгласи заедно да нападнем Владението.

— Винаги е добре човек да разполага с отряд от наемници.

Той ме погледна озадачено, но аз успях да запазя невинното си изражение.

— И така, аз ги поведох през Сенките и след това атакувахме крепостта. Сигурно точно нас си видял, докато си бил там.

Кимнах бавно.

— Тогава ми се стори, че успяхте да се прехвърлите през стената. Какво стана след това?

— Така и не разбрах — каза той. — Тъкмо всичко бе тръгнало както трябва. Защитата им се огъваше и ние вече бяхме на път да я пробием, когато Далт се обърна срещу мен. За известно време се бяхме разделили, после изведнъж той се появи отново и ме нападна. Отначало реших, че ме е помислил за някой друг — целите бяхме покрити с мръсотия и кръв — и затова му извиках, че съм аз. За известно време не отвърщах на ударите му, защото бях сигурен, че се е заблудил и скоро ще осъзнае грешката си.

— Мислиш ли, че те е продал? Или е планирал нещо срещу теб от доста време? А може би ти е бил ядосан по някакъв повод?

— Едва ли.

— Магия?

— Може би. Не знам.

В главата ми се появи странно предположение.

— Той знаеше ли, че си убил Кейн? — попитах аз.

— Не, някога не казвам на когото и да било повече, отколкото трябва.

— Не ме баламосваш, нали?

Той се засмя и протегна ръка, сякаш за да ме тупне по рамото, но трепна и се отказа.

— Защо питаш?

— Не знам. Просто така.

— Ами добре — каза Люк. — Какво ще кажеш да ми помогнеш да вляза вътре, за да видя какво си ми оставил от запасите?

— Дадено.

Изправих се и му помогнах да стане. Намерихме мястото, където склонът беше най-полегат, и поехме бавно нагоре. Щом се озовахме там, Люк се опря на тоягата си и погледна през отвора.

— Няма да ми е много лесно да сляза — каза той. — Мислех си, че би могъл да изтъркаляш дотук някой от празните варели за вода, за да стъпя на него. Но сега виждам, че и това няма да помогне. Със сигурност ще отворя някоя от раните, ако се опитам да сляза.

— М-м — казах аз. — Момент. Сетих се за нещо.

После слязох отново до долу, тръгнах покрай основанието на кристалния хълм и накрая стигнах до две блестящи издатини, където бях изцяло извън полезрението на Люк.

Не исках да използвам силите на Логрус в негово присъствие, без това да е крайно наложително. Не исках също той да види как осъществявам връзката, нито да му дам възможността да разбере какво мога и какво не. По принцип не се чувствам добре, когато някой знае твърде много за мен.

Образът на Логрус се появи, след като го призовах, и аз се протегнах към него. Желанието ми придоби форма и се превърна в мерник за силовите линии, които бях овладял. Започнах да ги удължавам все повече и повече, търсейки нужния обект...

Търсенето продължи адски дълго. Май доста се бяхме отдалечили от по-цивилизованите Сенки...

Контакт.

Вместо да дръпна рязко както обикновено, този път притеглих бавно и внимателно обекта към себе си. После усетих как той се понесе през Сенките към мен.

— Хей, Мърл! Всичко наред ли е? — чух да вика Люк.

— А-ха — отговорих аз съвсем искрено.

По-близо, още по-близо...

Ето!

Олюлях се, когато търсеният обект се озова в ръцете ми, тъй като го сграбчих неудобно. Единият му край тупна на земята. Прихванах някъде около средата, вдигнах го бързо и тръгнах с него обратно към отвора на пещерата.

Когато достигнах до един почти отвесен участък, малко под мястото, на което бях оставил Люк, подпрях обекта на стената и се изкачих бързо до горе. После го издърпах и го довлякох до отвора.

— Откъде успя да измъкнеш тази стълба? — попита Люк.

— Намерих я — казах аз.

— Онова петно боя като че ли е съвсем прясно.

— Ами сигурно някой я е загубил наскоро.

Започнах да спускам стълбата през отвора. Когато долният ѝ край достигна пода на пещерата, все още разполагах с аванс от близо два метра. Наместих я, за да е по-стабилна.

— Ще тръгна първи — казах аз, — но ще се движа съвсем близо до теб.

— Ще занесеш ли първо тоягата и меча ми долу?

— Дадено.

Направих го. Когато отново се изкачих догоре, Люк вече се бе хванал за стълбата и се канеше да стъпи на нея.

— Ще ме научиш някой път на тоя номер, нали? — каза той и тръгна след мен, дишайки тежко.

— Не разбирам за какво говориш — отвърнах му аз.

Люк слизаше бавно, като спираше на всяко стъпало, за да си почине. Веднага щом стигнахме до пода на пещерата, той се просна на него и притисна гърдите си с ръка. Беше доста зачервен и задъхан. Малко след това се поизправи и облегна гръб на стената.

— Добре ли си? — попитах аз.

Люк кимна.

— Ще се оправя — каза той, — само няколко минути. Да те наръгат така не е шега работа.

— Искаш ли одеяло?

— Не, благодаря.

— Добре, ти си почивай, а аз ще хвърля един поглед на продуктите. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Малко вода — каза той.

Продуктите още ги биваше, а спалният чувал беше там, където го бях оставил. Напълних вода за Люк и докато се връщах обратно, споменът за ситуацията, в която ролите ни бяха разменени, ме накара да се усмихна иронично.

— Никакви проблеми — казах на Люк. — Все още има достатъчно от всичко.

— Не си успял да изпиеш виното, нали? — попита той, между две глътки.

— Не.

— Слава богу.

— Сега да чуем тази толкова важна за Амбър информация — казах аз. — Все още ли смяташ да я споделиш с мен?

Люк се усмихна.

— Още не.

— Доколкото си спомням, уговорката ни беше такава.

— Не успях да ти разкажа цялата история.

Поклатих глава.

— Добре де, така беше. Разкажи ми останалата част.

— Трябва да се възстановя, за да превзема Владението и да освободя майка си...

Кимнах.

— Ще ти кажа всичко, както ти обещах, но след като я спася.

— Я чакай малко! Не искаш ли твърде много?!

— Не и в замяна на това, което знам.

— И очакваш от мен да купя котка в чувал?

— Да, нещо такова. Но повярвай ми, рискът си струва.

— Ами ако докато се наканиш, стане твърде късно?

— Няма, пресметнал съм всичко. Ще са ми необходими само два-три дни амбърско време, за да се възстановя. Събитията едва ли ще се развият чак толкова бързо.

— Люк, цялата работа започва да намирисва.

— Проблемът си е твой. Не мога да издам току-тъй нещо толкова важно на враговете си.

Люк въздъхна.

— Не е изключено с тази информация да успея да откупя живота си.

— Да не си намислил да се откажеш от отмъщението?

— Не знам. Мислих доста по въпроса и ако въобще реша да направя нещо подобно, то това ще е най-подходящата първа стъпка.

— А ако не се откажеш, това би те извадило от играта, така ли?

— Ще го преживея. Така задачата ми ще стане по-трудна, но не и неизпълнима.

— Не знам — казах аз. — Ако се разчуе, че съм те пуснал, без да получа нищо особено в замяна, здравата ще ми припари под задника.

— Аз няма да кажа на никого.

— Ами Винта?

— Нали тя все повтаря, че главната ѝ цел е да те предпази. Освен това, ако се върнеш, няма да я завариш там. Или по-скоро ще завариш истинската Винта.

— Защо си толкова сигурен?

— Тя сигурно е хукнала вече да те търси.

— Знаеш ли коя е всъщност?

— Не, не знам. Някой път ще ти помогна да се сетиш.

— Защо не сега?

— Защото трябва първо да се наспя. Болката пак започна да се усилва.

— Нека първо да уточним още веднъж условията. Какво смяташ да направиш, как смяташ да го направиш и какво ми обещаваш?

Люк се прозина.

— Ще остана тук, докато се възстановя. Когато бъда отново в състояние да нападна Владението, ще се свържа с теб. Кое то ми напомня, че Картите ми са все още в теб.

— Знам. Продължавай. Как смяташ да превземеш крепостта?

— И това ще ти кажа, като му дойде времето. Все още мисля върху плана си. Между другото, ти също би могъл да ми помогнеш. Един магьосник в повече никога не е излишен. Веднага щом влезем в крепостта и освободим майка ми, аз ще ти кажа това, което ти обещах, и ти ще можеш спокойно да се прибереш с наученото в Амбър.

— Ами ако загубиш битката? — попитах аз.

Люк отмести погледа си от мен.

— Предполагам, че това също не е изключено — съгласи се той накрая. — Добре, какво ще кажеш за това — ще ти напиша всичко на лист хартия и ще ти го дам чрез Картите, или пък ще ти го пратя по някого. Всичко това преди да започне атаката на крепостта. И да загубя, пак ще съм си изплатил дълга към теб.

Той ми протегна здравата си ръка и аз я стиснах.

— Съгласен — казах.

— Тогава ми върни моите Карти и аз ще се свържа с теб, щом се изправя отново на крака.

Отначало се поколебах, но после измъкнах солидно наедриялата колода от джоба си. Отделих своите Карти и няколко от неговите и му подадох останалите.

— Ами другите ми Карти?

— Ще ги разгледам, преди да ти ги върна.

Той леко повдигна рамене.

— Винаги бих могъл да нарисувам още. Но ми върни Картата на майка ми.

— Ето.

Той пое картата и след това каза:

— Не знам какво точно си намислил, но ще те посъветвам нещо. Не се захващай с Далт. Той не си пада симпатяга, дори когато е в добро разположение на духа, а точно сега е превъртял съвсем. Стой настрана от него.

Аз кимнах и се изправих.

— Тръгваш ли? — попита Люк.

— Да.

— Остави ми стълбата.

— Подарявам ти я.

— Какво ще им кажеш, когато се върнеш в Амбър?

— Нищо, поне засега — казах аз. — А-а, искаш ли да ти донеса малко храна, преди да тръгна? Ще ти спестя една излишна разходка.

— Да, може. Идеята ти е добра. Донеси и една бутилка вино.

Донесох му цял куп провизии и след това довлякох дори спалния чувал.

Тръгнах нагоре по стълбата, но спрях след няколко стъпала.

— Май не си съвсем наясно с това, което правиш — казах аз.

Люк се усмихна.

— Не бъди чак толкова сигурен.

Когато излязох навън, се загледах в големия камък, с който Люк бе затворил входа на пещерата предишния път. Отначало си мислех да му върна жеста. Можех да преценя кога точно да дойда отново, за да го заваря напълно възстановен. Така щях да съм сигурен, че няма да духне нанякъде. Въпреки това се отказах. Не само защото аз единствен знаех, че Люк е тук и ако нещо се случеше с мен, той също щеше да се прости с живота си. По-скоро исках да може да се свърже с мен веднага, щом се почувства добре. В общи линии, това бяха основните ми доводи.

Въпреки това отидох до камъка и го бутнах по-близо до отвора.

— Мърл! Какво правиш? — долетя отдолу.

— Чеша се зад ушите — му отвърнах аз.

— Хей! Не го прави...

Засмях се и отново бутнах леко камъка.

— Мърл!

— За в случай, че завали — казах аз. — Но това чудо е прекалено тежко. Добре, отказвам се. Успокой се.

Обърнах се и тръгнах надолу. Лекият прилив на адреналин сигурно щеше да му се отрази добре.

ГЛАВА 8

След като слязох долу, отидох до мястото, на което се бях сдобил със стълбата, тъй като беше закътано от няколко страни.

Взех една от белите карти. Нямах време за губене. Но когато измъкнах молива от джоба си, открих, че се е счупил. Измъкнах меч, дълъг приблизително колкото ръката ми, от ножницата и сложих началото на нова глава в историята на хладните оръжия. Предполагам, че никой преди мен не се е опитвал да остри молив с меч.

Около минута по-късно Картата вече лежеше на един плосък камък пред мен, а аз бях нанесъл първите щрихи от скицата на моята стая в Арбор. Енергията на Логрус пулсираше в ръцете ми. Налагаше се да работя бавно, за да успея да уловя в рисунката си и атмосферата на мястото. След като я завърших, се отдръпнах леко. Наистина беше готова, точно такава, каквато трябваше да бъде. Отворих съзнанието си и се съсредоточих върху своето творение. Накрая то се превърна в реалност. След това просто стъпих в стаята. Чак тогава се сетих, че бях забравил да попитам Люк още нещо, но вече беше твърде късно.

Погледнах през прозореца и забелязах, че сенките на дърветата са се проточили на изток. Очевидно бях отсъствал през по-голямата част от деня.

Обърнах се и видях, че върху оправеното сега легло е поставена бележка, затисната с края на възглавницата. Отидох до там и я взех, като преди това прибрах синьото копче, което бе оставено върху нея.

Беше написана на английски.

ПРИБЕРИ КОПЧЕТО НА СИГУРНО МЯСТО,
ДОКАТО ТИ ПОТРЯБВА ОТНОВО. НА ТВОЕ МЯСТО
НЕ БИХ ГО РАЗНАСЯЛА БЕЗ ПРИЧИНА. НАДЯВАМ СЕ,
ЧЕ ПОСТЪПИ ПРАВИЛНО. ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ
МНОГО СКОРО ЩЕ РАЗБЕРА ДАЛИ Е ТАКА. ДО
СКОРО.

Липсваше подпис.

Къде да го намеря това сигурно място? Така или иначе не можех да оставя копчето тук. Затова го загънах в бележката и го прибрах в джоба си. После взех наметалото си от дрешника и го метнах през рамо.

Излязох от стаята. Бравата беше разбита, затова оставих вратата широко отворена. В коридора спрях за малко и се заслушах. Наоколо не се чуваха нито гласове, нито нечии стъпки.

Отидох до стълбите и тръгнах надолу. Забелязах я едва когато почти бях слязъл. Беше застанала неподвижно до един от прозорците вдясно от мен. На една малка масичка до нея бе оставен поднос с хляб, сирене и бутилка с чаша.

— Мерлин! — каза тя изведнъж и понечи да стане. — Слугите ми казаха, че сте тук, но когато ви потърсих, не можах да ви открия.

— Извикаха ме спешно — казах аз. После слязох по последното стъпало и тръгнах към нея. — Как се чувствате?

— Добре, а вие... Какво всъщност знаете за мен? — попита тя.

— Вие вероятно не си спомняте нищо от случилото се през последните няколко дни — отбелязах аз.

— Прав сте — каза тя. — Няма ли да седнете?

После ми посочи един стол от другата страна на масичката.

— Подкрепете се. — Тя кимна към подноса. — Нека ви наля малко вино.

— Благодаря — казах аз. Виното беше бяло. Тя стана и отиде до един шкаф в другия край на стаята. После се върна при масичката, наля ми конска доза от „Пикнята на Бейл“ и остави чашата близо до мен. Реших, че сигурно пазят доброто вино за себе си.

— Какво можете да ми разкажете за това бяло петно в паметта ми? — попита тя. — Знам само, че бях в Амбър, а после изведнъж се озовах тук без спомени от изминалите дни.

— Да-а — казах аз и си взех една бисквита с парченце сирене. — Кога приблизително дойдохте отново на себе си?

— Ами, тази сутрин.

— Не се притеснявайте — казах ѝ аз. — Нови пристъпи няма да има.

— Но какво е това?

— Нещо като местен феномен — обясних аз и опитах виното.

— Прилича ми повече на магия, отколкото на настинка.

— Предполагам, че в известна степен сте права — съгласих се аз.

— Човек никога не знае какво ще долети тук от някоя Сянка. Но почти всички, които са преживели нещо подобно, вече се чувстват добре.

Тя смръщи вежди.

— Много странно.

Взех си още няколко бисквити и отпих отново от чашата. Наистина бяха нарочили доброто вино за вътрешна консумация.

— Наистина няма за какво да се тревожите.

Тя се усмихна и кимна.

— Вярвам ви. А вие как се озовахте тук?

— Спрях, за да си почина на път за Амбър — казах аз. — Всъщност можете ли да ми заемете един от конете си?

— Разбира се — отвърна ми тя. — Кога смятате да тръгнете?

— Веднага, щом получа коня — казах аз.

Тя се изправи.

— Не знаех, че бързате толкова. Веднага ще ви заведа до конюшните.

— Благодаря.

Грабнах още две бисквити и парче сирене и допих виното си.

Зачудих се къде ли се носи сега синята мъгла.

Избрах си един добър кон и го оседлах. Тя ми каза, че после мога да го оставя в конюшната на градската им къща. Облякох наметалото и после притиснах ръцете ѝ между дланите си.

— Благодаря ви за гостоприемството, макар да нямате спомени за него.

— Не се сбогувайте още тук — каза тя. — Минете покрай кухненската врата до терасата. Ще ви дам бутилка с вода и храна за пътуването. Не сме успели да завържем някаква главозамайваща връзка през последните дни, нали?

— Ще мълча до гроб. Като истински джентълмен — казах аз.

Винта се усмихна и ме перна по рамото.

— Защо не ме посетите някой път в Амбър — каза тя — за да освежите паметта ми?

Взех още комплект пътни чанти, които вървяха със седлото, торба със зоб за Дим — така се казваше конят — и един по-дълъг ремък за връзване. После се метнах на коня и го подкарах бавно след

Винта, ескортиран от няколко кучета. Заобиколих къщата и щом се изравних с кухнята, слязох от седлото. Огледах отново терасата и си помислих, че бих искал и аз да имам такава пред къщата си, за да мога да се наслаждавам истински на утринното си кафе. А може би щеше да ми липсва по-скоро нечие присъствие?

Малко след това вратата се отвори и на терасата излезе Винта. Тя ми подаде бутилка и вързоп, които аз наместих в едната от чантите.

— Ще предадете ли на баща ми, че смятам да остана тук още няколко дни? — попита тя. — Кажете му, че ми е било зле, но вече се чувствам напълно възстановена.

— С удоволствие.

— Не знам каква е истинската причина за идването ви тук, но ако става въпрос за политика и интриги, ще е по-добре да ми я спестите.

— Добре — казах аз.

— Една от прислужничките е занесла закуска в леглото на някакъв едър, червенокос мъж, който изглеждаше тежко ранен. Сигурно ще е по-добре всички да забравим за това?

— Би могло да се каже.

— Вече е забравено. Но бих искала да чуя скоро цялата история.

— Аз също — отбелязах аз. — Ще видя какво мога да направя по въпроса.

— Е, желая ви приятно пътуване.

— Благодаря ви. И аз се надявам да е приятно.

Стиснах ръката ѝ, после обърнах и се качих на коня.

— Сбогом.

— Ще се видим в Амбър — каза тя.

Заобиколих отново къщата, за да се озова при конюшните. Подминах ги и тръгнах по една пътека, която водеше в нужната посока. Откъм двора се разнесе вой на куче. Миг по-късно солото се превърна в дует. Лекият южен ветрец понесе след мен няколко листа. Искях да се озова по-скоро на пътя — далеч от имението и насаме със себе си. Ценя усамотението, защото то ми позволява да преценя всичко по най-добрия начин, а точно сега разполагах с предостатъчно теми за размисъл.

Поведох коня на североизток. Десетина минути по-късно се озовах на черния път, по който бяхме яздили през предишния ден. Този път тръгнах на запад. Скоро стигнах до кръстопътя с километричния

камък, който сочеше, че за да стигна до Амбър, трябва да тръгна направо. Продължих нататък.

По жълтеникавата пръст на пътя, по който бях тръгнал, личаха многобройните следи от колелата на фургони. Следвах контурите на ландшафта, който преминаваше през неразорани поля, чийто граници бяха очертани от ниски каменни огради. От двете страни на пътя от време на време се появяваха по няколко дървета. Конят напредваше с умерена стъпка и скоро мислите ми се завъртяха около събитията от последните няколко дни.

Това, че имах враг, не подлежеше на съмнение. Люк ме бе уверил, че се е отказал от плана си да ме убие и аз бях повече от склонен да му вярвам. Как иначе би дошъл точно при мен в това състояние? Дори Винта бе отбелязала този факт. Той наистина е могъл да стигне и сам до кристалната пещера или до някое друго сигурно място. Освен това, Люк вероятно можеше да освободи майка си и без моята помощ. Може би по-скоро искаше да възстанови добрите си отношения с мен, тъй като бях единствената му връзка с Двора на Амбър, а междувременно съдбата му бе обърнала гръб. Имах чувството, че Люк се стреми към официално признание от страна на Амбър и се кани да използва важната информация, за която бе споменал, едновременно като залог за добра воля и като разменна монета. Едва ли точно аз щях да изиграя решаващата роля в неговия план за Джасра. Не и при условие, че Люк, който явно също бе магьосник, вече познаваше отлично крепостта на Владението и разполагаше с отряд от наемници, които би могъл да преведе дотам от сянката Земя. Знаех също, че ония странни патрони щяха да свършат добра работа не само в Амбър, но и там. Но дори да не беше така — какво би му попречило просто да прехвърли малката си армия чрез Картите? Да не говорим, че дори не му беше нужно да печели битката — можеше просто да се пренесе там, да грабне Джасра и да изчезне. Не, аз определено не му бях необходим независимо от това какви точно бяха плановете му. Най-вероятно просто се бе опитал да привлече вниманието ми, за да ми намекне, че разполага с информация, която е склонен да размени срещу по-снизходително отношение от страна на Амбър.

Освен това си мислех, че сега, когато Кейн е мъртъв и семейната чест на Люк е удовлетворена, той е по-склонен да се откаже от

първоначалните си планове. Въпреки това Джасра явно искаше да му попречи да спре дотук. Хрумна ми, че споменатата ценна информация би могла да се окаже начин да бъде неутрализирана Джасра. Така че, ако Люк успееше да ни я пробута тихомълком, това от една страна, щеше да го освободи от властта на майка му и от друга, да подобри отношенията му с Амбър. Интересно! Моят основен проблем сега беше да успея да измисля такова обяснение, което да не ме представи като предател, затова че съм го пуснал да си върви. Печалбата от цялата операция си заслужаваше риска.

Дърветата край пътя се бяха умножили, а и гората вече беше съвсем наблизо. Преминах по едно дървено мостче, сковано над бистър поток, и през следващите няколко минути чувах как водата бълбука зад мен. Отляво се виждаха полета с кафеникава пръст и няколко плевни в далечината, отдясно кола със счупена предна ос...

Ами ако не бях преценил правилно поведението на Люк? Дали все пак нямаше някакъв начин, по който да го притисна и да го накарам да си каже всичко на момента? В главата ми започна да се оформя една нова идея. Не умирах от желание да я реализирам, но не можех и да ѝ обърна гръб. Ключовите думи в случая бяха „риск“ и „бърза реакция“. Въпреки това замисълът безспорно имаше и своите достоинства. Развих го, докдето можах, и после го заряхах, за да се върна към предишните си мисли.

Да, врагът определено беше реален. И след като това не беше Люк, тогава кой? Джасра очевидно оглавяваше листата на кандидатите. При двете ни предишни срещи тя не бе оставила никакво съмнение относно чувствата, които изпитваше към мен. Убийците, които ми бяха устроила засадата на Алеята на Мъртъвците, спокойно можеха да са нейни пратеници. В такъв случай, поне за известно време, трябваше да съм в безопасност — нали сега тя самата бе пленница във Владението. Естествено не беше изключено да е успяла да насъска още някого, преди да я спипат. Но това щеше да е вече прекалено. Защо да хаби всичките си хора само за мен? Все пак аз бях сравнително дребна фигура на игралното поле, а и четиримата мъже, които вече бе изпратила, се бяха оказали почти достатъчни.

А ако не беше Джасра? Тогава животът ми висеше все така на косъм. Магьосникът със синята маска, за когото предпологах, че е Шару Гарул, бе изпратил по петите ми своето торнадо — доста

странна увертюра към последвалия дъжд от цветя. Това естествено ме караше да си мисля, че именно той е бил моят събеседник в онзи тайнствен разговор в апартамента на Флора в Сан Франциско, който завърши по същия начин. Не можех да приема странните му послания по друг начин, освен като доказателство, че той има някакви планове за мен. Какво точно ми беше казал? Нещо за това, че е възможно в бъдеще интересите ни да се пресекат. Сега думите му ми се сториха далеч по-интересни.

Но дали Шару Гарул бе изпратил и убийците? Копчето, което бях измъкнал от него, ме караше да мисля, че е запознат с тайните свойства на синия кристал, който ги бе довел при мен. Но останалата част нещо не се връзваше. Най-малко заради това, че интересите ни още не се бяха пресекли. А и подобен замисъл не пасваше на стила на един потаен майстор на фойерверките от цветя с власт над природните стихии. Кое то, разбира се, можеше да се окаже поредната ми смъртоносна заблуда, предизвикана от желанието да срещна достоен противник в предстоящия магьоснически дуел.

Голите полета отстъпиха пред пущинака и накрая се озовах в началото на гората. Здравчът вече бе проникнал в нейното окичено с пожълтели листа владение. Тази гора не беше толкова гъста и древна като Ардън. От мястото, на което бях застанал, успях да забележа няколко оголени места в горната ѝ част. Загърнах се по-плътено в наметалото и навлязох сред сумрачния ѝ хлад. Пътят продължаваше да е широк и добре отъпкан. Ако и нататък беше все така, преходът нямаше да е особено труден. А аз не бързах. Разполагах с богата колекция от проблеми, над които да си блъскам главата...

Как само ми се искаше да науча повече от странното създание, което за известно време се бе разпореждало с тялото на Винта. Каква ли беше нейната истинска същност? Нейната, точно така. Нещо ме караше да си мисля, че природата на това създание е по-скоро женска, отколкото мъжка, въпреки че то бе обитавало вече и телата на двама мъже — Дан Мартинес и Джордж Хансен. Може би причината за това усещане беше вечерта, прекарана с Мег Девлин. Кой знае. Но аз познавах и Гейл приблизително добре, а Дамата от езерото ми се бе сторила съвсем непринудено женствена...

Достатъчно. Дотук по полови въпроси. Имаше далеч по-важни неща, над които да се замисля. Добре де, каквото и да представляваше

тя, оставаше въпросът защо ме преследва така настойчиво, твърдейки, че иска да ме предпази? Трогателно, но все пак какъв беше мотивът ѝ?

Освен това имаше още нещо, далеч по-важно от нейната мотивация. На какво се дължаха необичайните ѝ дарби, си беше нейна работа. Големият въпрос беше друг. От какво се опитваше да ме защити? Без съмнение тя имаше съвсем конкретна представа за характера на заплахата, но въпреки това не пожела дори да ми намекне какъв би могъл да е той.

Дали това беше въпросният „враг“? Истинският враг. Противникът на Винта.

Опитах се отново да прехвърля всичко, което знаех за нея, както и догадките, които ми се въртяха из главата.

Като начало, ставаше въпрос за едно странно същество, което понякога приема формата на синя мъгла. То, или по-скоро ТЯ, имаше способността да ме открива сред Сенките. Умееше също да се вселява в чужди тела и да налага пълен контрол над тяхното съзнание. ТЯ бе прекарала няколко години в непосредствена близост до мен, без да успея да я забележа. Първото ѝ превъплъщение, за което се сетях, беше бившата приятелка на Люк — Гейл.

Защо точно Гейл? Защо е искала да бъде по-близо до Люк, след като твърдеше, че си е поставила за цел да предпази именно мен? Можеше спокойно да окупира тялото на някоя от моите приятелки. Това на Джулия, например. Но не, тя бе избрала Гейл. Дали защото бе искала да държи Люк под око? Но нали въпреки това той бе успял да организира няколко покушения срещу мен? Ами Джасра? Винта призна, че е знаела кой стои зад последните априлски изненади? Защо тогава просто не бе отстранила и двамата? Могла е да завладее тялото на Люк, да му заповяда да застане пред някоя кола, след това да се изпари от тленните му останки и да се заеме с Джасра. Явно смъртта на обладаното тяло не беше проблем за нея. Аз лично бях присъствал на две подобни събития.

Едно от възможните обяснения беше, че тя е знаела, че всички покушения са обречени на провал. Дали е могла да предотврати по някакъв начин избухването на бомбата, която получих по пощата? Или пък да предизвика ония предчувствия, които ме събудиха, преди газта от печката да успее да ме задуши? Както и да направи по нещо във всеки от останалите случаи? И все пак премахването на източника на

проблема би било доста по-лесно решение. Нали все пак бе заповядала на слугата да убие последния от нападателите през онази нощ на „Алеята на Мъртъвците“? Тя явно не се колебаеше да прибегне и до това средство, стига да се наложи.

Тогава?

В съзнанието ми тутакси изникнаха две нови възможности. Първата — тя вероятно е харесвала Люк и затова е открила начин да неутрализира опитите му, без да го убива. Веднага обаче се сетих за превъплъщението ѝ в ролята на Дан Мартинес и тази възможност отпадна. Куршумите, които бе изстреляла по Люк онази вечер в Санта Фе, си бяха съвсем истински. Добре де, имаше и друг вариант. Люк не е представлявал чак толкова сериозна опасност за мен, особено след като се е отказал от покушенията, тя го е харесвала, уверила се е, че двамата сме се сприятелили и затова му е подарила живота. В Ню Мексико се бе случило нещо, което я е накарало да промени решението си. Какво точно, нямах, никаква представа. След това ме бе последвала до Ню Йорк и на бърза ръка се бе възползвала от телата на Джордж Хансен и Мег Девлин. По това време Люк вече беше в неизвестност, след като изчезна онази вечер. Той не можеше да ми навреди в този момент ѝ затова тя бе посветила тази кратка пауза на опитите да се свърже с мен. Дали е имало още нещо, което я е карало да бърза толкова? Истинската заплаха, може би?

Отново напрегнах мозъка си, но не успях да се досетя каква би могла да бъде тази заплаха. Дали не се бях отплеснал в съвсем грешна посока?

Едно беше сигурно — тя определено не бе вездесъща. Причината да ме отведе в Арбор беше не само да ме предпази от надвисналата опасност, но и да получи от мен нужната ѝ информация. А някои от нещата, които искаше да научи, бяха също тъй интересни, както и тези, които вече знаеше.

Разрових отново спомените си. Кой беше първият въпрос, който ми бе задала?

В съзнанието ми тутакси изплува къщата на Бил Рот, където бях чул този въпрос на няколко пъти. Отначало, уж между другото, ми го бе задал Джордж Хансен. Аз го излъгах. Гласът по телефона прояви аналогичен интерес, но информацията му бе отказана. Накрая Мег

Девлин ме попита в спалнята на апартамента си за същото — как се казва майка ми? — и единствена успя да се добере до верния отговор.

След като ѝ казах, че майка ми се казва Дара, тя най-после реши да се разприказва. И първото нещо, за което ме предупреди, бе Люк. Тогава ми стори, че е склонна да сподели с мен още някои подробности, но неочакваното завръщане на съпруга провали всичко.

И накъде водеше всичко това? Според мен — към Царството на Хаоса, макар тя да не го бе споменала нито веднъж.

Имах чувството, че вече разполагам с верния отговор, но той няма да се появи преди да съм си задал правилния въпрос.

Достатъчно. Нямахте защо да продължавам повече в тази посока. Това, че тя знаеше за връзката ми с Царството на Хаоса, не ми подсказваше нищо ново. Роднинските ми връзки с кралското семейство на Амбър също не бяха тайна за нея, но този факт засега също не водеше наникъде.

Затова можех да изоставя засега тази линия на размисъл и да се върна към нея по-късно. Предстоеше ми да помисля над куп други неща. При следващата ни среща поне щях да разполагам със солиден запас от нови въпроси.

Хрумна ми още нещо. Ако тя наистина бе успяла да ме предпази, то го бе направила доста дискретно. Бях научил от нея за доста неща, които ми се струваха верни, но все пак нямаше начин да проверя дали те отговарят на истината. Още от тайнственото телефонно обаждане в къщата на Бил, та чак до вечерта, когато бе премахнала единствения ми реален източник на информация, тя успяваше по-скоро да ми попречи, отколкото да ми помогне. И сега най-вероятно щеше да ми натресе помощта си пак в най-неудачния момент.

Затова, вместо да се заема със съчиняването на встъпителната си реч пред Рандъм, аз прекарах близо час, размишлявайки над природата на съществото, което можеше да преминава от едно тяло в друго и да окупира съзнанието на неговия собственик. Имаше само няколко начина, по които можеше да бъде постигнато нещо подобно. Припомних си всичко, което знаех за нея, и бързо зачеркнах няколко от тях. Знанията си в тази област дължах на един от чичовците си. Замислих се над същността на силите, които можеха да бъдат използвани за подобен трик. Проследих ги в тяхната цялост — от

основополагащата идея до най-недоловимите им аспекти на проявление.

Реших, че няма да е зле да се подготвя.

Заклинанията, основани на грубата сила, макар и ефектни, са всъщност доста тромави и изтощителни за адепта. Да не говорим, че от естетическа гледна точка, те са чиста проба варваризъм.

Извлякох от съзнанието си нужните понятия и след това ги подредих. Сухай сигурно би се изразил още по-пестеливо, но дори в тази насока не бива да се отива твърде далече. Затова се спрях на нещо достатъчно сигурно и едновременно с това пределно изчистено. Прецених още веднъж замисъла си и след това обединих понятията в последователност. Получи се доста дълго заклинание и аз едва ли щях да успея да го сдъвча достатъчно бързо, ако се наложеше да реагирам мигновено. Затова и смятах да го приготвя предварително. Огледах го внимателно и прецених, че три опорни точки би трябвало да се окажат достатъчни, за да удържат целостта му, но четвъртата щеше да го направи непробиваемо.

Призовах Логрус и докоснах с езика си неговата подвижна структура. След това изговорих заклинанието бавно и отчетливо, пропускайки четирите ключови думи, които бях избрал. С изричането на останалите думи дърветата около мен застинаха като мъртви. Заклинанието увисна пред мен като разпъната с карфици пеперуда, изтъкана от цвят и звук, уловена във фината енергийна мрежа на собственото ми видение на Логрус. Тя щеше да оживее, щом я призова, освободена от силата на четирите ключови думи.

Прогоних видението и усетих как езикът ми се отпусна. Сега вече бях подготвен за неприятни изненади.

Спрях, за да пийна вода. Небето бе потъмняло, а около мен отново се чуваха обичайните горски звуци. Замислих се дали Файона е успяла да се свърже с Блийс и какво ли прави сега Бил. После заслушах в потракването на клоните. Изведнъж ми се стори, че някой ме наблюдава. Това не беше хладната тръпка, предхождаща контакта с Картите, а по-скоро усещането за нечий поглед, вперен в мен. Потръпнах. Май бях прекалил с мислите за спотаени навсякъде врагове...

Пуснах дръжката на меча си и продължих нататък. Нощта едва се бе спуснала, а аз все още бях по-близо до имението на Винта,

отколкото до Амбър.

С напредването на нощта останах все така нащрек, но не успях да видя или чуя нещо подозрително. Дали не грешах в преценката си за Джасра, Шару и Люк? И дали убийците отново не ме следваха по петите? От време на време дръпвах юздите на коня и спирах, за да се послушам, но така и не чух нищо необичайно. После мисълта за синьото копче, което носех в джоба си, жегна съзнанието ми. Ами ако то изпълняваше ролята на своеобразен проводник на враждебните мисли на магьосника? Не ми се искаше да го изхвърля, тъй като не бе изключено то да ми свърши добра работа в подходящия момент. Освен това, ако кристалът бе успял вече да се настрои към мен — все пак го носех в себе си от доста време — дори да го зарежех веднага, това нямаше да промени нищо. Реших да скрия копчето на сигурно място, преди да се опитам да се освободя от неговата сила. Но дотогава беше безсмислено да правя с него каквото и да било.

Небето продължи да потъмнява и на него колебливо изгряха няколко звезди. Забавих темпото, макар че пътят продължаваше да е все така удобен, а бледата му повърхност бе все още достатъчно добре осветена. Чух как вдясно от мен изписка бухал и миг по-късно една тъмна сянка, се понесе между клоните на дърветата. Нощта щеше да е много приятна за езда, ако въображението ми престанеше да бълва разни привидения. Обичам миризмите на есенната гора и затова реших, че щом спра да си почина и запаля огън, задължително ще хвърля и няколко изсъхнали листа в пламъците му, за да се насладя на техния несравним аромат.

Въздухът беше хладен и чист. Само потракването на копитата, нашето дишане и вятърът нарушаваха възцарилата се тишина. Подплашихме неволно един елен, който мигом потъна в гората. След него се разнесе отдалечаващото се пропукване на сухи клони. Минахме по малък, здраво скован дървен мост, но на него не заварихме трол, който да ни поиска да си платим. Пътят криволичеше пред нас и скоро започна бавно, но неотстъпно да се изкачва към повисоката част на гората. През плетеницата от клони се виждаха все повече звезди, без нито един облак. Колкото по-нагоре се изкачвахме, толкова по-оголели ставаха широколистните дървета, които постепенно отстъпваха пред иглолистните. Вятърът се усили.

Започнах да спирам по-често, за да може Дим да си почине, за да се ослушам и да хапна от запасите си. Реших да продължа да яздя поне докато луната изгрее. Знаех приблизително кога ще стане това, тъй като бях следил движението ѝ през вечерта, когато слязох до пристанището на Амбър. Ако успеех дотогава да измина заплануваното разстояние, за следващата сутрин щеше да ми остане само един лек преход.

Фракир трепна леко на китката ми. Но, дявол да го вземе, това се е случвало дори след като отнема нечие предимство, когато бързам за някъде с колата. Може би някоя гладна лисица ме бе огледала лакомо, съжалявайки, че не е поне мечка. Въпреки това изчаках по-дълго, отколкото възнамерявах, готов да посрещна евентуалната атака, като опитвах да не издавам опасенията си.

Нищо не се случи, а и не последва ново предупреждение, затова продължих нататък. Върнах се върху мисълта да притисна по някакъв начин Люк, а заедно с него и Джасра. Все още не можеше да се каже, че разполагам с план по въпроса, тъй като ми липсваха доста детайли. Колкото повече се замислях, толкова по-нелепа ми се струваме идеята. Вярно, перспективата да реша по този начин голяма част от проблемите си изглеждаше доста привлекателна. И все пак... После най-неочаквано ми се прииска да поговоря с някой добър адвокат. Зачудих се защо досега не съм нарисувал Карта на Бил Рот. Имах нуждата да обсъдя с някого своята теория. За съжаление вече беше твърде тъмно за рисуване... пък и разговорът не беше чак толкова неотложен. Всъщност просто исках да си поговоря с него, да го запозная с новите подробности и да се възползвам от мнението му на страничен наблюдател.

През следващия час Фракир ме предупреди още няколко пъти. Пътят бе започнал да се спуска леко надолу и скоро се озовахме в по-закътана отсечка, изпълнена с тежкия аромат на борова смола. Продължавах да си мисля за магьосници и водопади от цветя, за Дяволския Чекрък и неговите проблеми, за създаването, което доскоро бе обитавало тялото на Винта. Размишлявах и за много други неща, някои от които бяха останали далече в миналото...

След още доста почивки, когато луната вече надзърташе между клоните, започнах да се оглеждам за място, на което да пренощувам. Спрях при следващия изпечил се на пътя ни поток, за да може Дим да

утоли жаждата си. Около четвърт час по-късно зърнах вдясно едно местенце, което изглеждаше обещаващо, затова свърнах от пътя и се отправих натам.

Мястото се оказа не чак толкова подходящо, затова продължих навътре в гората, докато стигнах до една малка поляна, която щеше да свърши работа. Слязох от гърба на Дим и го завързах за близкото дърво, свалих седлото от гърба му, наметнах го с чула и му дадох малко зоб. После разчистих едно малко пространство с меча си, изкопах плитка дупка и наредих в нея сухи съчки. Мързеше ме да се занимавам с огнивото, затова запалих огъня със заклинание и след това хвърлих в него и няколко сухи листа, както бях намислил отпреди.

Седнах върху проснатото си наметало, опрях гръб на дънера на едно средно голямо дърво, изядох един сандвич със сирене и накрая пийнах малко вода. Чак тогава се престраших да си сваля ботушите. Мечът лежеше на земята близо до мен. Мускулите ми започнаха да се отпускат. Миризмата на огъня ми навяваше носталгични мисли. Препекох леко следващия си сандвич.

Останах така замислен още дълго време. После усетих как умората изтиква постепенно, на едва доловими тласъци, обзелото ме напрежение. Отначало бях решил да събера малко дърва за огъня преди да си легна, но скоро прецених, че това не е необходимо. Нощта не беше чак толкова студена.

И все пак... Станах и тръгнах между дърветата. И след като веднъж успях да се размърдам, неусетно направих една дълга разходка наоколо. Е, честно казано, истинската причина да се надигна беше желанието ми да се облекча. Замръзнах на мястото си, когато след известно време нещо проблесна на североизток. Друг лагерен огън? Или пък отражението на луната върху водна повърхност? Факла? Бях успял да мярна светлинката само миг преди да изчезне. И въпреки че се огледах старателно наоколо и дори изминах известно разстояние в същата посока, не можах да я видя отново.

Отказах се. Нямах никакво намерение да прекарам остатъка от нощта, претърсвайки храсталаците, заради някаква зрителна измама. Обърнах се и погледнах към мястото, където бях завързал коня. Малкият огън, който бях запалил, се виждаше едва-едва от това разстояние. Върнах се обратно и отново си легнах. Огънят беше почти

загаснал и аз реших да го оставя да догори. Завих се с наметалото си и се заслушах в нежния шепот на вятъра.

Заспах бързо. Не знам колко точно съм спал, но не си спомням да съм сънувал нещо.

Събуди ме неистовото пулсиране на Фракир. Отворих едва забележимо очи, обърнах се настрани, както повечето хора правят в съня си, и дясната ми ръка уж съвсем случайно се озова до дръжката на меча. Продължих да дишам бавно и отмерено. Вятърът се беше засилил и огънят се беше разгорял отново. Не виждах никого пред себе си. Напрегнах слуха си, но чух единствено вятъра и пращането на огъня.

Щеше да е еднакво глупаво от моя страна да скоча на крака и да заема отбранителна позиция, без да знам откъде идва опасността, както и да остана на мястото си и да осигуря на врага си удобна мишена. От друга страна, неслучайно бях постелил плаща си така, че гръбът ми да е защитен от дебелия дънер на един бор. Щеше да е доста трудно да ме нападнат в гръб, да не говорим, че това трябваше да стане почти безшумно. Затова беше логично да очаквам атаката да дойде от друга посока.

Обърнах се и хвърлих един поглед към Дим, който проявяваше леко безпокойство. Фракир продължи да ми напомня ентусиазирано, че съм загазил, докато накрая не й заповядах да спре.

Дим въртеше уши и движеше главата си насам-натам. Ноздрите му се бяха разширили. Докато го наблюдавах, разбрах, че вниманието му е привлечено от нещо, което се намира вдясно от мен. Конят отстъпваше към далечния край на поляната, а дългият ремък, с който го бях завързал, се виеше след него.

Тогава въпреки шума, който вдигаше Дим, чух как нещо се приближава от дясната ми страна. После движението замря за известно време, но скоро го долових отново. Не бяха стъпки, а по-скоро шум от тяло, което закачаше клоните по пътя си.

Огледах внимателно дърветата и нападалите клони в тази посока и реших да изчакам моят тайнствен гост да се приближи още, преди да предприема нещо. Отказах се от мисълта да призова Логрус или да прибягна към магическа защита, тъй като прецених, че времето, което ми остава, ще се окаже недостатъчно за нещо подобно.

Освен това начинът, по който се държеше Дим, както и това, което бях видял, ме караха да мисля, че моят гост е сам. За пореден път си напомних мислено, че все някога трябва да се запаса с няколко прости заклинания за подобни случаи. Проблемът е, че за нещо подобно са необходими няколко дни, в които да бъде оставен на спокойствие, за да успее да подбере внимателно нужните заклинания, да ги подрежда в подходящ ред и след това да се упражня в използването им. Но нека не забравяме, че след около седмица те биха започнали да се разпадат. Понякога трайността им е по-голяма, понякога по-малка, в зависимост от това колко енергия е отделена за тях и какъв е магическият климат на Сянката, където ще бъдат използвани. С две думи, цялата дандания е свързана с труд, който е оправдан само при условие, че заклинанията ще влязат в употреба през следващите два-три дни. От друга страна, всеки добър магьосник трябва да разполага по всяко време с по едно заклинание за атака, защита и бягство. Аз по принцип съм си малко мързелив, да не говорим, че съм и доста лекомислен. Никога досега не ми се бе налагало да разчитам на подобен магически набор, а напоследък не разполагах и с нужното време, за да си го подсигурия.

Оставаха ми само няколко секунди, в които можех да използвам Логрус само за едно-единствено нещо — да го призова и след това да се пренеса в неговия обсег. Звучи просто, но на практика това означава да бъде запратен с огромна сила към него, което едва ли щеше да ми се отрази особено здравословно.

Затова реших просто да го оставя да се приближи още малко и след това да го посрещна с моята Фракир и стоманеното острие на меча си.

Вече усещах приближаващото му присъствие, чувах лекото раздвижване на боровите клони. Още няколко стъпки, приятелю... Хайде, само това се иска от теб. Просто се приближи достатъчно...

Той спря. Долових тихото му, равномерно дишане.

След това се разнесе дрезгавият шепот:

— Сигурно вече си ме усетил, магьоснико. Всеки от нас си има своите малки хитринки, а аз знам кой е източникът на твоите.

— Кой си ти? — попитах аз, сграбчих дръжката на меча си, надигнах се леко и направих кълбо напред. Веднага след това се обърнах и насочих острието пред себе си.

— Аз съм твоят враг — бе отговорът. — Онзи, за когото си мислеше, че никога няма да дойде.

ГЛАВА 9

Сила.

Помня деня, в който се изкачих на онзи скалист хълм. Файона бе застанала малко над мен и леко вдясно, облечена във виолетова рокля със сребърен колан. Тя държеше сребърно огледало и гледаше надолу, където сред омарата се възправяше огромно дърво. Наоколо се бе възцарила пълна тишина и дори шумовете, предизвикани от леките ни движения, бяха някак приглушени. Най-високите клони на дървото се губеха сред ниско надвисналата мъгла. Светлината, която се процеждаше през нея, очертаваше резките му контури на фона на друго кълбо мъгла, което се издигаше бавно зад него, за да се слее с общата маса. В почвата около дънера се бе врязала една светла, фосфоресцираща линия, която се губеше, криволичейки сред изпаренията. Далече вляво се виждаше малка дъга, която блестеше със същата интензивност. Тя се появяваше и изчезваше с прииждането и отдръпването на бялата стена.

— Какво е това, Файона? — попитах аз. — Защо ме доведе на това място?

— Ти вече си чувал за него — отвърна ми тя. — Затова исках и да го видиш.

Поклатих глава.

— Никога не съм го чувал. Нямам никаква представа къде се намираме.

— Ела — каза тя и тръгна надолу.

Файона не обърна внимание на това, че съм й протегнал ръка, и се спусна бързо и грациозно по склона. Последвах я и скоро се озовахме в подножието на хълма и се приближихме до дървото. Нещо в него ми се стори смътно познато, но не можех да разбера какво точно.

— Твоят баща — каза накрая Фай — сигурно ти е разказал надълго и широко историята на живота си. Не вярвам да е пропуснал тази част.

Спрях за миг, тъй като в главата ми — отначало съвсем бавно — нахлуха спомените.

— Това дърво — прошепнах аз.

— Коруин забил тук тоягата си, след като успял да създаде новия Лабиринт — каза тя. — И тъй като тя била отрязана съвсем наскоро, успяла да пусне корени.

Като че ли усетих как почвата под краката ми потръпна леко.

Файона се обърна с гръб към дървото и нагласи сребърното огледало така, че да вижда цялата картина през дясното си рамо.

— Да — каза тя няколко мига по-късно. После ми подаде огледалото. — Погледни и ти, точно както аз го сторих преди малко.

Взех огледалото, наместих го под подходящ ъгъл и се загледах.

Гледката се различаваше от тази, която се бе разкрила преди малко пред невъоръжения ми взор. Сега вече можех да видя това, което се намираще отвъд дървото и падналата мъгла. Успях да различа по-голямата част от странния Лабиринт, който криволичеше по яркия си път над земята, придвижвайки се на тласъци навътре към своята пределна точка — единственото място, което все още не можех да видя, тъй като бе закрито от неподвижна бяла кула, в която се бяха разгорели ярки, подобни на звезди светлинки.

— Не прилича на Лабиринта в Амбър — казах аз.

— Наистина — отвърна ми Файона. — А прилича ли на Логрус?

— Не съвсем. Логрус непрекъснато се изменя, но въпреки това е някак по-ъгловат. Докато този тук е целият в завои и чупки.

Оглеждах го внимателно още известно време и след това върнах огледалото на Файона.

— Това огледало е обвързано с интересно заклинание — отбелязах аз, тъй като бях успял да доловя и излъчването на сребърния предмет.

— При това доста по-сложно, отколкото предполагаш — каза Файона. — Защото това там далеч не е обикновена мъгла. Виж.

Тя тръгна към началото на Лабиринта, близо до огромното дърво, и понечи сякаш да стъпи върху ярко светещата линия. Още преди кракът ѝ да успее да я докосне, от нея изскочи малък електрически заряд, който изпращя и достигна до обувката на Файона. Тя тутакси дръпна крака си назад.

— Не иска да ме приеме — каза Фай. — Не ми позволява дори да стъпя на него. Опитай ти.

Нещо в погледа ѝ не ми хареса, но въпреки това се приближих към мястото, където беше застанала.

— Защо твоето огледало не може да проникне чак до центъра на Лабиринта? — попитах неочаквано аз.

— Изглежда съпротивлението нараства с приближаването към центъра — отговори Файона. — Но защо, виж това вече не знам.

Поколебах се още известно време.

— Опитвал ли е друг освен теб да премине през него?

— Доведох тук Блийс. Но Лабиринтът отхвърли и него.

— Никой друг ли не е идвал дотук?

— Не, доведох и Рандъм. Но той реши да не опитва. Каза, че не му се занимава с това точно в този момент.

— Може би е постъпил мъдро. Той носеше ли тогава Рубина на Справедливостта?

— Не. Защо?

— Просто ми беше любопитно да разбера.

— Да видим дали ще те приеме.

— Добре.

Вдигнах десния си крак и го спуснах бавно към искрящата линия, но спрях на двайсетина сантиметра от нея.

— Като че ли нещо ме възпира — казах аз.

— Странно. При теб електрическият заряд не се появи.

— Малък аванс може би — отвърнах ѝ аз и спуснах крака с още няколко сантиметра надолу. Накрая въздъхнах и казах:

— Не, няма да мога, Фай.

Забелязах как на лицето ѝ се изписа разочарование.

— Надявах се — каза тя, отстъпвайки, — че още някой, освен Коруин, ще успее да премине по него. Струваше ми се логично това да се окаже неговият син.

— Защо е толкова важно някой да премине по него? Просто защото съществува ли?

— Мисля, че той представлява заплаха — каза Файона. — Затова трябва да бъде проучен — за да разберем как да постъпим с него.

— Заплаха? Защо?

— Според нашите разбирания Амбър и Хаос са двата полюса на битието — каза тя, — чийто центрове са съответно Лабиринтът и Логрус. От незапомнени времена между тях съществува равновесие. Мисля, че този незаконно роден Лабиринт, сътворен от баща ти, би могъл да наруши баланса.

— По какъв начин?

— Между Амбър и Хаос открай време съществува нещо като вълнообразен обмен на информация. Този Лабиринт изглежда предизвиква смущения в обмена.

— Това не е ли като да пуснеш в питието си още една бучка лед?
— Казах аз. — След известно време повърхността му се успокоява.

Файона поклати глава.

— Тук нещата няма да се уталожат. След неговото създаване броят на Бурите на Сенките рязко се увеличи. Те рушат градивния материал на Сенките, променят самата същност на реалността.

— Не съм съгласен — Казах аз. — По същото време е станало едно много по-важно събитие. Първичният Лабиринт в Амбър е бил повреден, но Оберон успял да го възстанови. В резултат на промяната, настъпила в Амбър, от Хаос се плисна вълна, която се разпротря върху всички Сенки и ги засегна. Но Лабиринтът все пак успя да ѝ устои и постепенно нещата се уталожиха. Мисля, че зачестилите напоследък Бури на Сенките са по-скоро резултат от отшумяването на този катаклизъм.

— Доводът ти е добър — каза Фай. — Но да допуснем, че грешиш.

— Не мисля, че е така.

— Мърл, тук присъства някаква сила — огромна сила.

— В това не се съмнявам.

— Ние винаги сме се опитвали да разбираме природата на заобикалящите ни сили, за да можем да ги контролираме. Защото всяка от тях на даден етап може да се превърне в заплаха. Коруин споменавал ли ти е нещо, каквото и да е, за това какво точно представлява този Лабиринт и как бихме могли да го контролираме?

— Не, нищо подобно. Знам само, че го е създал, бързайки да замени стария, тъй като си е мислил, че Оберон не е успял да го възстанови.

— Де да можехме да го открием.

— Нищо ли не се е чуло за него?

— Дропа твърди, че го е видял в Сендс на сянката Земя, която ти също предпочиташ. Баща ти бил в компанията на една красива дама и двамата заедно слушали музикантите в някакво заведение. Дропа им махнал и дори му се сторило, че Коруин го забелязал. Тръгнал веднага към тяхната маса, но когато стигнал до нея, там вече нямало никой.

— Това ли е всичко?

— Това е.

— Не е кой знае какво.

— Знам. Единствен Коруин може да премине по това проклето нещо и ако то наистина се окаже някаква заплаха, някой ден ще си имаме големи неприятности с него.

— Мисля, че се паникьосваш излишно, лелче.

— Дано да си прав, Мърл. Хайде ела, ще те заведа у дома.

Огледах още веднъж мястото, не само за допълнителни детайли, но и за да доловя неговото излъчване, тъй като исках да нарисувам Карта за него. Не казах на никого, че кракът ми в действителност не бе срещнал никаква съпротива, защото стъпиш ли веднъж на Лабиринта или на Логрус, връщане назад няма. Ако не отидеш до самия край, това ще ти струва живота. И колкото и да си падах по загадките, ваканцията ми бе свършила и вече беше време да се връщам в колежа.

Сила.

Бяхме заедно в една гора на границите на Черната Зона — онази част от Сенките, с които Царството на Хаоса поддържа търговски връзки. Бяхме дошли на лов за зинди — рогати, черни, набити и зловни хищници. Аз не съм голям почитател на лова, тъй като мразя да убивам разни същества просто така, без да е абсолютно наложително. Но идеята беше на Джърт и тъй като това вероятно щеше да е последната ми възможност да се помирят с него, преди да отпътувам, приех да се включа в начинанието. Никой от нас не беше чак толкова добър с лъка, а зиндите са доста бързи животни. Затова шансовете нито един от зверовете да не пострада бяха съвсем прилични. Междувременно щях да се възползвам от възможността да поговоря с брат си и евентуално да закърпя нашите сериозно охладнели отношения.

Не след дълго загубихме следата на преследваното животно, седнахме да си починем и поведохме дълъг разговор за стрелбата с лък, за политическите борби в Двора, за Сенките и за времето. Напоследък Джърт се отнасяше доста по-вежливо към мен, което реших да приема като признак на добра воля. Беше си пуснал дълга коса и я сресваше така, че да прикрива липсващото му ляво ухо. Ушите се възстановяват трудно. Никога повече не споменахме за фаталния дуел, нито за спора, който бе довел до него. Скоро пътищата ни щяха да се разделят и аз си мислех, че може би той също желае да приключи тази глава от живота по един сравнително спокоен начин, за да можем и двамата да се връщаме към спомените си за това време с добро чувство. Оказа се, че наполовина съм бил прав.

Когато спряхме, за да обядваме, Джърт ме попита:

— Е, какво е усещането?

— От кое?

— От допира със силата — отговори ми той. — Силата на Логрус — способността да пътуваш през Сенките, да се възползваш от предимствата на висшата магия.

Не исках да обсъждам тази тема, тъй като Джърт вече на три пъти се бе опитвал да премине през Логрус, но и трите пъти се бе отказвал на самия ръб. Вероятно скелетите на неуспелите мераклии, който Сухай пази за нагледен материал, също го бяха постреснали. Бях почти сигурен, че Джърт не подозира, че аз също съм научил за последните му два неуспеха. Реших, че ще е най-добре да омаловажа своето постижение.

— Не се усещам по-различен отпреди — казах аз. — Нали все пак не съм използвал силата на Логрус за нещо истинско. Все още ми е трудно да преценя дали съм се променил.

— Аз също съм намислил да премина скоро през Логрус — каза Джърт. — Ще ми се да обиколя Сенките, може би дори да основа някъде свое собствено кралство. Можеш ли да ми помогнеш със съвет?

Кимнах.

— Не поглеждай назад. Не спирай. Просто продължавай напред. Той се изсмя.

— Звучат ми като военна команда.

— Има известно сходство.

Джърт отново се изсмя.

— Да вървим да убием някой зинд — каза той.

Същия следобед изгубихме отново следата в един гъсталак, където земята беше покрита с нападали клони. Чухме как зиндът влетя с гръм и трясък в близките храсти, но въпреки това не можехме да определим точно в коя посока е тръгнал. Бях се обърнал с гръб към Джърт и тъкмо оглеждах мястото за някакви следи от звяра, когато Фракир се впи в китката ми и след това падна на земята.

Наведох се, за да я взема, учуден какво ли се е случило, и тогава над главата ми се разнесе звънът на тетива. Когато погледнах отново нагоре, видях, че от дънера на дървото пред мен стърчи стрела. Ако не се бях навел, нейният полет щеше да завърши най-вероятно в гърба ми, съдейки по височината, на която се бе забила.

Обърнах се бързо към Джърт, без да се изправам напълно. Той вече поставяше нова стрела на лъка си.

— Не поглеждай назад. Не спирай. Просто продължавай напред — каза Джърт и се ухили.

Гмурнах се напред в мига, в който той вдигна лъка си. Един добър стрелец сигурно щеше да успее да ме рани смъртоносно. Мисля, че моето движение го стресна и затова Джърт пусна стрелата си твърде рано. Не усетих никаква болка. Беше се забила в свободния край на кожената ми дреха.

Ударих го над коленете. Той се строполи назад и изпусна лъка си. Веднага след това се претърколи встрани и измъкна ловджийския си нож и се опита да ми пререже гърлото с широк страничен удар. Хванах китката му с лявата си ръка, но устремът на неговата атака ме повали на гръб. Задържах ножа далече от себе си и замахнах с десния си юмрук към лицето му, но той блокира удара и заби коляно в слабините ми.

Болката ме накара да отпусна хватата си и върхът на ножа тутакси се озова само на няколко сантиметра от гърлото ми. Все пак успях да се извъртя настрани, за да не отнесе още един удар между краката. Едновременно с това блокирах неговата китка с дясната си ръка, което ми донесе едно солидно порязване. Събрах сили, завъртях цялото си тяло наляво и успях да се претърколя заедно с Джърт, но не и да го задържа, тъй като той вече бе успял да изтръгне ръката си от отслабналия ми хват. Джърт се превъртя встрани от мен и се опита да се изправи отново, но вместо това изкрещя от болка.

Изправих се на колене и го видях да лежи на лявата си страна. Ножът бе останал зад него, заплетен в нападалите по земята клони. Джърт бе сграбчил лицето си с две ръце и издаваше нечленоразделни, животински стонове.

Отидох до него, за да разбера какво се е случило. Фракир бе готова да се впие мигновено в гърлото му, в случай, че това се окаже някакъв трик.

Но не се оказа. Когато се приближих достатъчно видях, че от дясното му око стърчи едно остро парче от паднал клон. По бузата и носа му се стичаше кръв.

— Спри да се въртиш! — казах аз. — Само ще влошиш нещата. Спри, за да го извадя.

— Разкарай си проклетите ръце от мен! — изкрещя той.

След това стисна зъби, на лицето му се изписа страховита гримаса, хвана клон с дясната си ръка и изтегли главата си назад. Отвърнах поглед от него. Джърт изви от болка и припадна.

Скъсах левия ръкав на ризата си и го раздрах на две ленти. Едната навих на тампон, който поставих върху окото, а с другата привързах тампона към главата му. Фракир застина както обикновено около китката ми.

Измъкнах Картата, която щеше да ни отведе у дома и вдигнах тялото на Джърт на ръце. Мама нямаше никак да ми се зарадва.

Сила.

Беше събота. Двамата с Люк карахме сърф цяла сутрин. После се срещнахме с Джулия и Гейл, за да обядваме заедно. След обяда излязохме в открито море със „Звезден прах“ и се разхождахме през целия следобед. Привечер се отправихме към един грил-ресторант в морската градина, където аз купих по няколко бири, докато чакахме да ни донесат вечерята. Наложих ми се да платя пиенето, тъй като малко преди това Люк ме бе победил на канадска борба, с уговорката, че загубилият ще черпи.

Някой от съседната маса каза „ако имах един милион долара, освободени от данъци, бих...“ и Джулия се засмя, тъй като също го бе чула.

— Какво му е смешното? — попитах я аз.

— Това, което му се е приискало — отговори ми тя. — Аз бих предпочела гардероб пълен с тоалети от известни моделиери, плюс подобаващ комплект от бижута. Не би било зле гардеробът да се намира в една красива къща, която пък да е построена на съответното място...

Люк се усмихна.

— Значи просто прескачаме от жаждата за пари към жаждата за власт и сила — каза той.

— Може би — отвърна Джулия. — Нима има някаква разлика?

— С пари се купуват различни неща — каза Люк, — а силата предизвиква събитията. Ако някога ти се наложи да избиращ между тях, спри се на силата.

Обичайната лека усмивка на Гейл се бе изпарила и лицето изглеждаше сериозно.

— Не мисля, че силата трябва да се превръща в самоцел — каза тя. — Човек трябва да знае също как да я използва правилно.

Джулия се засмя.

— Какво му е лошото на това да я използваш непрекъснато? — попита тя. — На мен ми се струва забавно.

— Така е до мига, в който се сблъскаш с друга по-голяма сила — каза Люк.

— Е, тогава просто ще ти се наложи да проявиш съобразителност — отбеляза Джулия.

— Не е така — каза Гейл. — Има правила, с които всеки трябва да се съобразява.

Люк се загледа в нея и след това кимна.

— Силата не зависи от морала — каза Джулия.

— Напротив — каза Люк.

— Не съм съгласна.

Люк сви рамене.

— Тя е права — обади се неочаквано Гейл. — В случая става въпрос за дълг, а не за морал.

— Ами ако имаш някакъв дълг — каза Люк, — нещо, което си длъжен да направиш — въпрос на чест, ако щете — той рано или късно се превръща в основа на твоя морал.

Джулия погледна първо Люк, после Гейл и накрая попита:

— Да разбирам ли, че току-що стигнахме до общ извод?

— Не, не мисля, че е така — отвърна ѝ Люк.

Гейл отпи от бирата си.

— Ти говориш за специфичния светоглед на всеки човек, а той би могъл спокойно да е диаметрално противоположен на общоприетия морал.

— Така е — каза Люк.

— Което значи, че всъщност не е морал. Имаш предвид само дълга — уточни Гейл.

— Дългът е все пак и морал — каза Люк.

— Моралът е най-ценното достижение на една цивилизация — каза Гейл.

— Терминът „цивилизация“ не означава нищо сам по себе си — отвърна ѝ Люк. — Това е просто дума, която се свързва с традицията да се живее в градове.

— Добре, ще се поправа — каза Гейл. — Моралът е най-ценното достижение на всяка култура.

— Културните ценности са нещо относително — каза Люк. — Моите културни ценности например ми казват, че съм прав.

— А откъде произхождат тези твои ценности? — попита Гейл, изучавайки го внимателно.

— Нека не надхвърляме философските рамки на спора, а? — каза той.

— Тогава просто да забравим за проблемите на културата — предложи Гейл — и да се съсредоточим върху дълга.

— А какво стана със силата? — попита Джулия.

— Нещата са свързани — отвърнах аз.

Най-неочаквано на лицето на Гейл се изписа объркване. Бяхме водили този спор вече стотици пъти под най-различна форма, но нейното изражение сякаш казваше, че именно този път сме споменали нещо, за което тя не се бе замисляла досега.

— Ако дългът и моралът са две различни неща, тогава кое от тях е по-важно? — бавно попита тя.

— Не са две различни неща — каза Люк.

— Не мисля — каза Джулия. — По-скоро дългът е нещо позиясно, нещо, което те кара да си мислиш, че би могъл да създадеш свои собствени морални норми. Аз лично бих предпочела моят дълг —

при условие, че имам такъв — да не противоречи на общоприетия морал.

— И аз предпочитам ясно формулираните неща — каза Гейл.

Люк опъна една яка глътка от бирата си и после се оригна леко.

— Мама му стара! — каза той. — Лекциите по философия са чак във вторник. Дошли сме да разпуснем. Мърл, кой ще плати следващите бири?

Опрях левия си лакът на масата и разтворих пръсти.

Докато и двамата се напъвахме, а напрежението нарастваше все повече и повече. Люк каза, стиснал зъби:

— Прав бях, нали?

— Прав беше — казах аз, миг преди да залепя ръката му за масата.

Сила.

Извадих пощата от малката кутия във фойето на кооперацията и тръгнах по стълбите към моя апартамент. Две сметки, няколко рекламни проспекта и един пакет — експресна пратка, без адрес на подателя.

Затворих вратата зад гърба си, пуснах ключовете в джоба си, оставих куфарчето на близкия стол и тъкмо когато се канех да седна на дивана, телефонът в кухнята иззвъня.

Хвърлих пощата на малката масичка и се отправих към кухнята. Не знам дали взривът, който последва, щеше да успее да ме повали на пода. Не знам, защото веднага щом чух трясъка, който се разнесе зад гърба ми, се хвърлих на пода по свое собствено желание. Ударих главата си в крака на кухненската маса. От очите ми изскочиха искри, но иначе си бях невредим. Което не можеше да се каже за хола ми. Точно когато отново се изправих, телефонът спря да звъни.

Е, сега поне нямаше да ми се наложи да изхвърлям онези рекламни боклуци. Интересно, кой ли ме бе търсил по телефона? Размишлявах над този въпрос още дълго след инцидента.

Понякога си спомнях за онзи първи „инцидент“ — камионът, който ме връхлетя. Тогава успях да мерна само за миг лицето на шофьора. То беше напълно безизразно. Сякаш човекът беше вече мъртъв, хипнотизиран, дрогиран — казано накратко, не на себе си.

Всяко от горните определения би му паснало идеално. А може би дори всичките накуп.

После онези среднощни бабаити. Нападнаха ме, без да промълвят нито дума. Когато всичко свърши и аз вече се отдалечавах от мястото, реших все пак да погледна още веднъж назад. Тогава забелязах как една неясна фигура се шумугна във входа на близката къща. Доста разумно от негова страна, си казах тогава, особено като е станал свидетел на подобна сцена. Разбира се, не беше изключено и той да има някакъв пръст в цялата работа. Подвоумих се. Човекът бе стоял твърде далече, за да е успял да ме разгледа достатъчно добре. Но ако се върнех обратно и той се окажеше случаен минавач, това би го направило свидетел. За мен нещата бяха ясни — просто се бях защитил, но кой знае как е изглеждало всичко отстрани. Затова реших да обявя случая за приключен — просто поредният интересен 30-ти април.

Нападението с пушката. Още щом се появих забързан на улицата, отнякъде изтрещяха два изстрела. За щастие и двата куршума не поразиха целта си, а само ме посипаха с парченца от стената на къщата вляво. И всичко това преди да разбере какво става. Трети изстрел не последва, но от отсрещната сграда се чу глухо тупване, последвано от трясък. Прозорецът на третия етаж беше широко отворен.

Хукнах натам. Сградата беше стара кооперация с масивна, заключена в случая врата, през която минах, без дори да почукам. Открих стълбището и се изкачих на един дъх до третия етаж. Когато накрая намерих вратата, реших да опитам да я отворя по изпитания, старомоден метод. Получи се. Вратата просто не беше заключена.

Стъпих встрани и я бутнах с върховете на пръстите си. Апартаментът беше празен. И като че ли необитаем. Дали не бях сгрешил с вратите? Не бях сгрешил. Миг след това забелязах широко отворения прозорец и онова, което лежеше на пода. Влязох и затворих вратата след себе си.

В ъгъла беше захвърлена една строшена на две пушка. От следите по приклада ѝ предположих, че е била тресната с огромна сила в близкия радиатор и след това захвърлена в ъгъла. После видях на пода още нещо: няколко червени капки.

Претърсих бързо неголемия апартамент. Единственият прозорец на малката спалня също беше отворен и аз отидох до него. Той гледаше към пожарно стълбище и аз реших, че няма да е зле да се измъкна именно оттам. Върху потъмнялата метална плоскост на стълбището забелязах още няколко капки кръв, но това беше всичко. Наоколо не се виждаше жива душа.

Сила.

Силата да убиваш. Силата да съхраниш нечий живот. Люк, Джасра, Гейл. Каква беше ролята им в тази игра?

Колкото повече се замислях, толкова по-вероятно ми се струваше точно телефонът да ме е събудил през онази сутрин, когато осъмнах с отвинтени кранчета на газта. Дали наистина той ме бе предупредил за надигащата се опасност? Всеки път, когато се замислех за „инцидентите“, мнението ми неминуемо се променяше. Всеки път поглеждах на тях под различен ъгъл. Ако можеше да се вярва на Люк и Винта, последните няколко пъти за мен не бе съществувала реална опасност, но си мисля, че всеки от тези опити можеше спокойно да постигне целта си. На кого трябваше да съм ядосан повече? На този, който ги бе замислил? Или на моя спасител, който се намесваше винаги в решителния момент? Да не говорим, че не знаех нищо нито за единия, нито за другия. Спомням си, че животът на баща ми също се бе объркал ужасно след онази катастрофа. Точно както в „Миналата година в Мариенбад“. Но неговата история звучеше съвсем простичко в сравнение с това, което ми бе дошло до главата. Той поне в повечето случаи е знаел как трябва да постъпи. Дали пък не бях наследил по бащина линия способността да се забърквам в заплетени ситуации?

Сила.

Спомням си последния урок на моя чичо Сухай. Веднага щом преминах през Логрус, той се зае да ме научи на неща, които не можех да науча преди това. А аз бях решил, че няма какво повече да уча. Вече бях посветен в тайните на Умението. Струваше ми се, че съм изучил всичко необходимо и сега трябва само да усъвършенствам уменията си. Бях започнал да се приготвям за пътуването си до сянката Земя.

Тогава една сутрин Сухай прати да ме повикат. Помислих си, че той иска просто да се сбогува с мен и да ми даде няколко приятелски съвета на изпроводяк.

Косата на Сухай е съвсем бяла. Той е леко прегърбен и понякога носи тояга, на която се подпира. Този ден тоягата отново беше с него. Беше облякъл жълтия си кафтан, който бях свикнал да възприемам по-скоро като неговото работно облекло, отколкото като символ на властта му.

— Готов ли си за едно кратко пътуване? — попита ме той.

— Мисля, че няма да е толкова кратко — казах аз, — но вече съм почти готов.

— Не — каза Сухай, — не това пътуване имах предвид.

— О, искаш да отидем някъде още сега ли?

— Ела — каза той.

Аз го последвах и Сенките се разделиха, за да ни направят път. Мракът около нас ставаше все по-наситен, а местата, през които минавахме, все по-безлюдни. Накрая се озовахме съвсем сами върху тъмна, неплодна скала, която се простираше чак до хоризонта. Над нея пръскаше медните си лъчи едно древно, загиващо слънце. Мястото беше сухо и студено. Щом спряхме, аз се огледах, треперейки леко.

Зачаках, за да разбера какво е намислил. Мина доста време, преди Сухай да проговори. Стори ми се, че той сякаш е забравил за мен и единственото нещо, което го интересува, е мъглявият пейзаж наоколо.

— Научих те да намираш своя път сред Сенките — каза Сухай накрая. — Научих те също как да твориш заклинания и как да се възползваш от тях.

Не казах нищо. Твърдението му не предполагаше никакъв отговор.

— Вече знаеш по нещо за пътищата на силата — продължи той. — Нейните корени са в Знака на Хаоса — Логрус, а ти би могъл да я поведеш в различни посоки.

Сухай ме погледна и аз кимнах.

— Чувал съм, че тези, които преминават през Знака на Реда — Лабиринта, се сдобиват със способността да правят сходни неща, но вероятно по различен начин. Не знам дали е така, тъй като не съм адепт на Лабиринта. Съмнявам, че има същество, което би могло да

обедини в себе си силата и на двата Знака. Просто искам да знаеш, че има и друг път на силата, сходен с нашия.

— Разбирам — казах аз, тъй като ми се стори, че той очаква да му отговоря.

— И все пак ти разполагаш с още едно умение, което адептите на Лабиринта не познават. Виж!

Сухай подпря тоягата си на близкия камък и вдигна ръце. С последната дума, която бе произнесъл, той ме приканваше не просто да го наблюдавам, а да използвам магическото си зрение, за да проследя неговите действия. Затова призовах своето видение на Логрус и зачаках.

Неговото видение сякаш се бе сляло с моето и двете видения взаимно се допълваха. После видях и едновременно с това почувствах как Сухай съедини ръцете си с две от назъбените силови линии на Логрус, които след това протегна напред към един масивен камък далеч под нас.

— Влез и ти в полето на Логрус — каза той, — но не прави нищо. Просто проследи чрез него това, което ще направя аз. В никакъв случай не се опитвай да се намесиш.

— Разбирам — отговорих.

Протегнах ръце в своето видение и ги задвижих бързо, докато накрая усетих как те се превръщат в част от него.

— Добре — каза Сухай, след като успях да овладя силовите линии, свързани с ръцете ми. — Сега просто ме наблюдавай, на всички нива.

По линиите, които той контролираше, протече импулс, който достигна до големия камък. Това, което последва, определено ме свари неподготвен.

Образът на Логрус потъмня и се превърна в кипящ, мастиленочерен водовъртеж. Тялото ми бе пронизано от усещането за неизмеримата мощ, за всеобемащата разрушителна сила, която заплашваше да ме погълне и да ме пренесе в блажената празнота на абсолютния безпорядък. Едната ми половина искаше точно това, докато другата безмълвно крещеше от ужас. Накрая Сухай овладя феномена, и аз осъзнах как е успял да го постигне, точно както преди това видях как го предизвика.

Камъкът се сля с водовъртежа, присъедини се към него и след това изчезна. Нямаше и следа от експлозия. Просто ме лъхна леденият порив на могъщ вятър и въздухът се изпълни с какофония от звуци. После Сухай разтвори бавно ръце, линиите на врящото петно последваха тяхното движение и постепенно се отдръпнаха от мястото, където допреди малко бе бушувал първичният хаос. На мястото на камъка бе останал само един продълговат черен ров.

Сухай остана неподвижен за известно време и след това каза:

— Бих могъл просто да го освободя и да му позволя да се втурне бясно напред. Мога също да го насоча в определена посока и чак след това да го освободя.

Той не продължи и затова аз попитах:

— Какво би станало тогава? Щеше ли импулсът да продължи напред, докато унищожи всички Сенки?

— Не — отвърна Сухай. — Има фактори, които ще го спрат в определен момент. Колкото по-дълбоко прониква импулсът, толкова по-силно съпротивление му оказва Лабиринта. Неминуемо идва мигът, в който съпротивлението става непреодолимо.

— А ако бе продължил да изпращаш подобни импулси и след това?

— Тогава щях да предизвикам сериозни разрушения.

— А ако бяхме обединили усилията си?

— Разрушения щяха да бъдат още по-големи. Но не това е урокът, който исках да ти дам. Сега в ролята на наблюдател ще вляза аз. Искам ти да го направиш.

Аз поех контрола над Знака на Логрус и описах с разрушителните му линии над него огромен кръг, подобен на черен ров, увиснал във въздуха.

— Сега го освободи — каза Сухай и аз го направих.

Отново се появи леденият вятър и пронизващите звуци, а небето изчезна от погледа ми, закрито от тъмна стена, която бавно се разрастваше.

— Като че ли ограничаващият фактор все още не може да го спре — отбелязах аз.

Сухай се засмя.

— Така е — каза той. — Ти прекрати импулса навреме, но преди това надхвърли безопасния предел на неговата сила и сега той за

известно време ще вилнее неконтролируемо.

— О — казах аз. — И кога съпротивлението, за което спомена, ще успее да го спре?

— Малко след като импулсът унищожи изцяло мястото, на което сега се намираме с теб — отговори ми Сухай.

— Значи той се разпространява във всички посоки, без изключение?

— Да.

— Интересно. А кой е безопасният предел?

— Ще ти покажа. Но ще е най-добре първо да се махнем оттук, защото скоро няма да е останало нищо. Хвани ръката ми.

И той ме поведе към друга Сянка. Там отново призовах Логрус, но този път не позволих на неговия импулс да ми се изплъзне. Сухай следеше внимателно действията ми.

След като всичко приключи, аз се загледах в малкия кратер, който бях издълбал в земята, а Сухай сложи ръка на рамото ми и каза:

— Досега ти знаеше теоретически, че зад твоите заклинания стои истинската сила. Хаосът. Да се влезе в пряк контакт с него е опасно, но не и невъзможно, както сам видя. С това твоето обучение наистина приключи.

Това, което бях видял, не беше просто впечатляващо. То беше величествено. Мисля, че да се предизвиква подобен ефект за щяло и нещяло, е като да използваш ядрен заряд за стрелба по бутилки. Дълго не можех да си представя, че въобще някога ще ми се наложи да използвам този магически прием, докато накрая Виктор Мелман не успя истински да ме разсърди.

Силата продължава да ме впечатлява, независимо от своя характер, размер или източник. От доста време насам тя се е превърнала в пълноценна част от моя живот, но въпреки това се съмнявам, че някога ще успея да я разбера напълно.

ГЛАВА 10

— Крайно време беше — казах аз на създанието, което продължаваше да се крие в мрака.

Звукът, който последва, не беше човешки. Беше нещо като дрезгаво ръмжене. Зачудих се що за звяр се е изправил срещу мен. Бях убеден, че ще последва мигновена атака, но се оказа, че греша. Вместо това ръмженето утихна и създанието проговори отново.

— Наслади се на собствения си страх — прошепна то.

— Ти се наслади на твоя — казах аз, — докато все още можеш.

До мен достигна тежкото му дишане. Пламъците на огъня танцуваха зад гърба ми. Дим бе опънал до скъсване кожения ремък, с който го бях вързал.

— Можех да те убия още докато спеше — бавно каза нещото.

— Глупаво от твоя страна, че не си го направил — казах аз. — Ще ти струва скъпо.

— Искам първо да те огледам, Мерлин — заяви то. — Искам да те видя изненадан. Искам да видя страха ти. Да почувствам болката ти, преди да пролея кръвта ти.

— Да разбирам ли тогава, че мотивите ти са по-скоро лични?

Съществува издаде звук, за който след кратък размисъл реших, че представлява опит на животинско гърло да наподобява човешки кикот.

— Може и така да се каже, магьоснико — отвърна ми то. — Призови своя Знак и ще видиш, че концентрацията ще ти изневери. Познавам източника на твоите сили и ще успея да го възпра, преди да ти е свършил някаква работа.

— Много мило, че ме предупреди.

— Просто исках да ти покажа, че съм наясно с мислите ти. Онова нещо около лявата ти китка също няма да ти помогне.

— Явно нямаш проблеми със зрението.

— В това отношение, никакви.

— И вероятно сега се каниш да обсъдиш с мен философския аспект на своето отъмщение.

— Не, само чакам да се изкушиш и да направиш някоя глупост, която да увеличи удоволствието ми. Сега разполагаш само с физическата си сила, което значи, че си обречен.

— Ами, приятно чакане тогава — казах аз.

Последва шум от придвижване сред клоните и нещо се приближи към мен. Въпреки това все още не можех да различа своя противник. Отстъпих вляво, за да може огънят да освети мрака пред мен. Нещо проблесна. Пламъците се бяха отразили в едно-единствено освирепяло око.

Насочих върха на оръжието си към него. Какво пък, досега не бях срещал същество, което да не се е опитвало да предпази очите си.

— Банзай! — изкрещях и се спуснах към него. Разговорът между нас явно не вървеше, а аз си имах и други грижи в живота.

Съществото се изправи ненадейно с огромна сила и бързина, и също се хвърли напред и встрани от линията на атаката ми. Беше огромен черен вълк с клепнали уши. Звярът се плъзна покрай разсичащия удар на моя меч и мигновено атакува гърлото ми.

Вдигнах лявата си ръка и без много да се мая, я натиках в разтворената му пасть. Едновременно с това направих кръгово движение с дръжката на меча си и я стоварих с все сила върху главата на вълка. Ударът го накара да охлаби натиска на челюстите си, но въпреки това не успях да измъкна ръката си. Усетих как зъбите му преминават през ризата и се забиват в плътта ми. Вече бях политнал назад и затова опитах да се завъртя, за да се приземя върху него, макар да осъзнавах, че няма да успея.

Паднах на лявата си страна и опитах да се претърколя, като треснах още веднъж черепа на звяра с върха на дръжката. Тогава най-неочаквано късметът ми за разнообразие реши да проработи. Осъзнах, че сме паднали близо до огъня и сме се засилили право към него. Пуснах меча си и затърсих гърлото на чудовището с дясната си ръка. Докопах го и установих, че безсмислено да опитвам да прекъсна трахеята, тъй като тя беше защитена от солидна плетеница от мускули. Много й здраве, сега бях намислил нещо друго.

Ръката ми се плъзна към долната му челюст и аз впих с все сила пръстите си в мускулите под нея. Заопипвах трескаво земята под себе си с крака, за да намеря някаква опора и след като успях да го сторя, ги изпънах рязко. Вкопчените ни тела изминаха малкото разстояние,

което ни делеше от огъня, и аз успях да напъхам главата на чудовището сред пламъците.

В първия миг не се случи нищо особено. От лявата ми ръка продължиха да се стичат няколко кървави струйки. Захапката му беше все така силна и болезнена.

Само секунда по-късно ръката ми беше свободна, тъй като козината по врата и главата на звяра пламна и той се опита отчаяно да се измъкне по-далеч от огъня. Аз бях изритан встрани и докато се изправях на крака, чух как от гърлото на вълка се изтръгна пронизителен вой. Заех отбранителна позиция, но той не ме нападна отново. Вместо това префуча край мен и изчезна в мрака на гората.

Грабнах меча си и се втурнах след него. Нямах време да спирам, за да си обуя ботушите. Вместо това промених леко формата и кожата на ходилата си, за да успеят да ги предпазя от натрошените клони и камъните. Звярът се виждаше чудесно пред мен, тъй като все още не е успял да изгаси пламналата си козина, да не говорим, че можех спокойно да се ориентирам и по почти несекващия му вой. Интересно, след всяко следващо прекъсване, подновеният вой все повече заприличваше на протяжно човешко стенание. Не по-малко интересно беше, че при своето бягство вълкът далеч не демонстрираше бързината и съобразителността, която бях очаквал от него. Чувах го да се спъва в нападалите клони и да се удря в дънерите на дърветата. Малко след това пък ми се стори, че звярът промърмори нещо твърде близко до човешко проклятие. С учудване установих, че вместо да изостана, аз дори съм успял да скъся разстоянието, което ни делеше.

След това изведнъж разбрах накъде се е затичал. Забелязах отново онази бледа светлинка, която бях мярнал преди това. С приближаването ни към нея тя ставаше все по-голяма и по-ярка. Скоро успях да различа и формата ѝ — леко размазан правоъгълник, висок около три метра и широк около метър и половина. Хукнах право към нея, без повече да се ослушвам за своя противник. Сигурен бях, че и той се е запътил натам, затова исках да пристигна първи.

Продължих да тичам. Звярът все още беше пред мен и леко вляво. Козината му беше изгаснала, но той продължаваше да ръмжи и да скимти. Светлината пред нас бе станала още по-ярка и аз успях за пръв път да различа детайлите на пейзажа, който се виждаше през нейните очертания. На фона на мъглив късен следобед видях хълм, по

чийто склон се изкачваха многобройни каменни стъпала. На върха на хълма бе построена ниска каменна сграда, до която се стигаше по украсена със знамена алея. Отначало видението беше замъглено, но с всяка следваща крачка ставаше все по-контрастно. От него ме делиха вече не повече от двайсет метра.

Но когато видях вълка да изскача на просеката, от която идваше светлината, осъзнах, че няма да успея да го изпреваря. Въпреки това все още можех да опитам да го спра и да затворя прохода.

Вълкът се впусна стремглаво към мястото, където вероятно се намираше източникът на светлината. Образът бе станал по-ясен от всичко наоколо. Извиках, за да прекъсна контакта, но нищо не се получи. И финалният ми спринт не можа да помогне. Накрая на няколко крачки от себе си видях онова, към което се бяхме устремили и двамата. Твърде късно. Вълкът наведе глава и грабна в зъбите си правоъгълния предмет, без да спре и за миг. После се хвърли напред и изчезна.

Аз спрях, скочих встрани и се претърколих. После продължих да се търкалям.

Усетих силата на безшумната експлозия, последвана от няколко постепенно затихващи вълни. Изчаках проснат на земята, докато всичко утихне, след това станах и намерих меча си, който бях изпуснал при последния скок. Главата ми беше претъпкана от гадни словосъчетания.

Нощта отново изглеждаше съвсем нормално. Звезди по небето, вятър в дърветата. Нямаше нужда да се обръщам, въпреки че го направих, за да се уверя, че от съществуването, което бях преследвал само допреди няколко секунди, не бе останала и следа.

Върнах се при Дим и известно време го успокоявах. После си обух ботушите, вдигнах наметалото от земята и затрупах с пръст тлеещия все още огън. Накрая поведох коня към горския път.

Там се качих на седлото и яздих още близо час, докато успях да открия ново място, удобно за лагеруване. Луната бе увиснала над него като медальон от слонова кост.

Остатъкът от нощта премина спокойно. На сутринта ме събудиха първите лъчи на слънцето и песните на птиците, накацали по близките борове. Погрижих се за Дим, закусих набързо с остатъка от провизиите

си, приведох се във възможно най-приличен вид и след около половин час бях отново на път.

Утринта беше хладна. Вляво се виждаха няколко купести облака, но небето пред мен беше чисто. Не бързах. Все още не се бях отказал от намерението си да опозная околностите на Амбър. Освен това исках да премисля още няколко детайла насаме. Сега, когато Джасра бе пленена. Люк тежко ранен, а Чък доста зает, основните заплахи срещу Амбър като че ли бяха отпаднали за известно време и можех спокойно да поема глътка въздух. Струваше ми се, че веднага щом доизпипам плана си, щях да бъда в състояние да се справя без чужда помощ с Джасра и Люк. Колкото до Чък, него можех да оставя за по-късно. Последният ни разговор ми бе вдъхнал известна надежда.

С това големите ми грижи се изчерпваха. За останалите неприятни подробности можех да се погрижа и след това. Шару Гарул ми се струваше дребен проблем на фона на всичко останало. Дуелът с него едва ли щеше да ме затрудни кой знае колко, особено ако преди това успеех да си почина на спокойствие. Все пак се налагаше да призная, че нямам ни най-малка представа за какво съм му притрябвал точно аз.

След него идваше ред на съществото, което се бе разпореждало за известно време с тялото на Винта. Не мислех, че то представлява някаква конкретна заплаха за мен, но загадката, свързана с него, не ми позволяваше да се отпусна напълно — нещо, от което се нуждаех повече от всякога. Реших да оставя и този проблем на втора линия.

Предложението на Люк също ме безпокоеше. Имах му доверие и знаех, че ще спази думата си, но въпреки това предчувствах, че ще го направи едва когато стане твърде късно. Тогава въпросната жизненоважна за сигурността на Амбър информация нямаше да струва и пукнат грош. Но да се гадае в случая беше безсмислено. Това нямаше да ми помогне да подбера вярната стратегия. Дали пък това предложение — реално или не — не беше поредният му психологически трик? Под привидно безобидните хитрини на Люк винаги се криеше и още нещо. Беше ми необходимо доста време, за да го разбера, но сега нямаше да го забравя лесно.

Прецених, че засега няма какво толкова да се притеснявам от сините кристали. И без друго смятах да залича всички следи от тяхното излъчване. Все пак трябваше да имам едно наум — за всеки

случай. Но на фона на цялата бъркотия постоянната бдителност и без друго се бе превърнала в моя втора природа.

И накрая последният проблем — как да успея да вмести снощното зверче в общата картина?

Очевидно не ставаше въпрос за обикновен вълк, пък и намеренията му бяха повече от недвусмислени. За съжаление, с тези две подробности се изчерпваше всичко, което знаех за него. Кой или какво беше той? Дали разчистваше лични сметки, или пък изпълняваше нечия заповед? Кой го бе изпратил, ако случаят беше такъв? И защо, в края на краищата?

Тромавостта на звяра ме караше да си мисля, че по-скоро става въпрос за човек, който е променил формата си, а не за вълк, надарен по магически път със способността да говори. Повечето от хората, които си мечтаят да се превърнат в ужасяващи чудовища, за да могат след това да разкъсат нечие гърло или дори да погълнат някого, за да се позабавляват, нямат и най-бегла представа за чисто практическата страна на този акт. Когато изведнъж се окажеш четириноги, с непривичен за теб център на тежестта и сетива, които са придобили коренно различна степен на чувствителност, скоро осъзнаваш, че движенията ти трудно биха могли да минат за грациозни. Като цяло човекът, претърпял подобна метаморфоза, е далеч по-уязвим, отколкото някой би могъл да предположи, съдейки по новата му външност. В крайна сметка този човек-звяр не би могъл в никакъв случай да се мери с ловкостта и смъртоносната сила на истинското животно. Затова самият аз бих прибягнал до този трик само ако целта ми е просто да сплеща някого.

Това, което истински ме притесняваше, беше начинът, по който звярът се бе появил и след това бе изчезнал, тъй като ставаше въпрос за Врата, отворена чрез Картите. Да се създаде подобна Врата съвсем не е толкова лесно и затова малкото магьосници, които са способни на нещо такова, предпочитат да не го правят, освен ако не е абсолютно необходимо. Иначе трикът безспорно е доста ефектен. Тази Врата представлява независим отрязък от друга реалност, пренесен на определено място с помощта на Картите. За да се предизвика този ефект е необходимо огромно количество енергия. Само магьосник с невероятни способности за концентрация би могъл да отвори Врата, която да просъществува повече от петнайсет минути. Точно заради

това ме тревожеше не толкова причината за случилото се, колкото самият факт, че някой го бе направил. Такъв подвиг е по силите единствено на посветените в изкуството на Картите. Случаен човек, който се е сдобил по някакъв начин с една или няколко от тях, не би могъл да го направи.

Опитах се да възстановя хода на събитията. Първо е трябвало да ме открие и...

Точно така! Изведнъж се сетих за мъртвите кучета в горичката край Арбор и огромните следи, които бяхме открили около тях. Значи звярът ме беше открил още преди това и известно време само бе наблюдавал отстрани, изчакайки удобния момент. После бе тръгнал след мен и когато накрая спрях, за да пренощувам в гората, бе решил да нанесе своя удар. Първо подсигурил — сам или с помощта на някого — обратния си път чрез Вратата и след това се приближил, за да ме убие. Засега нямаше как да разбере дали тук е намесена амбицията на Шару Гарул, тайната на Люк или пък мисията на загадъчното безплатно същество. Налагаше се просто да приема, че се е появил поредният висящ въпрос.

Настигнах и подминах колона от фургони, пътуващи за Амбър. После се разминахме с няколко конници, които отиваха в обратната посока. Не познавах нито един от тях, но всички ми махнаха за поздрав. Вляво от мен продължиха да се скупчват облаци, но засега не се очертаваше буря. Денят беше все така студен и слънчев. Пътят се гмурна, след това отново се издигна и така на няколко пъти, но в крайна сметка издиганията се оказаха повече. Спрях при един голям, претъпкан крайпътен хан, обядвах набързо и продължих нататък, без да се помайвам. Пътят вече беше съвсем равен и не след дълго мярнах кацналия на Колвир Амбър да проблясва на слънчевите лъчи.

Движението стана по-натоварено, а слънцето продължи своя път по небето. С настъпването на следобеда продължих да размишлявам над плана си за действие и да гадая за отговорите на някои от по-заплетените въпроси. Скоро тръгнах нагоре по билото и въпреки няколкото завоя, Амбър продължаваше да се вижда през по-голямата част от изкачването.

Не срещнах нито един познат през целия път и в първите часове на късния следобед достигнах до Източната порта, която представлява част от древно укрепление. Оттам стигнах до „Източна Винарска“,

където се намира къщата на фамилията Бейл. Поверих Дим на един от конярите на барона и забелязах, че и двамата доста се зарадваха от срещата. После отидох до предната врата и почуках. Един слуга ме уведоми, че баронът не си е вкъщи, а аз се представих и му изрецитирах съобщението на Винта, което той обеща да предаде на господаря си.

След като изпълних даденото обещание, аз спокойно се отправих пеш към двореца. Малко преди да се изкача до края на „Източна Винарска“, долових аромата на прясно стотвена храна и тутакси промених плана си да обядвам чак след като се прибера. Спрях и се огледах за източника на благоуханията. Открих го от дясна страна на малкото площадче в края на улицата. В центъра му се мъдреше шадраван с кацнал върху него меден дракон, покрит с красива зелена патина, който кротко пикаеше в коритото от розов камък. Драконът бе отправил взор към разположена в отсрещната къща гостилница, кръстена „Мазето“. От двете страни на входа бяха разположени на открито десетина масички заобиколени от ниска медна ограда с гнезда за саксии по нея. Пресякох площада. Докато минавах край шадравана, забелязах, че в коритото му са нахвърляни цял куп екзотични монети, между които и един юбилеен американски долар. Минах край масичките, влязох в гостилницата, избрах си място и тъкмо когато се канех да седна на стола, чух някой да ме вика по име.

— Мърл! Насам!

Огледах посетителите край четирите заети маси, но установих, че не познавам нито един от тях. После погледът ми се плъзна още веднъж из салона и чак тогава забелязах, че на ъгловата маса вдясно се е настанил един възрастен господин, който ми се усмихва.

— Бил! — възкликнах аз.

Бил Рот скочи от стола си, по-скоро зарадван, че ме вижда отново, отколкото за да ми засвидетелства почитта си. За малко да не го позная с тия мустаци и наболата брада. Бе облечен в кафяви панталони със сребърен кант, подпъхнати във високи кафяви ботуши. Ризата му беше от сребриста материя, украсена с кафяви ширити, а на стола до него бе сгънато черно наметало. Върху наметалото бе положен черен кожен колан с окачен на него меч със средна дължина.

— Станал си стопроцентов местен жител. А като гледам, си успял да смъкнеш и някой друг килограм.

— Така си е — каза той. — Освен това смятам да се пенсионирам тук. Това място е точно по вкуса ми.

Седнахме.

— Поръча ли вече? — попитах го аз.

— Да, но точно в момента виждам келнера — каза Бил. — Ще му махна да вземе и твоята поръчка.

Което и направи. Келнерът дотърча и Бил поръча вместо мен.

— Твоят Тари е станал далеч по-добър — отбелязах аз.

— Доста го упражнявам напоследък — отвърна то.

— Какво прави напоследък?

— Пътувах с Жерар по море до Дейга. После отидох до един от лагерите на Джулиан в Ардън. Посетих и Ребма. Очарователно място. Вземам уроци по фехтовка. Дропа ме развежда из града.

— И най-вече из кръчмите, нали?

— Е, не само. Тук например дойдох, тъй като той притежава половината от заведението и му обещах да го посещавам най-редовно. Мястото си го бива. Кога се върна?

— Току-що — казах аз. — Приготвил съм ти поредната интригуваща история.

— Чудесно. Твоите истории са все заплетени и интересни — отбеляза Бил. — Точно като за хладна есенна привечер. Давай, слушам те.

Разказвах по време на цялата вечеря и още дълго след това. После студът започна да става леко неприятен и се запътихме към двореца. Там най-после успях да завърша разказа си, обгърнат от топлия уют на камината в една от по-малките стаи на източното крило.

Бил поклати глава.

— Ама и на теб не ти е никак скучно — каза той. — Имам един въпрос.

— Казвай.

— Защо не доведе Люк в двореца?

— Вече ти казах защо.

— Не беше достатъчно убедителен. Позволил си му да се откупи срещу някакво мъгляво обещание за информация, отнасяща се до Амбър. А как ще го хванеш отново, за да си я получиш?

— Той въобще не е такъв.

— Той е търговец, Мърл, търговец, който ти е пробутал едно голямо нищо. Това е моето мнение.

— Грещиш, Бил. Аз го познавам.

— Да, от доста време — съгласи се той. — Но доколко? Веднъж вече говорихме за това. Въпросителните около него пак са повече от нещата, с които си наясно.

— Той можеше да отиде и на друго място, а не да дойде точно при мен.

— Ти си част от неговия план, Мърл. Той възнамерява да те използва, за да проникне в Амбър.

— Не мисля така — казах аз. — Не е в неговия стил.

— Аз пък мисля, че той ще използва всичко и всеки, който би могъл да му свърши работа.

Вдигна рамене.

— Аз му вярвам, а ти не. Така стоят нещата.

— Май че да — каза Бил. — И какво ще правиш сега? Ще изчакаш, за да видиш как ще се развият събитията ли?

— Имам план — казах аз. — Това, че му имам доверие, не означава, че не съм се сетил да се презастраховам. Но аз също имам един въпрос към теб.

— Слушам те.

— Ако го доведе тук, а Рандъм прецени, че фактите не са достатъчно ясни и реши да организира разпит, ти би ли поел защитата на Люк?

Очите на Бил се разшириха и той се усмихна.

— Какъв ще е този разпит? — попита той. — Не знам какъв е редът за подобни неща тук.

— Като внук на Оберон — започнах аз — Люк е отговорен пред Кодекса на Рода. И тъй като в момента Рандъм стои начело на нашия род, той ще трябва да прецени дали да забрави за неговото провинение, да назначи дело срещу него или да организира разпит. Този разпит може да бъде чисто формален или пък съвсем сериозен, в зависимост от решението на Рандъм. В библиотеката има книги, в които тези положения са описани. Едно знам със сигурност — всеки би могъл да си наеме защитник при подобни случаи.

— Разбира се, че ще поема делото — каза Бил. — Звучи ми като нещо доста необичайно на фона на досегашната ми практика. И все

пак си мисля, че подобна стъпка може и да не бъде приета добре, след цялата работа, която свърших в услуга на Короната.

Допих ябълковото си вино и оставих чашата върху полицата на камината. После се прозинах.

— Трябва да вървя, Бил.

Той кимна.

— Предложението ти е чисто хипотетично, нали?

— Естествено — казах аз. — Да не забравяме, че разпитът може да бъде организиран и в моя чест.

Бил ме погледна внимателно.

— А тази презастраховка, за която спомена... — започна той колебливо — е свързана с някой нов риск, нали?

Аз се усмихнах.

— И сигурно не бих могъл да ти помогна?

— Не, не би могъл.

— Ами, успех тогава.

— Благодаря ти.

— Утре ще се видим ли?

— Привечер, може би...

Отидох до стаята си и си легнах. Трябваше да си почина, преди да се заема с това, което бях намислил. Не си спомням да съм сънувал нещо по въпроса, било то добро или лошо.

Събудих се преди изгрев-слънце. Беше ми приятно да установя, че биологичният ми будилник все още си го бива.

Бих се обърнал с огромно удоволствие на другата страна, за да си доспя, но сега не можех да си позволя този лукс. Предстоеше ми ден, който щеше да е истинско изпитание за способността ми да реагирам без нито секунда закъснение. Затова станах, без да се помайвам, измих се и си облякох чисти дрехи.

След това се насочих към кухнята. Там си приготвих чай, препечени филийки и пържени яйца с чили, лук и малко червен пипер. Хапнах и няколко плода мелка от Снелтърс — нещо, което не бях правил от доста време насам.

Няколко минути по-късно излязох през една от задните врати и се озовах в градината. Навън беше мрачно и влажно, луната никаква не се виждаше, а наоколо се спускаше лека мъгла. Тръгнах по една пътека, която водеше на северозапад. Светът наоколо беше удивително

тих. Побързах да приведа мислите си в унисон с него. Днес нещата трябваше да бъдат извършвани едно по едно, в строго определена последователност, което изискваше от мен да настроя съзнанието си по съответен начин. Нямах да е зле да се захвана с това веднага.

Измъкнах се от градината през една дупка в оградата и продължих напред по пътеката, която вече далеч не беше чак толкова удобна за разходки. През следващите няколко минути тя първо се изкачваше постепенно, после изведнъж сви рязко в страни и почти веднага след това стана доста стръмна. Спрях на една издатина и погледнах назад към тъмния силует на двореца, върху който се различаваха няколко осветени прозореца. Пръснатите по небето перести облачета сега приличаха на звезден прах, на чийто фон Амбър сякаш плуваше сред океана на безвремието. Няколко мига по-късно обърнах отново гръб на двореца и продължих нататък. Предстоеше ми дълъг път.

Едва достигнал хребета на хълма, забелязах как на изток, отвъд гората, която бях прекосил, за миг проблесна една ярка ивица. Малко след това преминах край трите масивни стъпала, възпети в цял куп песни и предания, и се отправих на север. Пътеката се спусна стремглаво надолу, но веднага след завоя на североизток, наклонът стана съвсем приемлив. Когато свърнах отново на северозапад, последва нов стръмен пасаж, после още един по-лесен, след който пътят стана съвсем удобен. Останалият зад гръба ми скат на Колвир препречваше пътя на утринните лъчи, предхождащи изгрева. Небето над и пред мен беше все така изпълнено със звезди, и контурите на всичко наоколо, с изключение на най-близките скали, се губеха в полумрака. Все пак успях да се ориентирам, тъй като веднъж вече бях минавал по този път.

На около две мили от билото на хълма забавих крачка. Тук някъде трябваше да открия склон с формата на подкова. Когато накрая го забелязах и тръгнах към него, ме обзе някакво странно усещане. Съзнанието ми го отчете напълно механично, тъй като мислите ми течаха в съвсем друга посока.

Навлязох сред каменните стени, които постепенно се издигаха от двете ми страни, открих пътеката и тръгнах по нея. Тя ме поведе първо леко надолу и после свърна към неясните очертания на две дървета, зад които се виждаше силуетът на ниска каменна постройка.

Пространството около стените ѝ бе обрасло с най-различни храсти и плевели. Знаех, че почвата, в която те бяха пуснали своите корени, е пренесена тук, за да бъдат засадени различни растения, но след това е била занемарена.

Седнах на една от каменните пейки пред постройката и зачаках слънцето да озари небето. Това беше гробницата на баща ми. Всъщност би трябвало да бъде, тъй като беше построена много отдавна, когато в Амбър са го смятали за мъртъв. Той бе споменал, че след това му е било доста забавно да идва понякога дотук. Сега, разбира се, нещата може би се бяха променили, тъй като не бе изключено моят баща вече наистина да е мъртъв. Затова и не можех да преценя как точно би трябвало да възприемам сега тази гробница. Откъм смешната или откъм тъжната ѝ страна? Установих с учудване, че не бих могъл просто да махна с ръка на подобен въпрос. И все пак не бях дошъл тук на поклонение. Причината се криеше в спокойствието и усамотението, които се надявах да открия на това място, тъй като точно те са най-необходими на един магьосник с моята нагласа, за да успее да подготви нужните за едно важно изпитание заклинания.

А може би грешах? Може би тук ме бе довел фактът, че тази гробница все пак бе белязана с името на Коруин и това ме караше да усещам неговото присъствие. Някога бях пожелал да го опозная. Сега разбирах, че не е изключено това да е всичко, което е останало от него. Изведнъж осъзнах защо бях повярвал на Люк. В Арбор той бе казал нещо много вярно. Ако само узнаех, че Коруин наистина е мъртъв, както и кой точно е виновен за смъртта му, аз бих зарязал всичко останало, за да накарам виновникът да си плати. С кръв. Вярно беше, че не познавам Люк чак толкова добре, но въпреки това можех много лесно да се поставя на негово място и затова се чувствах твърде неловко като негов съдник.

По дяволите. Защо всеки от нас рано или късно е принуден да причини някому болка?

Изправих се. Вече бе станало достатъчно светло, за да мога да виждам какво правя.

Влязох вътре и се приближих до нишата, където бе разположен празният саркофаг. Това беше идеалният сейф, но аз се поколебах за известно време пред него, тъй като ръцете ми трепереха. Странно. Та

аз добре знаех, че вътре няма нищо, че е просто един празен каменен сандък с няколко гравюри по него. И все пак ми бяха необходими няколко минути, преди да се престраша да хвана капака и да го повдигна...

Беше празен, естествено, точно като в повечето ми кошмари. Хвърлих вътре синьото копче и отново спуснах капака. Какво пък, ако Шару Гарул си го потърсеше и го откриеше тук, това навярно щеше да го наведе на нужната мисъл — че залогът в играта, с която се е захванал, е собственият му живот.

Излязох отново навън, захвърляйки мрачните си мисли в гробницата. Предстоеше ми да подготвя цял арсенал от заплетени заклинания, тъй като нямах никакво намерение да се озова на мястото, към което се бях запътил, въоръжен само с добри намерения.

ГЛАВА 11

Постоях известно време на възвишението над градината, възхищавайки се на есенната окраска на дърветата. Вятърът си играеше с наметалото ми. Дворецът бе окъпан в меката светлина на следобедното слънце. Във въздуха се бе появила лека ледена тръпка. Край мен прошумоляха няколко мъртви листа, носени от вятъра.

И все пак не бях застанал тук, за да се възхищавам на гледката. Наложих ми се да спра, за да отхвърля нечий опит — втори за деня — за контакт чрез Картите. Бях усетил първия, докато все още редях броеницата си от заклинания с помощта на Логрус. Можеше да е Рандъм — раздразнен, че съм минал през двореца, без да му се обадя, за да го запозная с хода на събитията и плана си за действие, или пък Люк — евентуално възстановен и нуждаещ се от помощта ми, за да нападне Владението. Сетих се първо за Люк и Рандъм, тъй като точно тях на всяка цена исках да избегна — просто и двамата нямаше да харесат това, което бях намислил, макар и по различни причини.

Опитът за контакт отслабна постепенно и накрая заглъхна, а аз се спуснах надолу по пътеката, проврях се през оградата и се озовах в градината. Не исках да си хабя силите с някое заклинание, затова се насочих право към една група дръвчета, които щяха да ме прикрият, ако някой случайно се покажеше от прозорците, които гледаха насам. Можех, разбира се, да се пренеса в двореца чрез Картите, но така щях да се озова право в официалната приемна, а нямаше никаква представа кого мога да заваря там.

Не че не бях тръгнал в същата посока...

Прибрах се по същия маршрут, по който бях излязъл — през кухнята. Там си направих един солиден сандвич, налях си чаша мляко и продължих нататък. Изкачих задното стълбище на един дъх, прекосих малко по-бавно коридора до покоите си и накрая се вмъкнах в тях, без никой да ме забележи. Там свалих окачения на леглото колан и проверих дали последният ми меч го бива все още за нещо. После изрових един кинжал, който носех със себе си още от Царството на

Хаоса. Подари ми го Боркуист — един тамошен поет, средна ръка, затова, че го уредих с щедър покровител. Сложих една от Картите в маншета на левия си ръкав и накрая измих лицето и ръцете си и дори се погрижих за зъбите си. За съжаление нямаше с какво друго да се заема, за да отложи още малко неприятното задължение, което ми предстоеше. Нямаше как — то също беше част от моя план. Изведнъж ме завладя неудържимият копнеж по едно дълго пътешествие с яхта. Е, малко безгрижно излежаване на плажа също щеше да свърши работа...

Излязох от покоите си и тръгнах надолу по стълбището в посоката, от която бях дошъл. Тръгнах по задния коридор към западното крило, като се вслушвах във всеки шум от приближаващи стъпки и във всяка произнесена наблизо дума. Наложих ми се дори да се скрия за малко в един килер, за да избягна срещата с някаква шумна групичка. Бях готов на всичко, за да се промъкна незабелязано. Накрая завих наляво, изминах още няколко метра и изчаках почти цяла минута, преди да се появя в главния коридор, който преминаваше край голямата мраморна трапезария. Наоколо нямаше никой. Чудесно. Тази трапезария се използва само при официални случаи, но откъде можех да знам дали точно днес в Амбър не е някакъв празник.

Влязох вътре и се запътих към мрачния, тесен коридор в задната част на трапезарията, където обикновено има войник на пост. Всички членове на фамилията можеха да влизат свободно тук и войникът бе поставен само за да отбелязва кой е преминал през вратата, която охранява. Сигурно щеше да докладва за мен на началника си, след като го сменяха, но тогава това вече нямаше да има вече никакво значение.

Тод беше нисък, набит мъж с брада. Щом ме видя, той се изпъна като струна, стиснал здраво алебардата, която само допреди миг бе опряна на стената.

— Свободно. Имаш ли много работа днес? — казах аз.

— Честно казано, не, сър.

— Тръгнал съм надолу. Надявам се, че бих могъл да намеря тук някъде фенер. Не познавам много добре това стълбище.

— Има няколко, сър. Проверих ги всичките, още щом застъпих на пост. Ей сега ще ви запаля един.

Ето, че се отваряше възможност да си спестя енергията, нужна за първото заклинание. Сега всяка частичка от нея щеше да ми е необходима...

— Благодаря ти.

Тод отвори вратата към една странична стаичка, където върху малка маса бяха подредени три фенера. Огледа ги внимателно и избра средния. После се върна при мен, запали фенера и ми го подаде.

— Ще се позабавя — казах аз. — Вероятно ще те сменят още преди да съм се върнал.

— Разбира се, сър. Внимавайте като слизате.

— Ще внимавам, можеш да бъдеш сигурен.

Дългата спираловидна стълба се виеше около централната шахта, откъдето проблясваха светлинките на свещите, факлите и фенерите от по-долните нива, които биха пришпорили нечий страх от височина далеч по-успешно от пълния мрак. Шахтата имаше вид на бездна, стотици светли точки. Не виждах под себе си нито под, нито пък някакви стени. С едната си ръка стисках здраво парапета, а другата бях протегнал напред, за да осветявам пътя си с фенера. Наоколо беше доста влажно. Носеше се миризма на мухъл. Да не говорим, че беше и доста студено.

Опитах се за пореден път да разбера колко общо са стъпалата, но както обикновено, изгубих броя им някъде по средата. Нищо, може би следващия път...

Върнах се мислено в онзи далечен ден, когато се бях запътил надолу за пръв път, убеден, че това ще ми струва живота. Фактът, че тогава ми се бе разминало, не ми действаше особено успокояващо. Вероятността да сгафя нещо и след това да се издигна към тавана на подземиято под формата на малко бяло облаче, си беше все същата.

Все по-надолу и по-надолу. В главата ми вече се въртяха среднощни мисли, макар навън да беше все още следобед.

От друга страна, Файона бе споменала, че втория път било полесно. Малко преди това бе говорила за Лабиринта и сега искрено се надявах да е имала предвид именно него?

Великият Лабиринт на Амбър, Символът на Реда. Равен по сила на Могъщия Логрус — Знака на Хаоса. Напрежението между тях създава всичко значимо на този свят. Опитай си силите с някой от двата Знака, после изгуби контрол над тях и с теб е свършено. За добро или лошо, бях допуснат и от двата полюса. Нямаше друго същество, което да бе постигнало нещо подобно, и макар от една страна, това приятно да гъделичкаше егото ми, от друга, може би точно там бе

коренът на всички мои проблеми. Защото, когато обединиш в себе си двата коренно противоположни вселенски принципа, няма начин да не се усетиш разкъсан между тях. Казано накратко, това толкова бляскаво, достойно, метафизично, прекрасно и извисяващо духа достижение, се превръща в крайна сметка в най-сериозния ти проблем. Вярно, че всяка сила си има и своята цена, което пък не означава, че всичко това би трябвало да ми харесва.

Посветените в тайните на Лабиринта и Логрус се сдобиват с най-различни необичайни дарби, между които е и способността да се пътува през Сенките без ограничения. „Сянка“ е термин, който обобщава в себе си всички онези вероятно безбройни вариации на реалността, с които ние посветените се забавляваме...

Още по-надолу. Забавих темпото. Вече се чувствах леко замаян, точно като миналия път. Е, поне след това нямаше да ми се наложи да изкачвам всички тези стъпала...

Когато накрая видях края на стълбата, отново ускорих крачка. Долу имаше маса с дървена пейка и няколко полици. Обикновено до масата има войник на пост, но сега не го мернах наоколо. Може би бе тръгнал, за да направи обиколката си. Вляво имаше няколко килии, в които обикновено заключваха сериозно загазилите политически затворници, които обикновено бавно губеха разсъдъка си в мрака на подземията. Нямах никаква представа дали в момента някой излежава присъдата си тук. Някак си се надявах килиите да са празни. Баща ми бе прекарал известно време тук и от това, което бях чул от него, ми се бе сторило, че изживяването не е никак приятно.

Щом стъпих на пода, спрях и извиках няколко пъти, но в отговор долетя само злоещото ехо на собствения ми глас.

Отидох до полиците и взех в другата си ръка още един фенер с пълен резервоар. Едва ли щеше да ми е излишен, особено ако успееш да се загубя. После тръгнах надясно, тъй като тунелът, който исках да открия, се намираше в тази посока. След като повървах доста, реших все пак да вдигна фенера и да се огледам, тъй като ми се стори, че съм отишъл твърде далече. Наоколо не се виждаше никакъв вход на тунел. Погледнах назад. Постът в края на стълбата все още се виждаше. Продължих напред, разчитайки на спомените, които бях запазил от предишния път.

Изведнъж стъпките ми отекнаха по съвсем различен начин. Изглежда се приближавах към някаква стена, с други думи — към препятствие. Отново вдигнах фенера.

Да. Наситен мрак право пред мен и стена вдясно. Продължих напред.

Светлината от фенера се плъзгаше по грубите каменни стени на подземие и сенките танцуваха неудържимо по тях. После вляво се появи страничен тунел. Подминах го. Доколкото си спомнях, скоро трябваше да стигна и до втори. Ето го...

Третият се оказа малко по-далеч. После дойде ред на четвъртия. Мимоходом се запитах, накъде ли водят. Никой досега не ми бе споменавал за тях. А може би просто никой не знаеше накъде водят? Към чудновати пещери с неопикуема красота? Към отдавна забравени складове? Или пък наникъде? Някой ден, когато любопитството ми бъде подплатено със свободно време...

Пети тунел...

И още един.

Трябваше ми седмият поред. Спрях, след като достигнах до него. Всъщност не беше чак толкова далече. Замислих се за другите, които бяха достигали преди мен до тежката, обкована с метал врата. Вдясно от мен, на една забита в стената кука, бе окачен голям ключ. Свалих го оттам, отключих вратата и после го върнах на мястото му, тъй като бях убеден, че войникът ще провери при някоя от обиколките си дали вратата е заключена. За пореден път се зачудих какъв е смисълът въобще да я заключват, щом ключът виси непрекъснато на крачка от нея. Това създаваше впечатлението, че очакваната опасност би могла да дойде по-скоро отвътре. Бях попитал и за това, но никой не можа да отговори на въпроса ми. Традиция, това беше всичко, което знаеха по въпроса. Жерар и Флора ме посъветваха да попитам съответно Рандъм и Файона. Те пък ме насочиха единодушно към Бенедикт, но вече не си спомнях дали бях успял да попитам и него.

Бутнах силно вратата. Никакъв ефект. Оставих фенерите на земята и я бутнах отново, този път още по-силно. Вратата изскърца и потъна бавно навътре. Взех отново фенерите и влязох вътре.

Вратата се затвори сама зад мен, а Фракир — като рожба на Хаоса — запулсира бясно. Сега вече си спомних защо предишния път

никой не бе ме посъветвал да взема допълнителен фенер — тлеещите очертания на Лабиринта хвърляха достатъчно светлина наоколо.

Първия фенер оставих близо до края на Лабиринта. После запалих и втория и го занесох до една точка в противоположния край. Сигурното си е сигурно. Сега вече хич не ми пукаше дали светлината, прииждаща от очертанията, ще се окаже достатъчна или не. Проклетото нещо и без друго ми се струваше достатъчно призрачно и страховито.

Отидох до ъгъла, откъдето започваше сложната плетеница от линии и внимателно я огледах. Да накарам Фракир да се укроти беше лесно, но със собствените ми опасения нещата стояха другояче. Образът на Логрус се бе разбунтувал в мен. Чудех се дали Знакът на Хаоса ще реагира по-бурно, ако се опитам да мина отново по него, след като вече носех и Лабиринта в себе си. Безсмислена главоблъсканица...

Опитах да се отпусна. Дишах дълбоко. Затворих за малко очи. Клекнах няколко пъти. Раздвижих раменете си. Нямахше какво да чакам повече...

Отворих очи и стъпих върху Лабиринта. Около крака ми тутакси изскочиха искри. Крачка напред. Още искри. Едва доловимо прашцене. Нова крачка. Усетих леко съпротивление при следващата...

И ето ти отново същите усещания — ледената тръпка, лекият шок, преходът между по-леките и по-трудните участъци. Някъде в мен имаше вече готова карта на Лабиринта и аз сякаш следвах указанията ѝ, докато се движех по първата крива. Съпротивлението нарастваше, наоколо хвърчаха искри, косата ми се бе наелектризирала, при всяка следваща стъпка се разнасяше пропукване, тялото ми вибрираше...

Достигнах до първия воал. Сякаш вървах във ветровит тунел. Всяко движение ми струваше огромни усилия. Но аз бях твърдо решен да не спирам и това ми помагаше най-много. Само упорството ми можеше да ме преведе отвъд, макар и бавно. В никакъв случай не биваше да спирам, тъй като усилието да тръгнеш отново е просто ужасно, а на някои места и абсолютно безсмислено. Още няколко мига и щях да премина. После щеше да стане по-лесно. Истинските трудности идваха едва при втория воал...

Завой, после още един...

Преминах. Знаех, че сега следва относително лесен участък. Закрачих напред малко по-уверено. Може би Флора бе права, защото преходът дотук ми се беше видял по-лесен от миналия път. Преминах по една дълга крива, после свих рязко встрани. Искрите достигнаха все още едва до върховете на ботушите ми. Съзнанието ми бе препълнено със спомени за априлските ми премеждия и за политическите борби в Царството на Хаоса, където всеки си пробиваше бавно път нагоре с цената на нескончаеми дуели и убийства. От всичко това ми бе дошло до гуша. Бях приключил с тази част от живота си, бях й обърнал гръб. Вярно, в Хаоса обноските бяха далеч по-изискани, но за сметка на това се проливаше много повече кръв, отколкото в Амбър...

Стиснах зъби. Трудно ми беше да насоча съзнанието си единствено към непосредствената си задача. Припомних си, че това също е част от играта. Още една крачка... Усещам краката си леко изтръпнали... Пропукването на статичните заряди сега ми звучи като гръмотевична буря... Стъпка по стъпка... Първо единият крак, после другият... И пак... Обръщане... Натиск... Измъкваме се със „Звезден прах“, подгонени от есенната буря... Люк е на платната... Вятърът ни преследва като дихание на Дракон... Три нови крачки и съпротивлението нараства...

Вече съм при втория воал... Сякаш изведнъж се озовах зад затънала в калта кола, която трябва да избутам... Цялата ми сила е устремена напред, а резултатът е толкова незабележим. Краката ми сякаш са на път да се вледенят, искрите достигат до кръста ми... Превърнал съм се в синя факла...

Съзнанието ми е болезнено оголено. Дори времето ме заобикаля. От мен е останало само едно безформено и безименно нещо, което се бори с цялото си съществуване срещу инерцията на изживените дни... Настъпващата промяна е толкова недоловима, че сякаш съм замръзнал навеки наред поредната си крачка... Силите ми се топят неусетно, но волята ми остава незасегната, дори някак се пречиства и удовлетворението от незамиращото движение напред надделява над психическия товар...

Още една крачка и още една и вече съм отвъд, остарял с векове, но все така устремен напред. Вече знам, че ще успея, макар че приближавам Голямата Крива, която е ужасно трудна, дълга и пълна с

изненади. И все пак никак не прилича на Логрус. Тук силата е градивна, а не разединяваща...

Вселената се е завъртяла около мен. При всяка следваща крачка аз чезна, за да се появя отново, разпадам се на съставните си части и се превръщам в едно цяло, разпръсвам се и се събирам, умирам и възкръсвам...

Навън. Навътре. Още три нови дъги, после прав участък. Вървя напред. Вие ми се свят и ми се гади. Вир-вода съм. Край на правия участък. Поредица от завои. Вляво. Вдясно. Отново вляво...

Знаех, че вече се приближавам към последния воал, където искрите щяха да ме обградят като в огнена клетка, а краката ми отново щяха да са като залепнали за пода. Все същата тишина и това ужасно усилие...

Но този път се почувствах някак защитен и продължих напред с убеждението, че въпреки всичко ще успея...

Достигнах до самия финал и пред мен остана само една къса дъга. Мисля, че тези последни три стъпки са по-трудни от всичко останало. Сякаш след като те е опознал толкова добре, Лабиринта не иска да те пусне. Тръгнах по дъгата. Глезените ме боляха като след тежко състезание. Още две крачки... Една...

Край. Не мога да помръдна. Дишам тежко и треперя. Спокойствие. Искрите са изчезнали. Не чувам вече пропукването. Ако и това не е в състояние да заличи печата на сините кристали, не знам дали нещо въобще би могло да го стори.

Сега — добре де, след минута — бих могъл да отида навсякъде. От тази точка, в този миг на неограничен прилив на сила, бих могъл да заповядам на Лабиринта да ме прехвърли където и да е. Възможност, от която не бих се отказал за нищо на света, особено при мисълта за изкачването по безкрайната вита стълба. Не, сега съм намислил нещо друго. Минутка само...

Оправих дрехите си, пригладих косата си, проверих оръжията си и скритата в маншета Карта. После изчаках, докато пулсът ми се нормализира.

Люк бе получил раните си по време на битката за Владението на Четирите Свята в двубой със своя доскорошен приятел Далт — наемник и син на Десактрикс. Далт засега не можеше да ме заинтригува почти с нищо, като изключим вероятността наскоро да го

е наел новият господар на крепостта. Въпреки времевите разлики, аз бях успял да се свържа с него почти веднага след разпратата с Люк. Което пък означаваше, че мястото, което бях видял по време на контакта, най-вероятно беше самото Владение.

Добре.

Опитах се да извикам в съзнанието си възможно най-точно спомена за стаята, в която бях видял Далт. Оказа се доста повърхностен. Какъв беше минималният обем от информация, с който трябваше да разполагам, за да се пренеса чрез Лабиринта? Спомнях си добре каменната стена, формата на малкия прозорец, частта от износения гоблен, ниската пейка и масата до нея, които се бяха появили след като Далт тръгна към мен, и накрая паяжината в единия ъгъл...

Изчистих контурите на видението си доколкото можах. Пожелалах да се озова там. Искан да бъда на това място...

И се озовах там.

Обърнах се бързо, сграбчил дръжката на меч, но в стаята нямаше никой. Измежду мебелите, които не бях успял да видя преди това, имаше легло, гардероб, малка масичка за писане и шкаф. През малкия прозорец проникваше дневна светлина.

Отидох до единствената врата на помещението и останах там няколко минути, като се вслушвах внимателно. От другата страна цареше абсолютна тишина. Открехнах леко вратата. През процепа се виждаше дълъг празен коридор. Побутнах дръжката още веднъж. Вляво коридорът свършваше на няколко метра от мен. Излязох от стаята и затворих вратата след себе си. Замислих се дали да тръгна надолу или надясно. От двете страни на коридора имаше по няколко прозореца. Отидох до най-близкия от тях, вдясно от мен, и погледнах навън.

Видях, че се намирам близо до южния край на правоъгълен двор, заобграден отвсякъде от други сгради, които бяха съединени помежду си. Връзката между тях бе нарушена само в горния десен ъгъл, където се виждаше проход, водещ — както ми се стори — към друг двор, от който се издигаше огромна постройка. На двора се виждаха десетина войници, разположени край различни входове, макар че определено не бяха поставени на пост, тъй като ясно личеше, че са заети с почистването на броните и оръжията си. Двама от тях бяха омотани в

бинтове, но останалите изглеждаха в достатъчно добра форма, за да дотърчат мигом, ако някой ги повика.

В другия край на двора забелязах странен отломък, който приличаше на голямо счупено хвърчило и ми се стори доста познат. Реших да тръгна по коридора, защото така вероятно щях да стигна до сградите, които се намираха в далечния край на правоъгълника, и оттам да огледам следващия двор.

Запътих се надясно по коридора, напрегнал слух, за да доловя и най-малкото раздвижване. Докато се приближавах към близкия ъгъл, наоколо продължаваше да е все така тихо. Щом стигнах до него, спрях отново и се ослушвах дълго време.

Отново нищо. Завих зад ъгъла ѝ замръзнах. Мъжът, седнал на перваза на близкия прозорец, също. Той носеше ризница, кожена шапка, кожени панталони и високи ботуши. От дясната му страна бе повесен тежък меч, но войникът държеше в ръката си само кинжал, с който очевидно си чистеше ноктите. Когато извърна глава към мен, той изглеждаше точно толкова учуден, колкото и аз.

— Ти пък кой си? — попита войникът.

Раменете му се стегнаха и той понечи да се отблъсне от перваза, върху който бе кацнал.

Неприятна ситуация и за двама ни. Той очевидно бе поставен тук на пост. Ако бе изпълнявал съвестно задълженията си, неговата бдителност или евентуалният му опит да ме издебне, щяха със сигурност да бъдат отчетени от Фракир или пък доловени от мен. Вместо това, неговият мързел му бе осигурил с идеалното прикритие, а мен бе поставил пред една малка дилема. Сигурен бях, че не мога да скалъпя някоя достатъчно убедителна лъжа. От друга страна, не исках да го нападам и така да вдигна шум. Това доста ограничаваше възможностите ми. Можех да го убия на секундата, при това съвсем безшумно, с една малко, сладко закланыйце за спиране на сърцето, което вече си бях подготвил. Но животът е нещо твърде ценно за мен, за да си позволя да го похабя, когато това не е абсолютно наложително. И тъй, колкото и да не ми се нравеше мисълта, че ще използвам едно от заклинанията си още на този етап, аз изрекох нужната дума. Тя накара ръката ми да се повдигне в несъзнателен жест, след което усетих мигновения контакт със силите на Логрус. Мъжът затвори очи и облегна гръб на касата на прозореца. Наместих го по-удобно и го

оставих там, блажено задрямал. Заклинанието за спиране на сърцето щеше вероятно да ми свърши по-добра работа след известно време.

Коридорът премина в нещо като галерия, която се разрастваше и в двете посоки. И макар наоколо да не се виждаше жива душа, аз си знаех, че ще ми се наложи да прибягна към услугите на следващото заклинание доста по-рано, отколкото ми се искаше. Изговорих ключовата дума на заклинанието за невидимост и светът около мен леко потъмня. Бях се надявал, че ще успея да стигна малко по-напред, преди да ми се наложи да използвам този трик, тъй като неговият ефект щеше да трае само около двацет минути. И все пак щеше да е глупаво да поемам излишни рискове. Прекосих забързан галерията, която наистина се оказа безлюдна.

За моя утеха от края на галерията се откриваше изглед към следващия двор, чийто размери се оказаха просто гигантски. В неговия център се намираше постройката, която бях мернал преди това. Тя се оказа огромна, солидно строена крепост. Към вътрешността ѝ водеше — доколкото успях да преценя — само един-единствен вход, при това с подобаваща охрана пред него. От другия край на галерията видях още един външен двор, който завършваше с високи, добре укрепени стени.

Огледах се за стълбище, почти убеден, че могъщата постройка от сиви каменни блокове е точно мястото, което трябва да претърся. Нейното магическо излъчване ме караше да потръпвам чак до върховете на пръстите си.

Хукнах по един страничен коридор и скоро се озовах до стълбище, до което бе застанал друг войник. Ако въобще бе усетил нещо, докато преминавах край него, то това сигурно е бил лекият полъх, предизвикан от развятото ми наметало. В долния край на стълбището имаше малък вестибюл, вляво от който започваше друг мрачен коридор. Право срещу стъпалата имаше тежка, обкована с желязо врата, която водеше към вътрешния двор.

Отворих вратата и бързо отскочих встрани, тъй като пазачът, застанал от другата ѝ страна, тутакси се обърна назад, впери поглед във входа и тръгна към мен. Заобиколих го и се насочих към цитаделата. Енергиен център — нали така я беше определил Люк? Излъчването ѝ бе станало още по-осезаемо. Сега не му беше времето

да се замислям как да овладее тази сила и да я насоча в желаната посока. За момента ми бяха достатъчни и моите собствени запаси.

Приближих се до стената и свих вляво. Една бърза обиколка щеше да ми свърши добра работа, за да се ориентирам в обстановката. Скоро се убедих, че втори вход към крепостта наистина няма. Нещо повече, най-ниските ѝ прозорци бяха на десетина метра от земята. Цялата стена беше обградена от метална ограда, завършваща с шипове, в пространството между стената и оградата се виждаше дълбок ров. Но това, което ме изненада най-много, не беше защитната полоса на крепостта. В далечния край на стената забелязах още няколко големи „хвърчила“. Две от тях също изглеждаха счупени, но останалите бяха относително добре запазени, които ми помогнаха да се досетя какво всъщност е тяхното предназначение. Въпреки необичайната си форма, те си бяха чиста проба делтапланери. Много ми се щеше да ги огледам по-отблизо, но ефектът от заклинанието за невидимост скоро щеше да отслабне и затова се налагаше да побързам.

Пред затворената порта на оградата бяха застанали двама войници. На няколко крачки зад нея се виждаше подвижен дървен мост, подсилен с метални шини. За двата му горни края бяха закрепени вериги, свързани с механизма на повдигащия скрипец. Зачудих се колко ли тежи мостът.

Вратата на цитаделата беше вградена на около метър в стената. Размерите ѝ бяха внушителни, а видът ѝ говореше, че и най-здравият таран трудно би могъл да я впечатли.

Приближих се и я огледах портата на оградата. Не забелязах ключалка, имаше само най-обикновено резе. Можех да я отворя, да премина тичешком по моста и да се озова до голямата врата, преди пазачите да са разбрали какво точно става. Все пак не биваше да забравям, че не бе изключено войниците тук да са подготвени за подобни „необичайни проявления“. В такъв случай, те въобще нямаше да се мъчат да ме видят, а просто щяха да се опитат да ме притиснат в нишата. Нещо ми подсказваше обаче, че портата дори не е залостена.

Прецених още веднъж обстановката и си припомних какви заклинания съм си подготвил. После огледах отново двора, за да се убедя, че никой от останалите войници не се е запътил насам...

Пристъпих тихо до пазачите, поставих Фракир на рамото на единия и ѝ заповядах да се справи бързо с него. Три бързи крачки

вдясно и другият пазач отнесе един саблен удар от лявата страна на врата. Подхванах го под мишниците, преди да успее да се строполи и да вдигне ненужен шум, и го подпрях на оградата. В това време чух как първият войник се срина с гръм и трясък на земята, впил пръсти в гърлото си. Изтичах до него и освободих Фракир. Хвърлих един бърз поглед към двора и установих, че други двама войници са вперили поглед насам. Проклятие!

Отворих бързо портата, плъзнах се край нея, затворих я след себе си и дръпнах резето. Изтичах по моста и после се обърнах, за да погледна отново назад. Войниците вече бяха тръгнали към портата. Реших да проверя дали един по-стратегически подход към ситуацията ще се окаже по силите ми.

Наведох се и вкопчих пръсти в близкия ръб на моста. Ровът под него беше дълбок около четири метра и почти два пъти по-широк.

Започнах да се изправлям. Мостът беше ужасно тежък, но въпреки това проскърца и се отлепи на десетина сантиметра. Задържах го така за няколко мига, колкото да овладее дишането си, и след това опитах отново. Ново проскърцване и още няколко сантиметра. И пак... Дланите ме заболяха от впиването на металния ръб. Имах чувството, че ръцете ми бавно се измъкват от ставите. Накрая успях да изпъна крака и приложих още по-голямо усилие, за да продължи движението си. Замислих се колко ли добри намерения пропадат поради внезапни остри болки в кръста. Мъжете обикновено предпочитат да мълчат по въпроса. Долавях ударите на сърцето с такава сила, сякаш то бе изпълнило гръдния ми кош. Моят ръб се бе отделил на около трийсет сантиметра, но другият край на моста все още се опираше на земята. Напрегнах се отново и тялото ми плувна в пот. Глътка, въздух... Нагоре!

Изтеглих моста на височината на коленете си, а после и над тях. Левият ръб най-после се надигна. Чух гласовете на двама приближаващи мъже. Те викаха възбудено и явно се бяха разбързали насам. Започнах да пристъпвам бавно наляво. Предният ляв ъгъл на моста също се отлепи от земята. Добре. Още няколко стъпки и съседният ъгъл увисна над рова. Парещи тръпки на болка пронизаха ръцете и раменете ми. Продължих да се движа наляво...

Войниците достигнаха оградата и се спряха, за да огледат мъртвите пазачи. Нова точка в моя полза. Все още не бях сигурен дали

мостът няма да задере някъде преди да успее да го хвърля. Налагаше се да го изтегля бързо до рова, иначе рискувах да си докарам дископатия за нищо и никакво. Наляво...

Мостът се залюля леко и се наклони надясно. Само още няколко мига и вече нямаше да мога да го задържа. Още малко наляво, наляво... още малко... Войниците бяха прехвърлили вниманието си върху движещия се мост и се опитваха да освободят резето от вътрешната страна на оградата. Чух нови викове и видях как други двама мъже се приближават тичешком. Пръстите ми бяха започнали да поддават окончателно под напора на огромната тежест. Хватът ми щеше да издържи само още няколко мига... Още една стъпка...

Блъснах моста и отскочих назад.

Моят край срещна ръба на рова, но дървената част на моста се разчупи от силата на удара и цялото съоръжение продължи към дъното. Веригите се изопнаха за миг, след това се скъсаха и се стовариха с гръм и трясък в рова заедно с останалата част от моста. Ръцете ми увиснаха, безполезни като дървени протези.

Обърнах се и тръгнах към вратата на цитаделата. Заклинанието за невидимост беше все още в сила и затова едва ли някой щеше да опита наслуки да забие стрела в гърба ми.

Щом достигнах до вратата, мобилизирах цялата си воля, за да успее да повдигна ръцете си до голямата халка, окачена на дясното крило, и да се хвана за нея. Но когато я дръпнах, не последва нищо. Вратата беше залостена. Това, разбира се, беше напълно в реда на нещата, но все пак бях длъжен да опитам. Нямам навика да пиля заклинанията си с лека ръка.

Изговорих нужните думи. Този път те бяха три — заклинанието не беше чак толкова елегантно, но за сметка на това притежаваше огромна сила.

Тялото ми бе разтърсено от мощен импулс и вратата се пръсна на трески, сякаш я бе сритал великански крак, обут в подкован със стомана ботуш. Влязох вътре, без да се помайвам и още щом очите ми привикнаха с полумрака, застинах от изненада. Пред мен се простираше зала с височината на двуетажна сграда. Отляво на отдясно се издигаха стълбища, които водеха към площадка на втория етаж, от която започваше мрачен коридор. Под него, право срещу мен, се

виждаше друг коридор, близо до който започваха още две, спускащи се надолу стълбища. Дотук нищо особено.

Истинската атракция, предизвикала изумлението ми, беше изграденият в центъра на залата фонтан от черен мрамор. Оранжево-червени, пламъците се издигаха от отворите в камъка и след това се спускаха към басейна, за да затанцуват там в бяло и жълто. Усещането за непозната сила завладя сетивата ми. Който и да контролираше мощта на това място, той сигурно щеше да е невероятен противник. С малко повече късмет може би щях да успея да преценя доколко му подхожда този епитет.

Замалко да похабя едно от специалните си заклинания, когато в периферното ми зрение попаднаха две фигури, застанали в далечния десен ъгъл на залата. Но те така и не помръднаха. Стояха си там, напълно неподвижни. Статуи, разбира се.

Замислих се дали да тръгна нагоре, надолу или направо. Почти бях решил да се отправя към подземията, воден от мисълта, че пленниците обикновено биват настанени именно там, когато нещо в двете статуи привлече отново вниманието ми. Очите ми почти бяха привикнали с мрака и така успях да забележа, че едната от тях представлява белокоп мъж, а другата — тъмнокоса жена. Разтърках очи и погледът ми се проясни. Няколко секунди по-късно осъзнах, че заклинанието за невидимост започва да губи от силата си.

Приближих се към фигурите. Върху протегнатите ръце на мъжа бяха окачени няколко наметала — ето какво ме бе накарало да се обърна. Все пак повдигнах края на тъмната му роба, за да уверя окончателно. Един по-ярък изблик на фонтана освети издълбаното върху десния му крак име — „Риналдо“. Да му се не види и гадното хлапе. Не се наложи да преглеждам втората „статуя“ за особени белези, тъй като това очевидно беше Джасра. Тя също бе протегнала ръцете си напред, сякаш за да се предпази. На дясната ѝ ръка бе окачен дъждобран, а на главата ѝ бе килната под закачлив ъгъл шапката, която вървеше с него. Лицето на магьосницата бе клоунски разкрасено, а отпред върху зелената ѝ блуза бяха заковани два жълти пискюла.

Пламъците зад мен проблеснаха още по-силно и аз се обърнах, за да разбера какво става. Огнените струи на фонтана изригнаха вече на близо седемметрова височина. Басейнът преливаше и по полирания под бяха плъзнали ослепителни струи. Едно внушително ручейче се бе

устремило право към мен. В този миг някакво хихикане ме накара да погледна нагоре.

На площадката над мен, опрял едната си ръка на парапета и насочил другата към фонтана, стоеше магьосникът с кобалтовосинята маска. Беше облечен в тъмно наметало с качулка, а на ръцете си бе сложил ръкавици. Не бих казал, че се чувствах неподготвен за срещата с него.

Пламъците се изригнаха още по-високо и образуваха огнена кула, която тутакси се люшна към мен. Протегнах ръце встрани и произнесох ключовата дума на най-подходящото от трите защитни заклинания, които си бях подготвил.

Въздухът пред мен потръпна от допира с мощта на Логрус. Почти мигновено се изви вихър, който отпрати пламъците далеч от мен. Коригирах траекторията им така, че да се насочат право към маскирания магьосник. Той махна с ръка и ги отклони отново към фонтана, където те тутакси се усмириха.

Добре. Оттеглих се. Не бях дошъл тук, за да си меря силите с този тип. Целта ми беше да изпреваря Люк и да измъкна пръв Джасра. Успееш ли да я пленя на свой ред, това щеше да блокира безотказно плановете на Люк, каквито и да бяха те.

Вихърът утихна и магьосникът отново се изкикоти. Дали и той използваше заклинания като мен? А може би, след като живееше толкова близо до извора на тази сила, се бе научил да я управлява и да ѝ придава желаната форма, без да се нуждае от посредничеството на думите? В такъв случай запасът му от магически трикове би бил неизчерпаем, което пък означаваше, че пред мен се разкриват всичко на всичко две възможности — да си плюя на петите или да призова унищожителната сила на Логрус и да изпепеля това място заедно с неговия господар. Не, вторият вариант определено отпадаше, тъй като така щях да залича с един замах всички тайни на Владението заедно с истинското име на скрития зад маската магьосник.

Във въздуха пред моя противник се появи бляскаво копие. То сякаш се поколеба за миг и след това се стрелна към мен. Използвах второто си отбранително заклинание и призовах чрез него щит, който отклони копието.

Беше безсмислено да се опитвам да овладеем силата, която магьосникът използваше, и така да го бия със собствените му номера.

За това се изискваше време, с което в момента не разполагах. Всъщност засега не можех да спечеля дори няколкото мига, от които се нуждаех, за да постигна целта си. Но по всичко изглеждаше, че той няма да ме остави на мира. Рано или късно щяхме да се срещнем отново в двубой, от който никой нямаше да се измъкне току-тъй. Вече бях почти сигурен, че нескопосаното нападение на върколака също е негово дело.

Казано накратко, засега не изгарях от желание да се ровичкам из тайните на Владението. Фактът, че Джасра бе успяла да победи първия господар на това място — Шару Гарул, но след това на свой ред се бе превърнала в закачалка за дрехи, ми говореше достатъчно за възможностите на маскирания магьосник. И все пак бях готов да дам какво ли не, за да разбера защо сега съм му притрябвал точно аз...

— Какво искаш всъщност? — извиках.

Металическият глас не се поколеба нито за миг.

— Твоята кръв, твоето тяло, душата ти и мислите ти.

— А какво ще кажеш за колекцията ми от марки? В замяна искам само нея.

Пристъпих към Джасра и сложих ръка на рамото ѝ.

— За какво ти е притрябвала, смешнико? — попита магьосникът.
— Тя е най-безполезната вещ, която би могъл да намериш тук.

— Тогава ме остави просто да си тръгна с нея.

— Ти колекционираш марки, а аз — самонадеяни магьосници. Тя ми принадлежи. Ти си следващият.

Усетих как силата на фонтана се надига срещу мен, но въпреки това извиках:

— Какво толкова имаш срещу своите братя и сестри, посветени в Умението?

Отговор не последва. Вместо това към мен се понесе истински порой от летящи остриета — ножове, брадви, счупени бутилки, бръсначи. Активирах и последното би защитно заклинание — Воалът на Хаоса. Изведнъж се озовах в мъглява, пращяща сфера, която ме отдели от околния свят. При допир с нея всеки от смъртоносните предмети се превръщаше в космически прах.

— Как да те наричам? — изкрещях аз, за да надвикам последвалата шумотевица.

— Маска! — последва не особено оригиналният отговор на магьосника. Бях очаквал по-скоро нещо в традициите на американския комикс. Нещо от сорта на „Синия кошмар“ или „Маската на Смъртта“.

Не разполагах с повече защитни заклинания и затова вдигнах лявата си ръка, така че от подгъва на ръкава ми да се подаде скритата там Карта на Амбър. Концентрирах се върху образа на двореца. Няма да крия, че ме изпълваше истинско задоволство при мисълта за заклинанието, което си бях оставил в резерв.

— Тя няма да ти свърши никаква работа — каза Маска и се приготви да ме атакува отново.

— Много ти здраве тогава — отвърнах му аз, завъртях китките си, насочих пръсти право към него и произнесох ключовата дума на заклинанието, което сигурно щеше доста да го изненада.

— Око за око! — извиках след това и върху Маска се изсипа най-големият и пъстър букет, който съм виждал през живота си. И ароматът си го биваше.

Последва мълчание и приливът на непознатата сила утихна. Аз продължих да се взирам в Картата и вече бях установил контакта, когато той се изправи, отрупан с пъстри цветчета, като истински дух на Пролетта, и каза:

— Сега вече ще те спипам.

— Още не съм свършил — отбелязах аз и изрекох финалната дума на заклинанието. Солиден пласт оборски тор покри ужасяващия владетел на цитаделата.

Направих крачка напред и се озовах в Тронната зала на двореца в Амбър, помъкнал Джасра под мишница. Вдясно от мен бе застанал Мартин с чаша вино в ръка. Той разговаряше със соколара Борс, който се втренчи изумено в мен. Това накара Мартин да прекъсне изречението си по средата и да се обърне.

Оставих Джасра близо до вратата. Засега не ми се занимаваше с нея, пък и не бях решил какво ще я правя, след като разруша заклинанието. Затова я използвах по предназначение и метнах наметалото си върху ръката ѝ. После отидох до близкия бюфет, за да си наля чаша вино и кимнах на Борс и Мартин, докато минавах край тях.

Пресуших виното до последната капка, оставих чашата и им казах:

— Само не си издълбавайте имената върху нея.

После излязох от залата, намерих в източното крило стая със свободно канапе, проснах се на него и затворих очи.

Какво да се прави, красивите цветя понякога вървят заедно с тора. Такъв е животът.

ГЛАВА 12

Наоколо беше ужасно задимено. Имаше и един огромен червей, осветен от разноцветни отблясъци. Всеки звук придобиваше форма, после достигаше пределната си височина и накрая избледняваше. Мълнии, прииждащи от всички Сенки, пробождаха плътта ми и се стопяваха в Мрака. Краят на червея не се виждаше. Цветя с кучешки глави щракаха с челюстите си, опитвайки се да ме захаят, и махаха яростно с листа. Прииждащият дим спря пред повесен от небето светофар. Червеят — не, гъсеницата — се усмихна. Заваля унил, заслепяващ дъжд, после всяка негова капка се превърна в кристал...

„Какво не й е наред на тази картина?“ — се чудеше нещо в мен.

Отказах се. Не можех да преценя. И все пак нещо в този пейзаж не се движеше в правилната посока...

— Господи! Мърл...

За какво съм му притрябвал пак на Люк? Защо просто не ме остави на спокойствие? Все нови и нови проблеми.

— Хайде, погледни насам.

Обърнах се и видях плеяда от ярки сфери — а може би комети — които очертаваха плетеница от светлини. Плетеницата се изсипа върху гора от чадъри.

— Люк — започнах аз, но едно от цветята с кучешки глави ме ухапа и аз забравих въпроса си. Картината пред мен се превърна в стъклопластика, през която проблесна светкавица. Отвъд се виждаше дъга, която...

— Мърл! Мърл!

Разтворих очи и видях, че Дропа е стиснал рамото ми и го разтърсва. Върху канапето, близо до главата ми, имаше мокро петно.

Надигнах се и се опрях на лакът. Разтърках очи.

— Дропа... Какво...

— Не знам — каза той.

— Какво не знаеш? Искам да кажа... По дяволите! Какво се случи?

— Седях на този стол и чаках да се събудиш. Мартин ми каза, че си тук. Искях само да ти предам, че Рандъм иска да те види.

Кимнах и след това забелязах, че от ръката ми се стича тънка струйка кръв. Раната беше точно на мястото, където ме бе ухапало цветето.

— От колко време си тук?

— Около двацет минути.

Надигнах се още малко и седнах.

— А защо реши да ме събудиш точно сега?

— Всеки миг щеше да се пренесеш чрез Картите — каза Дропа.

— Да се пренеса ли? Докато спях? Но това е невъзможно. Сигурен ли си?

— За съжаление съм абсолютно трезвен. Около теб се бе появило онова сияние, а чертите ти започваха да избледняват. Реших да те събудя и да те попитам дали го правиш по собствено желание. Какво ти е, да не си препил с лакочистител?

— Не съм — казах аз.

— Пробвах го веднъж на моето куче...

— Сънища — казах аз и разтърках слепоочията си. — Само сънища.

— От тия, дето и другите могат да ги видят? Някакъв вид телепатия или нещо такова?

— Не, нямах това предвид.

— Най-добре е да отидем при Рандъм. — И Дропа се запъти към вратата.

Поклатих глава.

— Не сега. Първо ще поседя тук и ще се взема в ръце. Нещо не е наред.

Обърнах се към него и видях, че очите му са широко разтворени, а погледът му е вперен някъде отвъд мен.

Стената зад гърба ми се топеше, сякаш бе от восък.

— Май е време да се бие тревога — отбеляза Дропа — Помощ!

Той прекоси стаята тичешком и изхвърча през врата.

Докато мигна два-три пъти, стената придоби отново нормалния си вид. Аз обаче се разтреперах неудържимо.

Дали последното заклинание на Маска не бе успяло все пак да ме достигне? И ако беше така, какво всъщност представляваше то?

Изправих се и обиколих бавно стаята. Като че ли всичко си беше по местата. Знаех, че не става дума за халюцинация, предизвикана от последните ми прежеждия, тъй като Дропа също бе забелязал какво става със стената. Все още не бях превъртял. Огледах се отново. Въздухът бе придобил неестествена прозрачност, в която всички предмети се открояваха необичайно контрастно.

Направих още една обиколка на стаята, без да знам какво точно търся и естествено не го намерих. Излязох в коридора. Нещо не беше наред. Интересно дали новоизникналият проблем имаше нещо общо с посещението ми във Владението на Четирите Свята. Дали пък Джасра, която сега изглеждаше така безобидна, не бе изиграла ролята на Троянски кон?

Тръгнах към тронната зала. След двайсетина крачки пред мен се появи плетеница от светлина. Заповядах си да не спирам и забелязах как тя видимо избледня с моето приближаване.

— Хайде, Мърл! — Това беше гласът на Люк, само дето той самият не се виждаше никакъв.

— Накъде? — извиках аз, без да забавям крачка.

Отговор не последва, но плетеницата се раздели на две части, които се разлетяха встрани, като кепенците на разтворен рязко прозорец, и после се нажежиха до бяло. Присвих очи и ми стори, че мярнах в тяхната светлина някакъв заек. Миг по-късно видението бе изчезнало и коридорът придоби съвсем нормален вид. Без, разбира се, да се брой смехът на Люк, който отекваше наоколо през следващите няколко секунди.

Затичах се. Люк ли беше истинският враг, за когото ме бяха предупредили на няколко пъти? Дали той наистина не ме бе използвал, за да освободя майка му? А сега, когато Джасра беше в безопасност, Люк се бе заел да завладее Амбър, като преди това ме предизвика на магьоснически дуел, чийто правила не можех дори да схвана.

Не, не ми се вярваше да е така. Бях сигурен, че той не притежава чак такава сила. Но дори и да грешах, не би посмял да ме нападне, докато Джасра е в ръцете ми.

Продължих напред и го чух отново. Точно както преди — отвсякъде и отникъде. Този път пееше. Неговият плътен баритон редеше една след друга строфите на „За миналите дни“. Що за ирония пък беше това?

Влетях в тронната зала. Мартин и Борс бяха излезли. Видях празните им чаши на бюфета, до който бяха застанали преди. А Джасра? Тя си беше там, където я бях оставил, а на една от протегнатите ѝ ръце все така висеше наметалото ми.

— Добре, Люк! Край на игричките! — извиках аз. — Хайде да приключим въпроса.

— А?

Песента секна.

Тръгнах бавно към Джасра и я заоглеждах. Беше абсолютно непроменена, само дето някой бе окачил шапката си на другата ѝ ръка. От друга част на двореца се разнесе вик. Може би Дропа продължаваше да вдига тревога.

— Люк, където и да си — започнах аз, — ако можеш да ме видиш, огледай се добре и чуй добре какво ще ти кажа. Тя е при мен. Виждаш ли? Каквото и да си намислил, не забравяй за това.

Залата потръпна бясно. Сякаш се намирах в картина, която някой, неизвестно защо, бе решил да разтърси рязко. После всичко утихна отново.

— Е?

Нищо. После кикот.

— А, моята майка — закачалката за шапки... Леле, леле. Благодаря ти, друже. Представлението си го биваше. Жалко, че не можах да се свържа с теб по-рано. Не знаех, че си проникнал вътре. Разбиха ни на пух и прах. Изсипахме им войници с планери, но те бяха подготвени и за това. Смачкаха ни. Вече не си спомням съвсем точно... Боли!

— Добре ли си?

Последва нещо като въздишка и тогава в залата влязоха Рандъм и Дропа, следвани от могъщата фигура на Бенедикт, който стъпваше безшумно като смъртта.

— Мърл! — извика Рандъм. — Какво става тук?

Поклатих глава.

— И аз не знам.

— Добре съм — долетя съвсем слабо гласът на Люк. — Напомни ми да черпя едно питие.

В центъра на залата се разрази яростна вихрушка. Миг по-късно от нея нямаше и следа, а на мястото ѝ се бе появил голям

правоъгълник.

— Нали си магьосник — каза Рандъм. — Направи нещо!

— Не знам какво, по дяволите, е това — отвърнах му аз. — Никога не съм виждал нещо подобно. Прилича на неконтролирана магия.

В правоъгълника се появиха очертанията на човешка фигура. Контурите ѝ ставаха все по-наситени и реални... Това беше Карта, огромна, увиснала във въздуха Карта, която продължаваше да се материализира. Фигурата...

На Картата бях изобразен аз. Загледах се в собственото си лице. То също се загледа в мен и се усмихна.

— Хайде, Мърл. Купонът тече — чух да казва Люк и Картата се завъртя бавно около вертикалната си ос.

Звънът на кристални камбанки изпълни залата.

Правоъгълникът се обърна така, че от него остана само една черна рязка, която потръпна и се разтвори като театрална завеса. Зад нея се появиха разноцветни гроздове от ярка светлина. Видях и гъсеницата, която пуфкаше от наргилето си, гигантски чадъри и бляскав парапет...

През процепа се подаде ръка.

— Насам.

Чух как Рандъм поема дълбоко въздух.

Бенедикт измъкна неусетно мечата си и го насочи към Картата, но Рандъм сложи ръка на рамото му и каза:

— Не.

Наоколо звучеше странна, хаотична музика, която ми се стори съвсем подходяща за случая.

— Идваш ли, или оставаш там? — попитах аз.

— И двете.

— Ти обеща да ми кажеш нещо жизненоважно за сигурността на Амбър, Люк. Майка ти е в безопасност, да чуем каква е тайната.

— Онази, от която зависи твоят живот?

— Онази, от която зависи сигурността на Амбър.

— А-а, тази тайна значи.

— Нямам нищо против да науча и другата.

— Съжалявам. Дължа ти само една тайна. Коя да бъде?

— Тази за Амбър — отговорих аз.

— Далт — каза Люк.

— Какво за него?

— Дийла Десактрикс е негова майка...

— Това вече го знам.

— Тя е била пленница на Оберон цели девет месеца, преди да се роди Далт. Оберон я изнасил. Затова Далт ви мрази толкова, момчета.

— Глупости! — казах аз.

— И аз това му казах, след като ми продъни ушите с тази история. Предизвиках го да прекоси Лабиринта.

— И?

— Той го направи.

— Аз също научих наскоро за това — каза Рандъм. — Един от моите емисари ми донесе тази информация от Кашфа. Не знаех обаче, че е преминал през Лабиринта.

— В такъв случай ви дължа още нещо — каза бавно и неохотно Люк. — Добре, слушайте. Далт ме посети на Земята. Именно той е разбил моя склад и е взел оттам складираните оръжия и амуниции. После запалил сградата, за да прикрие кражбата. Все пак успях да намеря свидетел. Та Далт може да цъфне при вас всеки миг. Не знам точно какво е намислил.

— Още един роднина е решил да ни погостува — каза Рандъм. — Как ми се иска да бях единственото дете в семейството.

— Проблемът си е изцяло ваш — каза на Люк. — Сега сме квит. Подай ми ръка!

— Идваш ли?

Той се изсмя и сякаш цялата зала се наклони. Процепът се разшири и ръката сграбчи моята собствена длан. Нещо не беше наред.

Опитах се да го изтегля към себе си, но вместо това сам политнах напред. Стори ми се, че в това ръкостискане има сила, която би могла да разтърси Вселената. Завесите се разделиха пред мен и аз отново видях ярката линия. Обутият в ботуш крак на Люк бе стъпил върху нея.

Някъде далеч зад мен чух Рандъм да вика: „Бе дванайсет! Бе дванайсет!“

... После вече не можех да си спомня какъв е проблемът. Мястото ми се стори прекрасно. Колко глупаво от моя страна, че съм

объркал гъбите с чадъри.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.